

Cinco Gentry ve 'Buz'

LINDA
CONRAD

BU DÖNEMİN TEK ROMANLI DİĞER KİTABI

Aşkın Dönüşü

Bayinizden istemeyi unutmayın...

ISBN 975299156-4

9789752991569

4196121604503

11

6.000.000TL.(K.D.V dahil)

D. 4,50 €

İngilizce Adı: THE GENTRYS: CINCO
Türkçe Adı: CINCO GENTRY VE 'BUZ'

ISBN 975-299-157-2

Copyright ©: Linda Lucas Sankpili / 2003

Yayın Evi: **Ekip Hizmet Eğitim A.Ş.**

Acıbadem Cad. Rauf Paşa Hanı Sok. No: 42

K. Çamlıca - İstanbul - Türkiye

Başkan: Arda Gedik

Editörler: Sema Bibin - Esra Ergin

Kapak Dizayn: Davut Kara

Dizgi, Ofset Hazırlık, Cilt: **EKİP A.Ş.**

Baskı: Umut Kağıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.

Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Hanı No: 11/1

Mertler - İstanbul - Türkiye Baskı Yeri: **TÜRKİYE**

Türkiye Dağıtım Şirketi: Yaysat A.Ş.

Hürriyet Medya Towers 34544 Güneşli/İstanbul

Tel: 090212622222

Avrupa Dağıtım Şirketi: asv vertriebes gmbh

Süderstraße 77 20097 Hamburg

Tel: 040/347 24041 Fax: 040/347 23549

Bu kitap, Ekip A.Ş. tarafından 2003 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Ekip Anonim Şirketi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Ekip Anonim Şirketi'ne ait bir kitabın, Türkiye'de Yaysat A.Ş. Avrupa'da Axel Springer Vertriebes gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

TEKSASLI MİLYARDER VE EŞİ DENİZDE KAYBOLDU.

Kıyı Koruma Komutanlığı dün gece geç saatlerde T.A. Gentry ve eşinin aranması çalışmalarına son verildiğini duyurdu. Kaybolan milyarder ile eşi, ülkenin en büyük hayvan yetiştirme tesislerinden birisi olan Gentry Çiftliği'nin sahipleri idi ve son olarak beş gün önce Dry Tortugas kıyılarında görülmüşlerdi.

Donanma sözcüsünden alınan bilgiye göre Gentry çifti, kaybolmalarına neden olan fırtına son belirlendikleri bölgede patladığı sırada bir dostlarının yatında tatil yapıyordu. Tüm araştırmalara karşın söz konusu yattan geride kalan herhangi bir ize rastlanmadı. Sahibi kaybolan teknesinden fırtına sırasında da herhangi bir yardım çağırısı alınmadığını söyledi.

Kayıp çift geride üç çocuk bıraktı. Oğulları: On yedi yaşındaki T.A. Gentry ile dokuz yaşındaki Callon Aaron ve kızları, on iki yaşındaki Abigail Josephine.

Gentryler için bu ayın yirmi üçünde Gentry Wells kasabasındaki First Community kilisesinde sembolik bir cenaze töreni düzenlenecek.

BİRİNCİ BÖLÜM

Cinco Gentry cep telefonunu kapağın sesi Teksas dağlarında yankılanacak kadar sert bir şekilde kapattı. Öneriyi kabul etmekle doğruyu mu, yoksa başını daha fazla derde sokacak bir şeyi mi yaptığını kestiremiyordu.

Eski dostu ve ortağı Kyle Sullivan, San Angelo yakınlarında bir yerden arayıp yardımını istemişti. Yeni bir müşteri Cinco'nun korumasına ihtiyaç duyuyordu. Bu kişi Kyle'nin Hava Kuvvetleri'nden bir arkadaşıydı, adı her neyse, lakabı 'Buz' idi ve anlaşıldığı kadarıyla başı fena halde dertteydi. Aslında güvenlik ve koruma Cinco'nun en iyi yaptığını düşünmeye başladığı işti ve Internet güvenlik firması da epey verimli olmuştu.

Önceki gece kardeşleriyle yaptığı akıl karıştırıcı konuşmaları düşünerek atını yavaş adımlarla yürüttü. Ufukta yine bir sürü sorun vardı ve o arada bir konunun sorumluluğunu almanın doğru olup olmayacağını kestiremiyordu. Yarım saat kadar daha dolaştı, sonra kendisini anne ve babasının mezarlarının olduğu tepede bulunca silkindi.

Aklından bir kez daha önceki dört kuşak Gentry'ye yönelik si temler geçmişti. Özellikle de kendisini bir sürü yanıtlanmamış soruyla başbaşa bırakan o iki boş mezara kırgındı. Onlardan birkaç yanıt almak için sahip olduğu her şeyi verebilirdi. Soruların başında elbette ki, o fırtınalı gecede neler yaşandığı ve onların ölümüyle sorumluluğu üstüne kalan iki asi kardeşle nasıl baş edeceği geliyordu.

Ama T.A. Gentry ile Kay Hempstead Gentry'nin granit mezar

taşları o sabah da on iki yıl önce sembolik olarak dikildikleri kadar donuk ve sessizdi. Cinco başını kaldırıp etrafındaki muhteşem manzaraya baktı. Dolunay Mezarlık Tepesi'nin batısından son gümüşü ışıklarını göndererek batarken, doğu ufku güneşin altın hareleriyle bezenmişti.

Çevresindeki tüm dünya zengin renklerle boyanıyordu ve o bunları görmüyordu bile.

Anne ve babasının kayboluşundan sonra önce eğitimini tamamlamış, ardından bir taraftan çiftlik işleriyle, diğer taraftan o yıllarda küçük olan kardeşleriyle uğraşmıştı. Şimdi yirmi dokuz yaşındaydı ve aradan geçen on iki yıl boyunca düşlerinin birçoğundan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Öncelikli görevi, aileden geride kalanları, yani Cal ile Abby'yi güvende ve bir arada tutmaktı. Güven ve güvenlik konuları belki de bu nedenle son on yılda en iyi olduğu konulardan birisi haline gelmişti. Kyle ile ortaklaşa kurdukları ve Internet aracılığıyla servis veren şirket bu çerçeğin bir ürünüydü.

Bir de onlar için en iyiyi kendisinin bildiğini kardeşlerine kabul ettirebilse mutlu bile olabilirdi.

Cinco bir saat kadar sonra evinin mutfağında kahvesini yudumlarken, Kyle'ye yolu tarifi vermesi gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Eski dostu ne de olsa yıllardan beri çiftliğe gelmemiştir ve yolu bulmakta zorlanabilirdi. Biraz daha oyalandı, sonunda onun çoktan gelmiş olması gerektiğine karar vererek kalktı ve kabanyıla kamyonetin anahtarlarını aldı.

Tam ön verandaya çıkmıştı ki, bir toz bulutunun hızla yaklaştığını gördü. Bulutun içinde tek seçebildiği şey pahalı görünümlü bir otomobilin silüetiydi. Çiftliğin pek de düzgün olmayan özel yoluna tehlikeli derecede yaklaşacak kadar alçak olan yarış otosu görünümlü araç o ortamda sanki başka bir dünyaya aitmiş gibi algılanıyordu.

Gentry ailesinin geleneksel işi olan hayvancılık çiftlikte artık günün en modern yöntemleriyle yapılıyordu, ama Cinco ortamın

kimi özelliklerinin yine de Kyle gibi şehir çocukları tarafından biraz garişendiğini biliyordu. Kyle'nin asker dostunun oraya ne tür tepkiler vereceğini gerçekten merak etmeye başlamıştı.

Biraz daha yaklaşıncı bir Jaguar olduğu anlaşılan araç durunca, Cinco başını biraz eğerek Kyle'nin yanındaki adamı görmeye çalıştı, ama hem camlar koyu renkti, hem de fena halde toza bulanmıştı. Sonbahar rüzgarının havalandırdığı Teksas'a özgü ince tozun içinde birkaç adım ilerleyip arabaya yaklaştı. Kyle de o arada araçtan inmiş, eğilip yolcusuna bir şeyler söylemişti. Öteki kapı açıldı ve adam bir ayağını dışarıya atıp arka koltuğa dönerek bir şeyler yapmaya koyuldu. Cinco'nun o açıdan görebildiği tek şey adamın haki giysisi ve ayağıydı.

Toz biraz dağılır gibi olunca durumda bir gariplik olduğunu sezdi. Adam olduğu yerde dönüp arka koltuğa iyice eğilince ortaya o zamana dek gördüğü en seksi kalçalar çıkmıştı. Ve Cinco o yaşına kadar kendi cinsine karşı asla cinsel bir ilgi duymamıştı.

Öyleyse...

Kyle sırtarak arabanın etrafından dolaşırken, yolcusu da sonunda doğrulup araçtan çıktı ve Cinco karşısında siyah pilot gözlükleri takmış, oldukça ciddi yüz ifadeli ve bakışlarıyla etrafı tarayan bir kadın buldu. 'Buz' Powell bu muydu? Eğer öyleyse o çiftlikte kalamazdı.

Kyle gülerek yaklaştı. "Seni görmek güzel, Gentry."

Cinco ona bakmamıştı bile; hala karşındaki kadını incelemekle meşguldü. Kadının üstünde haki pantolonla aynı renkte gömlek vardı ve kahverengi deri bir uçuş montu giymişti. Boyuysa topuksuz ayakkabılarla bile neredeyse bir metre seksen santime yaklaşıyordu. Kadın gözlüklerini çıkarttı ve ana binanın gerisinde yer alan ağıllarla diğer binalara göz attı. Bakışları sonunda Cinco'nun üstüne gelip takılmıştı.

Gözleri karşındaki kişiyi öylesine otoriter bir bakışla tartıyordu ki, Cinco'nun içinden bir an için çizimlerini bacağına arkasında parlatma isteği yükseldi. Kadının tavrında onu huzursuz eden bir

şey vardı. İnsanı derinlere kadar inceleyen gözlerle kendisini tanıyanların çok iyi bildiği ters bakışla cevap vermemek için kendini güç tuttu. Ne de olsa evsahibi konumundaydı.

Cinco da karşındaki kişiyi inceleme haline geçti. O kadın gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Çenesinin duruşu, kalın bir örgü halinde toplanmış sarı uzun saçları, enerji kıvılcımları saçan mavi gözleriyle sanki bir Viking kraliçesiydi. Dahası, bacaklarını aralayıp, bir ayağını öne atarak aldığı duruşu bakılacak olursa, kendi başının çaresine kolaylıkla bakabilecek birisiydi.

Kyle onları tanıştırmaya girişti. "Bu Cinco Gentry, Buz. Cinco bu da..."

"Buz Powell olmalı." Cinco sesinin kendisini utandıracak kadar titrek çıkmamasına şaşırıyordu.

"Kadın ona bir adım daha yaklaşıırken elini uzattı. "Ben Meredith Powell. Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri yüzbaşısı... Yani emekli hava yüzbaşısı." Emekli olduğunu söylerken sesi biraz zayıflamış gibiydi. Dudaklarının kenarında nezaket gülümsemesi olarak kabul edilebilecek bir kıpırtı oldu. "Kyle'nin kusuruna bakmaym. Birbirimizi o kadar uzun zamandan beri tanıyoruz ki, bazen gerçek bir adım olduğunu bile unutabiliyor."

Cinco uzatılan eli sıkımayı başardı, ama o arada ağzının açık kaldığının farkında değildi. Kulağına gelen biraz boğuk ve fazlaca melodik ses alına inen sert bir yumruk etkisi yapmıştı üstünde. Kadının özellikle adını söyleyişi içinden garip titreşimli zevk dalgaları yükselmesine, fena halde gafil avlanmasına ve biraz da çaresizlik hissetmesine neden olmuştu.

Toparlanmaya çalıştı, çünkü durum ne olursa olsun bocalamaktan nefret ederdi.

El sıkışma kısa ve sertti. Cinco kadınlarla mecbur kalmadıkça el sıkışmazdı, çünkü onların yumuşak, selamlama amacından uzak dokunuşlarını içten bulmazdı. Ama Yüzbaşı Meredith Powell'in elinde ne duraksama vardı, ne de geri çekilirken gereksiz bir temasta bulunmuştu.

Birden aklından hayatının tek gerçek aşkı, sevmek, korumak istediği ve başaramadığı kadın olan Ellen'in görüntüsü geçince iyice huzursuz oldu. Tedirginliğinin nedeni onu birden Ellen ile karşılaşırma eğiliminde olduğunu fark etmesiydi. Bu çok saçmaydı, çünkü o iki kadının tarzı birbiriyle karşılaşırma yapmaya kalkışılmayacak kadar farklıydı.

Cinco hafifçe öksürerek toparlandı. Boğazının Kyle'nin arabasının kaldırdığı toz nedeniyle mi, yoksa karşısındaki kadının etkisiyle mi öylesine kuruduğunu kestiremiyordu. "İçeriye girelim," dedi. "Kahve hazır."

"Siz gidin, ben de bagajdan çantaları alayım." Kyle hemen dönüp arabasına yönelmişti, ama dirseğine bir el yapışınca durmak zorunda kaldı.

"Önce içeriye girelim. Seninle benim biraz sohbet etmemiz gerekiyor anlaşılabilir, ahbap."

Meredith binanın kapısından içeriye adım attığı anda kendisini yepyeni bir dünyaya gelmiş gibi hissetti. Ünlü masaldaki Alice de herhalde aynadan geçip Harikalar Diyarı'na ilk kez baktığı zaman öyle bir şaşkınlığa düşmüştü.

Cinco'nun peşi sıra girdiği ilk mekan genişçe bir antre idi, ama orası bile nelerle karşılaşacağını anlamasına yetmişti. Ahşap duvarlardan birisinin dibine nöbetçi gibi sıralanmış olan uzun konçlu kovboy çizimlerinin önünden geçip salona girdi. Geniş mekan, hatta tüm atmosfer iki yüz yıl öncesinden kalmış gibiydi ve bu insana çok garip bir duygu veriyordu.

Meredith kariyeri boyunca birçok yabancı ülkede görev yapmış, kimi Ortadoğu ülkelerine de gitmiş, birçok insanın sadece filmlerde gördüğü ortamları yaşama fırsatı bulmuştu. Ama o anda karşısında olduğu manzara gerçekten de bir kovboy filminin setinden fırlamış gibiydi.

Evin sahibi de elbette ki o filmin başrolündeydi.

Çevresindeki her şey geleneksel Amerikan tarzında, hatta folklorik denebilecek kadar özgündü, ama bu gözleme adının ne anlama geldiğini kestiremediği kovboyu da eklemek gerekirdi. Adam aslında hiç de Meredith'in beklediği gibi çıkmamıştı. Her şeyden önce son derece yapıldı ve üstündeki basit kot pantolonla gömlek bir çiftlik çalışanına yakışır tarzda olmasına karşın tertemizdi. Alınına kadar indirildiği geniş kenarlı siyah şapka ile deri çizimler görüntüyü tamamlıyor, ona bir kovboy klasiğinden çıkıp gelmiş bir hava veriyordu. Gözleri bronzlaşmış tenine uyum sağlayacak tonda koyu kahverengiydi ve ilk bakışta sıcak algılanmalarına karşın, içlerinde adanın ne kadar bilgili, dikkatli ve belki de tehlikeli olduğunu belli edecek ışıltılar doluyordu.

"Ceketinizi alayım." Cinco onun gözlüğü ceplerden birisine tıkıştırmasını bekledi ve deri uçuş ceketini aldı. "Mutfağa geçebilirsiniz. Kahve ocakta."

Meredith kahve kokusunu izleyerek salona açılan mutfağa yöneldi, ama bakışlarını etraftaki ayrıntılardan kopartamıyordu. Aslında eve yaklaşırken de orasının sıra dışı bir mekan olduğunu fark etmişti, ama toz ve yapıyı saran yetişkin ağaçlar nedeniyle ayrıntıları tam olarak görememişti.

Mutfağa girince daha da ilginç bir manzarayla karşılaştı. Tüm dolaplar makine kullanılmadan, sadece elle işlenmiş ahşaptan yapılmış ve çok usta, çok sabırlı birilerinin elinden çıktığı hemen anlaşıyordu. Tabanda yine el yapımı çiniler kullanılmıştı ve ortadaki geniş bir ailenin birlikte yemek yemesine yetecek büyüklükteki masif ahşap masa dekoru tamamlıyordu. Bir yerlerde mikrodalga fırın falan gibi modern aygıtlar varsa da, özenle gizlenmişti. Kimi kenti züppeler öyle bir mutfağa sahip olmak için herhalde onbinlerce dolar verirdi.

Duvarlardan birisi tabandan tavana kadar uzanan taş bir şömineye ayrılmıştı. Onun karşındaysa, evenin yerleştirildiği mutfak bankosundan tavana kadar uzanan geniş camlı bir pencere vardı. Tavandan sarkan çömelere ve saksılara yerleştirilmiş yeşillikler

pencerenin üst bölümlerine kadar iniyor, dışarıdaki manzaraya çok hoş bir çerçeve oluştuyordu. Sadece o görüntüyle karşılaşan bir insan bile dekorasyon dergilerinden birisinin kapağına baktığı sanısına kapılabilirdi.

"Hoş bir çiftlik evi, değil mi?" Kyle arka kapıdan içeriye girip dolaplardan birisinin yanında asılı olan rengarenk seramik kahve kupalarına uzanmıştı.

"Ben... Burası... Gerçekten ilginç bir yer." Meredith silkinip şaşkınlıktan kurtulmaya çalıştı. "Yine de düşüncemi değiştirmeye yetmiyor. Burada hapis kalmam gerçekten gerekmez, Kyle."

"Buna bir kez daha başlamayalım, Powell. O tartışma çoktan noktalandı."

"Noktalanın tartışma neyle ilgili?" Cinco da salon tarafından mutfaka girmişti. Bir fincan alıp kendisine kahve doldurdu. "Siz ikinizin arasında bilmem gereken bir durum mu var?"

"Önemli bir sorun değil." Kyle kahvesinden bir yudum aldı. "Bu bayan manyak katilin teki onu bulup öldürmek için ülkeyi altüst ederken hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edeceğini sanıyor."

Meredith az önce oturduğu sandalyeden fırlayıp iki adamın karışına dikildi. "Benim niyetim hayatımı hiçbir şey olmamış gibi sürdürmek değil. Zaten hayatımdaki her şey değişti ve değişmeye devam ediyor."

Bu konuyu Kyle ile günlerden beri tartışıyorlardı ve aynı sözleri durmadan söylemekten artık usanmıştı. Ama kovboy makul bir insana benziyordu ve belki onu ikna edebilirdi. "Bak... Şey... Cinco... Durum şöyle: O deli Senato binasının merdivenlerinde General'i vurduğu gün benim Hava Kuvvetleri'ndeki son günümü. Emekliliğimi çoktan istemiş ve bir sivil havayolu tarafından kaptan pilot olarak kabul edilmişim."

Duralayıp adamın yüzüne baktı ve dikkatle dinlediğini görünce devam etti. "Transcon Havayolları bu beklenmedik gelişme karşısında anlaysızlı davranıp açık pilot kadrosunu benim için bir süre

daha tutacağını bildirdi. Ama o arada federaller işi yüzüne gözüne buluşturup katili yakalamayı başaramadı. Şimdi havayolu şirketi pilot ihtiyacının büyüdüğünü ve sivil havacılık kurslarına kısa süre içinde başlamam gerektiğini söylüyor."

Meredith durumu kavrayıp kavramadığını anlamak için Cinco'nun gözlerine baktı, ama bunu yaptığının hemen pişman oldu. Kendine olan güveni birden sarsılır gibi olmuştu. Kollarını göğsünde kavuşturup, "Richard Rourke gibi bir delinin nerede olduğunu bulup bana nasıl ulaşabileceğini lütfen söyley misin?" diye sordu. "Adam bir uçuş okuluna devam ettiğini nereden bilsin ki?"

Kyle, "Adam deli olabilir, ama bu aptal olduğu anlamına gelmiyor," dedi. "FBI'nın onun çeşitli terör gruplarıyla ilişkileri olduğuna inandığını sen de biliyorsun. Bu militanlar birçok bilgiye ulaşabilir. Dahası, bir pilotun nerede olduğunu bulmak için yapacakları ilk şey herhalde tüm sivil havacılık kurumlarının kayıtlarını kurcalamak olur."

Meredith itiraz etmek için ağzını açmış, ama Kyle ona hiç alımdan Cinco'ya dönmüştü. "Sen güvenlik konularını en az benim kadar bilirsin, Gentry. Onun gibi bir görüntüye sahip olan bir kadının dikkat çekmeden yaşamasına imkan var mı?"

Cinco'nun gözleri biraz kısıldı, ama bir şey söylemedi. Meredith bu bakışlar karşısında hafifçe ürpermişti. "Bir dakika durun!" diye atıldı. "Siz ikiniz..." Güçlü bir el omuzunu hafifçe kavrayınca yutkunarak susmuştu.

Cinco mutfaka girdiğinden beri ilk kez konuştu. "Burada sözü edilen olay Richard Rourke'nin General VanDerring'i Amerikan Senatosu'nun önünde öldürmesi mi?"

Meredith başını usulca salladı.

"Ve sen de bunun tek tanığıydın, öyle mi?" Mutfaktaki sessizlik yanıtın düşünüldüğü şekilde olduğunu anlamasına yetmişti. "Yani tüm ülke Rourke'yi arıyor ve onunla özgürlük arasındaki tek engel sensin. Olayı adı gizli tutulan bir tanıktan başka kimsenin görmediğini basından izlemiştim."

Meredith gözlerini kaçırdı ve bir kez daha başını sallayarak onun sözlerini onayladı.

"Adam oyun oynanacak bir tip değil, yüzbaşı. Bunu kafana yerleştirmen gerek."

"Oyun oynamak mı?" Meredith sesini alçak tutmaya gayret etmişti, ama çatlamasını engelleyemedi. "Onunla oyun oynamaya kalkıştığımı kim söyledi?"

Kyle bir kolunu onun omuzuna attı. "Sakin ol biraz, Buz. Bu aslında gerçekten anlamsız bir tartışma." Meredith'in cevap vermediğini görünce Cinco'ya döndü. "Burada çok önemli bir nokta daha var. Başsavcılık Rourke'nin aranması sürecinde Buz'un kesin güvenlik altında olması kararı aldı, o da ne yapabileceğini sormak için beni aradı."

Meredith sessizce içini çekti. Bu gerçekten de tartışmanın can alıcı noktasıydı. Kyle Başsavcı'yı onun çiftlikte kesinlikle güvende olacağına ikna etmişti. Bu durumda geriye iki seçenek kalıyordu. Ya bir süre orada yaşamayı kabul edecekti, ya da federal ajanların hazırlayacağı hapisane gibi bir yerde.

Onun omuzlarını yenilmiş bir ifadeyle düşürdüğünü gören Cinco ilk kez gülümsedi. Yanagında çok hoş bir gamze belirmiş, ama bu bile bakışlarının keskinliğini azaltmaya yetmemişti. "Burası hoş bir yerdir," dedi. "Çiftlikte hem mutlu olacağına, hem de daha güvenli zaman geçireceğine inanıyorum."

Meredith omuzlarını geriye attı, sırtını dikleştirdi. "Bundan ben de eminim."

Ama bir taraftan da, çizgi romandan fırlamış gibi duran yalnız kovboyun gardiyanlığı altında yaşamaktansa, federal hapisanede hücreye tıklanmanın daha iyi olup olmayacağını ciddi şekilde düşünüyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Cinco kanvas ordu çantasını ve deri evrak çantasını arabanın bagajından alırken, "Hiç değilse onun kadın olduğunu bana söyleyebilirdin," diye homurdanıyordu.

"Hmmm!" Kyle anahtarlarını arar gibi yapıp zaman kazandı. "Onun bir kadın olduğunu bazen ben de unutuyorum. Aslına bakarsan galiba onu hiç kadın olarak görmedim."

Cinco tam eve yönelmişken durup döndü ve arkadaşının yüzüne şüphayle baktı.

"Gerçekten öyle. O Hava Kuvvetleri'nin kaybettiği en iyi pilotur. Bilgilidir, yeteneklidir ve gerektiğinde tanıdığım herhangi bir erkek askerden daha sert olabilir."

"Ama sonuçta bir kadın olduğu kesin." Cinco sesinde garip bir ton olduğunu fark edip toparlandı. "Ona kem koruma, hem de konfor sunmaya çalışmak benim için kolay olmayacak."

Kyle bagajı kapatırken gülüyordu. "Bir keresinde uçuş sonrasında pilotların gittiği barda çıkan bir kavgayı anlatmışlardı bana. Buz'un mekandaki yıkımın yarısından tek başına sorumlu olduğunu söylüyorlardı."

"Ben yine de erkek bir bar kavgacısını tercih ederdim."

"Ona bir şans ver, Gentry. Seni bir tekmede çiftliğin en uzak çit direğine kadar göndereceğine bahse girerim."

Cinco elindeki çantaları yere bıraktı. "Ona neden 'Buz' diyor-

lar?"

Kyle omuz silkti, "Pilotların çoğu isminden çok lakabıyla anılır. Bu lakaplar da genellikle eğitim döneminde alınır."

"Meredith bunun için ne yapmış?"

"Hiçbir şey."

Cinco soluğunu usança koyuverdi. "Ne demek hiçbir şey. Kadının bir yönü o lakabı hak edecek şekilde gelişmiş olmalı."

"Ya da gelişmemiş olmalı." Kyle eski dostuna sırttı. "Eğitim dönemi boyunca ne bir kez tereddüt etmiş, ne korku belirtisi göstermiş, ne de zor bir uçuş süresince tek damla terlemiş. Dönem arkadaşları da, onun damarlarında kan yerine buzlu su dolaştığını inanmış."

"Demek bu yüzden 'Buz' diyorlar ona." Ama Cinco hala ikna olmamış gibi olduğu yerde duruyordu ve bakışları çizimlerinin uçlarına dikiliydi.

"Senin neyin var, Gentry? Bir insanı temel özellikleri nedeniyle bu şekilde ittiğini ilk kez görüyorum. Barınağa ihtiyacı olan bir insana önyargılı yaklaşmaksa, kesinlikle senin karakterinin özelliği değildir." Eğilip çantaları aldı ve eve doğru yürüdü.

Cinco elleri belinde olduğu halde geride kalmıştı. Kyle kendisini elbette ki çok iyi tanıyordu ve en önemli kartını az önce oynamıştı. Aslında kararını Meredith'in tüm televizyon bültenlerinin ilk haberini günlerce işgal etmiş olan General VanDerring cinayetinin tek tanığı olduğunu öğrendiği anda vermişti. Ama yine de o şekilde yönlendirilmekten hoşlanmıyordu.

Ve birden asıl soru kristal berraklığıyla gelip kafasına yerleşti. O Amazon savaşçısıyla ne yapacak, nasıl zaman geçirecekti?

Yüzünü ovuşturdu. On iki yıl önce yaşadığı ve hiç bitmeyecekmiş gibi algıladığı o korkunç günden beri geçirdiği en kötü yirmi dört saati henüz geride bırakmıştı. Kardeşi Cal önceki gece ansızın aramış, oto yarış fanatığı bir kızı hamile bıraktığını ve onunla evleneceğini bildirmişti. Bu da yetmemiş gibi, on beş dakika sonra telefon yeniden çalmıştı. Bu kez arayan kız kardeşi Abby idi ve üniver-

site sonrası yüksek eğitimden vazgeçtiğini, gelip çiftlikte bir kula gibi çalışacağını söylüyordu.

Ve şimdi de başına Yüzbaşı Meredith 'Buz' Powell mesklesi çikmişti.

Birden hareketlendi ve koşup Kyle'yi tam verandaya çıkan basamakların başında yakaladı. "Baksana, Kyle. Ben bir taraftan güvenliğini sağlamaya çalışırken bir kadımla nasıl baş ederim?"

Kyle burnunu büktü. "Ben nereden bileyim bunu? Onu hiç kadim gibi görmedim ki. O benim için hep bir pilotu. Ayrıca..." Bakışlarını etrafına dolaştırdı. "Kovboy dünyasında vakit geçirmek için neler yapıldığını da bilmem."

Cinco'nun yüzünün fena halde karadığını görünce elini onun omuzuna koyup ciddileşti. "Ona biraz anlayışlı yaklaş, Gentry. Birkaç aydan beri hayatının en kötü dönemini yaşıyor. Önce babası hiç beklenmedik bir anda kalp krizi geçirip öldü. Ardından emekliliğine bir gün kala patronu yanı başında bir suikaste kurban gitti. Üstelik katil kurşuna acınamıştı ve onun da ölmesine ramak kalmıştı."

Dostunun yüz ifadesinin yumuşadığını görünce tekrar eve yöneldi. "Sana ne yapacağın konusunda verebileceğim tek öğüt, onu İnternet'den ve herhangi tür bir uçan cisimden uzak tutman olabilir. Rourke'nin adamları Buz'u en çok bu iki yerde arıyor olacak. Yani tüm havaalanları ve sanal dünya. İşimizin şu anda kaldıramayacağı şeylerden birisi bir tanık kaybetmekse, diğeri de bu konunun bir medya sirkisi haline gelmesidir."

Cinco için ilki ne kadar önemliyse, ikincisi de öyleydi. Son medya çılgınlığını on iki yıl önce yaşamıştı ve gelişen teknoloji de düşünülürse, bir tanesine daha kesinlikle dayanamazdı. Başını kaldırıp elinde çantalarla kapıyı açmasını bekleyen Kyle'ye baktı. "Anlaşıldı. Siber-Araştırma'nın ününü devam ettirmesinin yolu bu galiba."

"Kyle'yi uzun zamandan beri mi tanıyorsun?" Meredith fin-

canını evyenin içine bırakıp Cinco'ya döndü. Kyle iki dostunu birbirine fena halde yapışmış halde ardında bırakıp, Jaguar'a atladığı gibi özgürlüğe doğru uzaklaşmıştı.

Cinco, "On üç yıldan beri tanışıyoruz," dedi. Bankoya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde birlikte okuduk."

"MTE'ni?" Meredith omuzlarının şaşkınlıkla düştüğünü fark edip toparlandı. "Sen MTE'ye mi gittin?"

Cinco'nun yüzünde ilk kez keyifli bir gülümseme belirmişti. Tam bir Teksas köylüsü aksanıyla, "Evet, ba-aayan!" dedi. "Benim ihtiyarın bir sözü vardı. Neydi o yaaa?" Yüzünde haylaz kovboy bakışıyla bir an düşündü. "Ah, ev-eeet! Seni bir yılan sokarsa çingirayın sesini duymadan ölmeye hazırlanma."

Meredith süt beyaza yakın açıklıktaki teninin kendisine bir kez daha ihanet ettiğini yanaklarındaki yanmadan anlamıştı. Cinco'nun karşısında mahcup bir genç kız gibi kızarmış olmalıydı. Zaten duygularını saklayamayan bir insandı ve bu özelliğine ten renginin hassaslığı da katılınca, zaman zaman bunun kötü bir büyücünün işi olduğunu düşünürdü.

Cinco ise ona takılmaya devam ediyordu ve bu kez işe abartılı el, kol hareketleri de karışmıştı. "Örneğin bu yapıyı al, ba-aayan. Dışarıdan baktığında ne olduğunu pek kestiremezsin. Ama içine girip incelemek için biraz zaman ayırırsan, onu yuva yapan beş neslin özelliklerini her köşede yakalarsın."

Meredith gülmeye başladı. Bir taraftan daha da aptal gibi görünmeden ne söyleyebileceğini düşünüyordu. Sonunda, "Bağışla," dedi. "Niyetim seni küçümsemek değildi. O duyguyu zaten tanımam. Kyle'nin buraya gelirken verdiği bilgi çok iyi ve güvenilir bir dostunun yanında kalacağım sınırlıydı. Çiftlik gerçekten güzel, ama insanı içinde yaşayan kişiyle ilgili farklı düşüncelere yönelteceğini herhalde sen de kabul edersin."

"Elbette." Cinco gülerek elini salladı ve onun özünlü geçiştirdi. "Sadece yabancılığı üstünden atman için biraz takılıyordum."

Meredith yutkundu. Karşısındaki adam onunla dalga geçmeyi kesmişti, ama anlaşılın oltanın ucundan bırakmaya hiç niyeti yoktu, çünkü bu kez de ışıltılı gözlerini onunkilere dikmişti. Daha da ilginçti. Meredith'in içinde bir yerlerde gömülü olan bir yanının oltadan kurtulma konusunda hiç de acele etmemesi, hatta daha derinlere sürüklenmek için istekli olmasıydı.

Adam onu huzursuz ediyor olabilir miydi?

Hayır, hiçbir erkek Meredith 'Suk' Powell'i rahatsız edemezdi. Sadece... Geçmişindeki o adam... Sizinkıyla inlememek için kendisini zor tuttu. Karşısında bocaladığı erkeğin görüntüsüne geçmişindeki hayalet de katılırsa durumu iyice zorlaşırdı. Başını hafifçe iki yana sallayarak öfke, üzüntü, pişmanlık gibi bir sürü duygunun karışımı olan şeyden sıyrılmaya çabaladı.

Mutfaka derin bir sessizliğin çöktüğünü fark edince söyleyecek bir şeyler aradı ve, "Beş nesil mi dedin az önce?" diye sordu. Cinco başını sallamıştı. "Öyleyse sen beşinci olmalısın."

"Sı, señorita. Her anlamda beşinciyim."

Meredith güldü. "Bu ne anlama geliyor acaba? Ve İspanyolca nereden çıktı?"

"Tam adım Beşinci Theodore Aloysius Gentry." Onu hafifçe eğilerek selamlamıştı. "Hizmetinizdeyim."

"Theodore Aloysius mu?" Meredith dudaklarının arasından kurtulan kıkırdamayı engelleyememişti.

Cinco yüzünü ekşitti. "Çok eski moda isimler, değil mi? Ailede her kuşağın en büyük oğluna aynı ismin takılması gibi garip bir gelenek var. İlk Theo buraya Maria Alonso Aragon de Castillo ile evlenerek yerleşmiş. O zamanlar Teksas İspanyol egemenliğinde olduğundan ve topraklarının nerelere kadar uzandığı bile bilinmediğinden, bu çiftliğin arazisi yeni evli çift Maria'nın babası tarafından armağan edilmiş."

Dönüp suyu açtı ve kirli fincanları yıkamaya koyuldu. "Çiftlik de ismim gibi bir miras yanı."

"Bence Cinco hoş bir isim."

"Bizden öncekiler hep Theo, Teddy, Tres gibi kısaltmalarla anılmış, ama babamı herkes sadece T.A. olarak tanırdı."

"Tanırdı dedin. Onları kaybetmiş olmalısın."

"Hımm!" Konuşma en hoşlanmadığı konulardan birisine gelip dayanınca Cinco'nun keyfi kaçır gibi olmuştu. Amazon savaşçıları'nın kraliçesiyle fazla içli dışlı olmak işine gelmiyordu. "Öyle oldu."

Mutfığa bir kez daha çöken sessizlik ve Meredith'in üstelememesi Cinco'nun pek de nazik davranmadığını düşünmesine neden oldu. "Aslında," dedi. "Kimse anımla babamın akıbetinden tam olarak emin değil. On iki yıl önce bir tekne gezisine çıktılar ve geri dönmediler."

"Ah, Tanrım!"

Meredith öylesine sendelemişti ki, Cinco neredeyse tutmak için ona uzanacaktı. "Bunun üstünden çok uzun zaman geçti." Normal bir evin salonundan daha geniş olan mutfığın gitgide küçülmeye başladığı sanısına kapıldığını fark edince oradan çıkmanın zamanı geldiğini anladı. Karşısındaki kadının bedeni onu sanki bir mknatis gibi kendisine doğru çekiyordu. Kapıya doğru yürürken omuzunun üstünden, "İnsan yeterince sabırlı ve metanetli davranabilirse, zaman her şeyi iyileştirecek bir ilahtır," dedi. Eğilip kapının önündeki çantaları aldı.

"Sen ne yapıyorsun öyle?" Meredith de gelip çantaların sapına yapışmıştı. "Ben kendi eşyalarımı taşıyabilirim. Sen sadece yolu tarif et."

Saptaki ellerin birbirine sıcaklıkları geçecek kadar yaklaştığını fark eden Cinco kendisinininkini yamış gibi çekmişti. Doğrulup onun gözlerinin içine baktı ve hemen bunun da pek akıllıca olmadığına karar verdi. Oradan yayılan elektrik mavisi enerji kıvılcımları sanki bedenine girip, yıllardan beri hareketsiz duran bir makineyi çalıştırmıştı.

Geri çekilip nereye koyacağını bilemediği ellerini saklamak için kollarını bir kez daha göğsünde kavuşturdu. Bir çift göz aynı anda hem o kadar kararlı, hem de o kadar yumuşak bakabilir miydi? Bu

nasil olurdu ve olabiliyorsa kendisi otuz yaşına kadar öyle bir şeyle daha önce neden rastlamamıştı?

Birden Meredith'in biraz öfkelenildiği zaman ne tür güzellikler saçacağı merakına kapılmıştı. Bunu öğrenmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu, ama çok tehlikeli olduğunun da bilincindeydi. Onun gözlerinin içine bakarak orada kısacık bir süre için dikilmek bile, terin sırtından süzülüp belinin çukurunda toplanmasına neden olmuştu.

İkisi de o halde iki dakikaya yakın bir süre kaldığının bilincinde değildi, çünkü zaman ikisi için de durmuş gibiydi. Sadece birkaç saniye için birbirlerinin gözünün içine bakarak durduklarını sanıyorlardı. Ve dalgınlık sürecinin fazla uzayıp kendisini komik duruma düşürmemesinden ötürü memnundlardı. Oysa iki yetişkin olarak, çiftlikten az önce ayrılmamış olsa Kyle'yi gülmekten sırtüstü yere serecek kadar komik bir görüntü sunmuşlardı.

İçine daldıkları konumdan ilk sıyrılan Meredith oldu. "Şu merdivenden üst kata mı çıkıyoruz?"

Cinco kafasından akıp giden ve Kyle'nin korumaktan söz ederken kastettiği kavramlarla hiç bağdaşmayan görüntülerden silkinerek koptu. "Önce burada bir noktayı açıklığa kavuşturmamız gerek. Aramızda çatışma olmaması gerek. Ben senin düşmanın, ya da rakibi değil, güvenliğinin sorumluluğunu almış olan kişiyim, tatlım."

Meredith'in yüzündeki ilk gerçek gülümseme bu sözler üstüne belirdi ve Cinco'nun benliğinde kasırga etkisi yaptı. Kadın o şekilde gülümsemeyi tarz haline getirdiyse, karşılaşılabilecek her insana istediği her şeyi yaptırabilirdi.

"Ben senin misafirperverliğini kabul etmek zorunda bırakılmış bir kişiyim, kovboy. Ve evet! Burada kaldığım süre içinde birkaç noktanın açıklığa kavuşmuş olmasında yarar var. Bunlardan birincisi, kendi işimi kendim yaparım." Eğilip çantalarını içleri boşmuş gibi rahatça alıverdi. "İkincisi de, kimsenin *tatlısı* değilim."

Meredith ev sahibini merdiven boyunca izlerken az önce yaptığı çıkıştan ötürü mutluydu, ama birkaç karış önündeki daracık kot pantolonla sarılmış kalçalar durumun tadını çıkartmasını engelliyordu. Merdivenin üst sahanlığına ulaşınca sola dönmüşler, Meredith de odalarının Cinco ile aynı kanatta olmaması için dua etmeye koyulmuştu. Uzun koridor boyunca ilerlediler ve bir kapının önünde durdular.

Kapı açılınca Meredith'in soluğu kesilir gibi olmuştu. Oda diye karışındaki şeye derdi işte.

Mekan sadece geniş değil, üstelik hayal bile edemeyeceği kadar hoş dekore edilmişti. Bakışlarını bir süre geniş yatakta, el işi ahşap oymalarıyla süslü komidiner, şifonyer ve gardıropta dolaştırdıktan sonra, "Bu senin odan mı?" diye sordu. "Seni yerinden etmeyi istemem."

"Benimki koridorun karşı ucunda. Burası bir zamanlar kardeşim Cal'ın odasıydı."

"Çok güzelmış." Gerçekten de oda işini iyi bilen bir dekoratörün elinden çıkmış gibiydi. Duvarlarda antik sıva, tavandaysa kalın ahşap kirişler vardı. Mekana pencerelerdeki perdeden yatağın üstündeki örtüye kadar öylesine bir uyum hakimdi ki, Meredith oraya el atan kişinin bir erkek olduğundan kuşku duyuyordu.

Cinco, "Kardeşim sekiz yıl önce evden ayrıldı," dedi. "Ben de birkaç yıl önce onun bir gün döneceğini umarak burasını yeniden düzenlettim." Duralayıp içini çekmişti. "Cal kendini oto yarışlarına kapırdığından beri gözü başka şey görmüyor."

Meredith burnunu başkalarının işine sokmaktan hoşlanan insanlardan değildi, ama bu kez nedense fena halde meraklanmıştı. "Belki yakın zamanda eve döner."

"Hiç sanmam." Cinco ağırlığını içeriye girmek ister gibi bir ayağından diğerine aktarmış, ama bir adım bile atamamıştı. "Bugün evleniyor."

"Ne? Ne yapıyor dedin?"

Cinco'nun yüzü ekşi bir şey tatmış gibi buruştu. "Yıldırım nikahı dedikleri türden bir şey."

"Şey..." Meredith ne diyeceğini kestiremiyordu. "Belki evlenip yuva sahibi olunca aileye yakın olma gereği hisseder. Bir de çocukları olursa, kardeşin mutlaka oto yarışçılığı gibi tehlikeli bir işten uzak durma gereği hissedecektir."

Cinco başını iki yana salladı. "Hiç sanmam. Cal o işte gerçek bir stardır. Geçen yıl şampiyonluğu yakaladı. Bu yıl da birkaç yarış kaçırsa bile şampiyonluğun en önemli adaylarından birisi o. Televizyon teklifleri falan almaya bile başladı. O kadar hareketli bir yaşamdaki sonra çiftlik ortamına uyum sağlayabileceğini sanmıyorum. Bunu doğacak çocukları için bile yapamaz bence."

Onun sesindeki üzüntü Meredith'in yüreğini de parçalamıştı. "Çiftlik hayatının o kadar sıkıcı olmadığını biliyorum. Hatta zaman zaman çok heyecan verici olduğundan da eminim." Bu söylediklerinde samimiydi, çünkü o anda Cinco'nun yüzünde beliren bakışlar bir F-16 Savaşan Şahin jetinin gövdesindekilerden bile daha heyecan verici ışıltılar saçıyordu.

Cinco, "Gülümsediğin zaman gözlerinde seninle daha kolay başa çıkılabileceği mesajını veren bir ifade belirliyor sanki," diye mırıldandı. "Bunu bence daha sık yapmalısın."

Meredith bir kez daha kızardığını hissetmiş, hem o özelliğine, hem de karşısındaki adama içinden lanetler yağdırmıştı. Sırtını ona dönüp odaya girdi ve bir şey yapmış olmak için çantasının fermuarını çekip içindekileri boşaltmaya koyuldu.

Ve bunu yaptığı için hemen pişman oldu, çünkü sahip olduğu giysilerin çoğu Hava Kuvvetleri üniformaları ve uçuş giysileriydi. Neyse ki alttan birkaç tişörtle birkaç sivil pantolon çıkıp durumu kurtarır gibi oldu.

Yatağın üstüne çıkarttıklarını gardıroba götürmek için doğruldu ve aynı anda alarına geçti. Cinco'nun kapıda dikilmekten vazgeçip odaya girdiğini ensesinde dikilen tüylerden hissedebiliyordu. Hiçbir şey olmamış gibi onun iri bedeninin etrafından dolaşıp dolaba ulaş-

mayı denedi.

Cinco ise ona yardım etmek için yatağın üstüne bırakılan son giysi kümesini ellerinin arasına almış ve bunu yaptığına hemen pişman olmuştu. Bu bir grup saten iç çamaşırıydı ve uçan bir Viking kraliçesinin üstünde nasıl duracağını düşünmek dahi başının fena halde dönmeye neden olmuştu.

Başını kaldırıp Meredith'e yüzünde aptalca bir sırıltıyla baktı. "Yardım edeyim demiştin ama..." Parmaklarını ipeğin üstünde dolaştırmaktan kendisini alamıyor, bir taraftan da karşısındaki kadın bunun farkına varırsa nasıl rezil olacağını düşünüyordu. "İşte," diye mırıldandı. "Yüzbaşı şey... Şeylerin..."

Meredith gözlerini öfkeyle kısarak çamaşırları kaptı ve şifonyeyi r. t. neldi.

Onun ellerinin öfkeyle yumruk haline gelmesi tüm utancına karşın Cinco'nun keyiflenmesine neden olmuştu. Kadın tıpkı daha öne düşündüğü gibi öfkelendikçe güzelleşiyor, insanın kendisini korunması gereken bir yaratığa dönüşüyordu.

Bu düşünce aklından geçince irkildi. Korunmak da nereden çıkıyordu şimdi? Koruyucu konumda olması gereken kendisiydi. Cyl:yse yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bir süre hiçbir şey yapmayan ve söylemeden, durumun nerede ve nasıl değiştiğini düşünerek odanın ortasında dikildi. Az sonra usulca geriye doğru bir adım atarken hormonlarına hakim olması gerektiğini kendi kendine tekrarlıyordu. Bir kadını tişörtlerini çekmecelelere yerleştiren soluksuz izlemek hiç de kendisine göre bir davranış şekli değildi.

Bir şeyler yapmış olmak için pencereye yürüdü ve perdeleri açtı. Parlak güneş şimdi odanın gölgede kalan ayrıntılarını da ortaya çıkarmış, ama sanki ortamın biraz daha ısınmasına neden olmuştu. "Evet, Meredith. Yerleşme faslı neredeyse bittiğine göre belki bir soruma cevap verebilirsin. Eğlenmek, ya da boş zamanlarını geçirmek için neler yaparsın?"

Meredith son parçaları yerleştirdiği çekmeceyi sertçe itti. Cevap veremedi.

"Yani... Demek istediğim... Ata falan biner misin? Dansa gitmekten hoşlanır mısın?"

Meredith ellerini beline koyarak ona döndü. Öfkeliydi, ama kızgınlığının asıl büyük bölümü Cinco'ya değil, yüreği onun karşısında deli gibi çarpıttığı için kendisine yönelikti. "Buralarda hoşça zaman geçirmemi sağlayacak bir şey bulabileceğini hiç sanmıyorum, Gentry," diye hırladı. "Ahırlardan birisinde saklı bir uçağın yoksa elbette." Sesinde öfkeli ve alaycı bir ton olduğunun farkındaydı, ama kendisini engelleyemiyordu.

Cinco yumuşak bir sesle, "Aslında bu civarda birkaç uçağımız var, ama korkarım seni tatmin etmez. Hiçbirisi savaş jeti, ya da süper yolcu uçağı değil. Çiftlik işlerinde kullandığımız helikopterler, pervaneli ilaçlama uçağı, bir de özel jet..." Cümlesini yarım bırakıp yutkunarak susmuştu. Bir tava dolusu benzini sobanın üstüne sürmenin hiç anlamı yoktu. "Herneyse... Gevezeliğim tuttu. Buralarda kullanacağın bir uçak olsa bile, çok güzel bir bayan pilotun Teksas tepelerinin üstünde uçup durduğu haberinin yayılmasını göze alamayız, değil mi?"

Cinco'nun sesindeki ağabeyvari ton Meredith'in içindeki öfkenin parlamasına neden olmuştu. Dişlerini birbirine kenetledi ve içinden taşan ona bir yumruk çakıp oradan gitme arzusunu dizginlemeye çalıştı. Tanrı'nın varlığından fazla haberdar gibi davranmadığı o yerde bir gün daha nasıl dayanacağını gerçekten bilemiyordu. Tek başına olsa belki bir çaresini bulabilirdi, ama o şeyle... O kovboy gibi... Yani hala inatla karşısında dikilen adamla...

Derin bir soluk alıp ellerini beline koydu. Çaresizlik içinde düşünmelerini ve başını dikletirmeye kalkışmamıştı bile. "Bu devasa toz çağanının bir köşesinde bir kitapçı, ya da spor salonu yoktur herhalde."

Cinco'nun beyni bir anda hiçbir uyarı olmadan çöken bir bilgisayarın kadar tertemiz olmuştu. Bunun nedeni arkadan vuran güneş ışığının Meredith'in sarı saçlarında bir hale gibi yansımasydı. Kadın öne eğilmiş başıyla Rönesans tablolarından fırlamış bir melek

gibiymi. Görüntünün muhteşemliği karşısında şoka uğrayan Cinco toparlanmaya çalıştı.

Onun bir kadın değil, olay dosyası olduğunu nasıl unutabiliyordu? İşinin Meredith 'Buz' Powell'e hayranlıkla bakmak değil, onu her türlü etkiden korumak olduğu aklından ne zaman silinip gitmişti? Beyni o günün hangi saatinde işinin, en önemlisi yaşamının idaresini hormonlarına terk etmişti?

Kendisini iyice zorlayarak son bir saat içinde yaşananların hepsini kafasından silmeyi başardı. Karşısındaki kadının ne kadar güzel bir yaratık olduğunu düşünmeyi kesmesiye imkansızdı. Zaten buna niyetlenmedi bile. Hangi erkek bir Amazon kraliçesinin porselen Çin bebeği duruluğundaki güzelliğini görmezden gelebilirdi ki?

İyi işadamlı olmak, beğeniler açısından taşla dönüşmek demek değildi.

Önemli olan, işe yönelik dikkatin dağılması, görevin anlam-sız kişisel zaatlardan ötürü başarısızlığa uğramamasıydı. Başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine takıp gülmüştü. "Haklısın; burada ne kitapçı var, ne de spor salonu. Ama sen bunu dert etme, *tatlm*. Yapacak bir şeyler buluruz herhalde."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çiftlikte huzurlu bir kırk sekiz saat geçirdikten sonra Meredith, kendisini biraz daha eskisi gibi hissetmeye başlamıştı. İyice dinlenmiş, rahatlamış, ama... Ama galiba biraz da sıkılmıştı. Östelik iki günden beri Cinco ile neredeyse hiç karşılaşmamıştı.

O sabah saatin çok erken olmasından yararlanıp biraz koşmaya karar verdi. Çiftliğin ana binasından çıkıp etrafa uzanan yollar belki mükemmel bir koşu parkuru oluşturmuyordu, ama kaslarını biraz açmak için yeterliydi.

Çiftlikte yarım saat kadar koştu ve soluklanmak için yavaşladı. Kendini biraz yormak iyi gelmişti, çünkü günlerden beri uzanıp kitap okumaktan başka şey yapmıyordu. Aslında onun gibi hareketli bir yaşamdan gelen herkes öyle bir tatili düşlerdi. Kendi durumuya biraz farklıydı, çünkü katı programlara ve ast üst ilişkilerine bağlı olmadan yaşayacağı bir hayatı kurmak üzereken onu parmaklarının uçundan kaçırmıştı. Bunun için son bir şansı daha vardı, ama günler ilerledikçe o konuda da fazla derin umutlar beslemiyordu.

Aslında mantık çerçevesinde düşünüldüğünde, o çiftlik içinde bulunduğu koşullar açısından kendisi için en uygun yeri. İki günden beri birkaç atlı kovboydan başka kimseyi görmemiş, onlar da belki aldıkları talimat gereği kendisine sokulmamıştı. Çiftlikte aslında olması gereken gündelik hareketliliğe de rastlanmıyordu. Dönemini kapatmış, hatta tarihin bir köşesinden kopup gelmiş, o arada

üstünde yaşayanları kaybetmiş gibi bir havası vardı.

Evet. Bir zaman makinesi Gentry Çiftliğini feodal dönemlerden kapıp getirirken üstünde sadece Cinco'yu unutmuştu.

Etrafta galiba sıkıcı ve tuhaf olmayan tek şey de oydu. Gerçi Meredith'in kendisini daha iyi tanıması için fırsat vermiyordu, ama çok nazik bir insan olduğu kesindi. İlk gün etrafta kütüphane, ya da spor salonu olmadığı konusunda ona takıldktan sonra evi gezdirirken salon büyüklüğünde bir odayı açmış ve duvarları yerden tavana kadar kaplayan kitapları göstererek aile kütüphanesini istediği gibi kullanabileceğini söylemişti. Diğer çiftlik yapılarının birisinde küçük, ama iyi donanımlı bir spor odası vardı ve Cinco öyle bir yeri hazırlamasına gerekçe olarak, yalnız bir kovboyun uzun kış günlerinde yapacak fazla şey bulamamasını göstermişti.

Acaba o kovboy neden yalnızdı?

Meredith pek fazla tanımamasına karşın onun ilkeli, nazik ve insanı eğlendiren bir kişi olduğunu daha ilk karşılaşmada anlamıştı. Kahvaltısını ve yemeklerini hazırlayıp mutfaka bırakıyor, yanına yapacak başka işleri olduğu için kendisine katılamayacağını, kendisini evinde gibi hissetmesini belirtir bir not ilâştirmeye de ihmal etmiyordu. Meredith'in orada kendisini evinde gibi hissetmesi pek kolay değildi, ama haksızlık da etmek gerekirdi. Hapis hayatı yaşayan birisi için koşulları çok iyiydi.

Tekrar koşmaya başladı ve ahırların etrafında bir tur daha attıktan sonra eve yöneldi. İleride bir yerlerde elleri belinde olduğu halde dikilen iri yapılı adamı görünce temposu yavaşlamıştı. Geniş kenarlı siyah şapka yüzünü gölgede bırakıyordu, ama Meredith onun Cinco olduğunu anlamıştı. Adımları yaklaştıkça yavaşladı, sonunda onun yanında durdu. Cinco'nun yüzünde her nedense oldukça öfkeli bir ifade vardı.

"Demek sonunda dönmeye karar verdin," diye homurdandı. "Neredeydin?"

"Koşuyordum." Soruya otomatik olarak cevap vermiş, bu da canını sıkıyordu. Ona herhangi bir açıklama yapmaya mecbur muydu?

Adam sonuçta ne üst rütbeli bir subaydı, ne de babası. Dahası iki gün boyunca ne yaptığını hiç merak etmemişti, ama şimdi açıklama bekliyordu.

"Bu sabah keyifsiz kalktın galiba, Gentry. Biraz eksersiz yaptım işte. Buna bozulacaksan bana spor odasını kullanabileceğimi söylemeseydin."

Cinco ona belli etmeden içindeki panığı yatıştırmaya çalışıyordu. Olağan sabah işlerinden sonra eve gelip onun orada olmadığını anlayınca içinde garip bir endişe doğmuş, hızla büyüyerek panige dönüşmüştü. Bunun nedeni belki de günlerden beri bir Siber-Araştırma müşterisine söz verdiği İnternet güvenlik programının üstünde çalışırken çok az uyumasıydı.

"Çiftlikte elbette ki istediğin şeyi istediğin gibi kullanabilirsin," dedi. "Ama bu bana haber vermeden ortadan kaybolabileceğin anlamına gelmez. Senin eve doğru geldiğini gördüğümde bir arama grubu hazırlamak üzereydim." Meredith verandaya yönelince onun yanı sıra yürümeye koyuldu. "Bunu bir daha yapma."

İçeriye girerlerken Meredith, "Ne kadar güzel, ilginç ve büyük olursa olsun, bu evin içinde günler boyu tıkalıp kalmamı benden istemezsin," diye söyleniyordu. "Oyalanmak için başka ne yapabilirim ki?"

Cinco kapıyı kapatıp derin bir soluk aldı. "Bilmem?" Kyle'nin onun hakkında söylediklerini düşünüyordu. "Örneğin biraz güreş yapabiliriz. Kyle o sporda iyi olduğundan söz etmişti." Onun kızardığını görünce öfkesi geçti. Kendisini öyle korkuttuktan sonra bunu hak etmişti doğrusu.

Meredith, "Galiba sana not bırakmamakla düşüncesizce davrandım," dedi. İri mavi gözlerinde şimdi değişik bir bakış belirmişti. "Güreş konusuna gelince... Bu belki de kötü bir fikir değildir. Sen ne dersin?"

Cinco gördüklerine inanamıyordu. O güzel gözlerdeki bakış biraz yaramazca mıydı? Kadının savaşçı pilot yönü kafasından silindikçe ondan daha fazla hoşlanıyor olabilir miydi?

Ve en önemli soru: Onun başsavcılık tarafından korunmak üzere gönderilmiş bir tanık olduğunu aklından çıkartmamayı nasıl başara-
caktı?

"Benim aslında bugün için başka düşüncelerim vardı," dedi. Bakışları o zamana dek gördüğü en hoş koşu şortundan çıkan uzun bacaklara takılıp kalmış gibiydi. "Gidip üstüne bir şeyler giysen... Yani bir kot pantolon ve rahat bir ayakkabı falan demek istedim. Yani git giyin işte!"

Meredith'in öfkesi birden tekrar kabarmıştı. "Bu bir emirse, o emri alıp ne yapacağını söylemem gerek yok herhalde, Gentry. Benim kumandanım falan değilsin." Mutfağa doğru yürüdü. "Ayrıca kot pantolonum da yok!"

Cinco hemen onun peşine düştü. "Sesimin emreder gibi çıktığı-
nın farkında değildim. Sana çiftliği ve buradaki yaşamın tanımadığı-
ğın düşündüğüm tehlikelerini göstermek istiyordum."

Meredith tam kahve fincanlarına uzanırken duyduğu yumuşak sesle irkilip ona döndü ve gözlerinin içine baktı. Birden dizlerinin gevşediğini, içine erimiş çikolata gibi bir şeylerin aktığını hissetmişti. Ama bu olamazdı. O sertti, kuvvetliydi; 'Buz'da o. Gereksiz bir çözülmeye kapılmanın yeri ve zamanı değildi.

"Tamam," dedi. "Kot pantolon olması şart değilse gidip üstüme bir şeyler giyeyim ve geleyim."

*M*eredith bir saat kadar sonra hızla yol alan kamyonetin için-
deydi ve durumu pek de iyi sayılmazdı.

Her şeyden önce, tek parça olan ön koltuğun yarısından fazlasını kaplayan Cinco aracı yolda onlardan başka kimsenin olması olanak-
sızmış gibi tam ortadan sürüyordu ve sarsıntılardan anlaşıldığı kada-
rıyla, otomotiv sektörü amortisör kavramını Teksas'ın o ticra köşe-
sine sokmayı henüz başaramamıştı.

Yeni bir sarsıntıyla havalanıp Cinco'ya doğru biraz daha kayın-
ca dışlarını birbirine kenetledi. Durumun asıl sıkıntılı yanı ona o

kadar yakın olmasıydı. Bakışlarını yan camdan dışarıya çevirdi ve etrafta seyrederek oyalanacağı bir uygarlık belirtisi aradı. Manzara arada sırada göze ilişen birkaç çalı ve ağaç olmasa hep aynıydı. Daha önce kendisini o kadar garip bir konumda bulduğu hiç olma-
mıştı. Her an dağılacakmış gibi sesler çıkartan kocaman bir kamyo-
netin içindeydi, başının hemen arkasında uluorta dolaştırılmasının yasal olduğundan şüphe duyduğu bir tüfek asılıydı ve garip bir şe-
kilde etkilendiği bir adam tarafından bilmediği bir yere götürülü-
yordu.

Cinco'nun eğlence anlayışı Gentry Wells kasabasına kot panto-
lon almak için gitmekle sınırlıysa ona birkaç noktayı daha açık şe-
kilde anlatmak gerekebilirdi.

Kamyonet yola enlemesine düşmüş metal bir şeyin üstünden se-
kince, Meredith oradan kurtulur kurtulmaz ilk iş olarak dışlarını kontrol ettirmeyi kafasının bir köşesine yazdı. "Az önce çiğnediği-
miz şey neydi?"

"Ne?" Cinco dönüp ona garip garip bakmıştı. "Haaa! O şey mi? O bir sığır engeli. Devasa sığırların karayolunda otomobillerle ya-
rışmaya kalkmasını istemeyiz, değil mi?"

"Yani onları o kadarık bir metal parçası mı engelliyor?"

"Evet. O metal parçaları ve bin altı yüz kilometre uzunluğunda dikenli teller engelliyor."

Meredith için için güldü. Demek o koca hayvanlar küçük bir metal parçasından korkuyordu. Demek babasının her zaman söyle-
diği gibi pek akıllı değillerdi. Aracın yavaşladığını hissedince dışa-
rıya baktı ve ilk uygarlık belirtisini gördü. Bunlar alt alta asılmış yol tabelalarıydı. Birincisi karayoluna çıkmak üzere olduklarını ve hız limitinin saatte doksan kilometre olduğunu, diğeriyse Gentry Wells'e on beş kilometre kaldığını belirtiyordu.

Meredith, "Buralarda rüzgar epey sert esiyor galiba," diye mırıldandı.

"Nereden anladın bunu?"

"Yol tabelalarına rüzgar devirmesin diye delikler açmışlar."

Cinco aracı dört şeritli karayoluna çıkartırken bir kahkaha attı. "Onlar kurşun deliği."

"Ne? İnsanlar neden tabelalara ateş ediyor?"

"Herhangi bir nedenden ötürü değil. Genellikle gençler birkaç bira içtikten sonra yeni tüfeklerini tabelalar üstünde dener. Buralarda üstünde delik olmayan tek bir tabela bile kaldığını sanmıyorum."

Meredith birkaç dakika için sessiz kalarak tüfekli sarhoş gençleri düşündü. "Sen de yaptın mı?"

Cinco dönüp ona bir kez daha tuhaf bir şeyle karşılaşmış gibi baktı. "Ne yaptım mı?"

"Sen de gençken tabelalara ateş ettin mi?"

"Yapmadım diyemem, ba-aayan. Canlı hedeflere çakmadığın ve kimse patlaktan nasibini almadığı sürece çaydanlıktan biraz buhar koyuvermekte zarar yoktur."

Meredith artık yanında oturan adamın gerçek bir bulmaca olduğunu düşünüyordu. Kimi zaman bir salon beyefendisi gibi, istediği zaman da tüm hayatı oralarda geçmiş bir kovboy gibi konuşuyordu. Dahası, ülkenin en prestijli teknik üniversitesine gitmişti, ama işine geldiğinde yol tabelalarına tüfikle ateş açmayı savunabiliyordu.

"Gentry Wells'e girmeden önce seninle ilgili bir hikaye uydurmamız gerek."

İşte! Adam yine birden değişmiş, ciddileşivermişti. "Ne hikayesi uyduracağız ve bunu neden yapacağız?"

"Burası gibi küçük yerlerde herkes birbirini tanır ve nerede yaşadığını bilir. Geçen gün Kyle ile geçenken durup yolu sorduğuna göre kasabanın yarısı sizden söz ediyor olmalı."

"Hmmm! Anladım. Ne uyduracağız?"

"Kyle bana bilgisayarlar konusunda iyi olduğunu söyledi. O şeylerden gerçekten anlar mısın?"

Meredith dönüp ona ters ters bakmaktan kendisini zorlukla alıyordu. Ama adam dünya yüzünde onun anlamayacağı herhangi bir makine olmadığını nereden bildi ki? Başını olumlu anlamda sallamakla yetindi.

"Buralarda herkes çiftlik dışındaki işimin bilgisayarlarla ilgili olduğunu bilir. Senin yeni bir bilgisayarın kurulumu için gelmiş uzman olduğunu söyleyebiliriz."

"İyi. İşe yarayacağını düşünüyorsan, sanırım o teknik zırlıtlardan anlıyor gibi davranabilirim."

Cinco sırttı. "Tamam öyleyse. Kasabadakilere de, çiftlik çalışanlarına da bu hikayeyi anlatacağız." Yüzü birden ciddileşmişti. "Kız kardeşim birkaç güne kadar eve dönecek. Sanırım ona gerçekçi söylemek daha doğru olur."

"Nasıl istersen." Motordan gelen ses biraz değişince dönüp Cinco'nun yüzüne baktı, ama o bu değişikliği fark etmemiş gibiydi. Parmağını kontrol tablosuna uzatıp, "Şu ışığı gördün mü?" diye sordu. "Motor hararet lambası ve..."

"Önemli bir şey değil. Arada sırada yanıyor, ama sonra sönüyor."

"Bu bir şeylerin yolunda olmadığı anlamına gelmez mi?"

Cinco başını salladı. "Herhalde elektrik arızasıdır. Çiftlikte tam zamanlı çalışan iki mekanizamız var ve işleri tüm araçların düzgün çalışmasını sağlamak."

Meredith birkaç yüz metre için çenesini tuttu, ama sonra dayanamadı. "Işık hala yanıyor, hararet ibresi de yükseldi. Bu da sence sorun değil mi?"

"Değil. Başında başka sorunlar varken o tür şeyleri dert etme sen. Bu tamircilerin meselesi."

Tipik erkek davranışı! Meredith onun bir bakıma haklı olduğunu düşündü. Cinco'nun kamyonetini neden dert ediyordu ki? Arkasına yaslanırken bu sözleri babası Amiral Stanton Powell'den kim bilir kaç kez duyduğunu düşünüyordu. Babası onu koruduğunu sanarak annesi için doyasıya yas tutmasına bile izin vermemiş, tüm dikkatini kızının iyi bir küçük asker olmasına yoğunlaştırmıştı. Karabasasını andıran kimi anıların yıllar sonra ilk kez üstüne çökmek üzere olduğunu fark edince şaşkınlıkla silkindi. Onca zaman belleğinde gömülü kalan şeyleri birden hatırlamasının nedeni yanında oturan kovboy

maydu?

Yan gözle ona baktı. Cinco'nun içinde nasıl bir insan barındığından emin değildi. Ama onun babası olmadığı kesindi. Yapınaya çalıştığı şey hayatını yönlendirmek değil, güvenliğini sağlamaktı. Korkularını, yaşama dönük endişelerini o geçici durumdan kurtulana dek içinde tutsa iyi olurdu, çünkü birkaç karış ötesindeki adam da kendisiyle iç içe yaşamaktan pek mutlu değil gibiydi.

Motor kapağının altından buhar çıkmaya başlayınca kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı. Buhar sızıntısı hızla artmış, yarım dakika içinde ön camı kaplayacak hale gelmişti.

Cinco arabayı kenara çekip durdurdu ve Meredith'in yüzüne bakmadan, "Ben şuna bir bakayım," dedi. "Hemen hallederim." Kapağı açıp aşağıya atlamıştı.

Zor halledersin biraz, seni kibirli John Wayne bozuntusu!

Meredith içinden ona kadar saydı, ardından kamyonetten inip motor kapağını açan Cinco'nun yanına gitti.

"Hep kendi bildiğin gibi mi davranırsın sen, Yüzbaşı 'Buz'? Rica etsem bir ara benim söylediklerime uyma konusunu düşünür müsün acaba?" Onun yüzüne dik dik baktığını görünce iyice öfkelenmişti. "Burada açık arazinin ortasındayız ve korumasız. Ya şu anda bir keskin nişancının tüfeğinin dürbün görüntüsü içindeysen?" Duralayıp ağzını ve gözlerini çok büyük bir hayrete kapılmış gibi kocaman açan Meredith'e baktı. "Pekala... Bu belki biraz abartılı bir örnekti, ama güvenlik uzmanı olan sen değilsin, benim."

Motor kapağını gürültüyle kapatıp cep telefonunu çıkarttı. "Çiftliğe haber verip birilerinin bizi almasını isteyeceğim. Sen bu arada kamyonetin içinde otur."

"Şuna bir kez de ben baksam mı acaba?"

Cinco omuz silkti. "Sen bilirsin. Her tarafını motor yağına bulamak istiyorsan bak."

Meredith kapağı açar içeriye eğildi ve motoru kontrol etmeye koyuldu. Cinco başparmaklarını kotunun ceplerine takarak biraz gerilemişti, ama olduğu konumdan hiç memnun değildi.

Meredith'in ince haki kumaştan yapılmış pantolonu yuvarlak kalçalarının üstünde fena halde gerilmiş, ortaya dayanılmaz bir manzara çıkartmıştı.

Kendisine neler olduğunu gerçekten anlayamıyordu. Her şeyden önce kadın kesinlikle onun tipi değildi. Onu ilgilendiren kadın türü, ufak tefek, uzun saçlı, derin dekolteli bluzlar giyen, tatlı dilli Teksas kızıydı.

Örneğin Ellen...

Bu ismin aklından geçmesi bile Cinco'nun acıyla irkilmesine neden olmuştu. Hayatı boyunca aşık olduğu tek kadının ölümü hala benliğinin her zerresinin öfke ve çaresizlikle kavrulmasına neden oluyordu. Onu koruyamamıştı. Onun güvenliğini sağlamakta başarısız olmuştu.

"Tamircilerin araçlarda takım çantası bulundurur mu?"

Meredith'in sorusu Cinco'nun silkinerek gerçeklere dönmelerini sağladı. "Ne istiyorsun?"

"Oniki-onüç düz anahtar, on üçlük lokma ve büyük bir yıldız tornavida."

"Şey... Tamam." Takım çantasını koltağın altından çıkartırken Meredith'in profesyonel tamirci gibi konuştüğünü düşünüyordu. Çantayı açtı ve içindekilere baktı. Tornavida kolaydı, ama istediği düz anahtar acaba hangisiydi. Sonunda kutuyu onun yanına olduğu gibi bıraktı ve geri çekildi.

Meredith birkaç dakika bir şeylerle uğraştıktan sonra doğrulmuştu. "Şimdi çalıştırmayı dene."

Cinco direksiyona geçip marşa bastı ve motor saat gibi çalışınca çok şaşırды. Meredith de o arada motor kapağını kapatıp takım çantasını almış ve kamyonete binmişti. "Ne yaptın buna böyle?"

Meredith elinin tersiyle alnını sildi. "Ventilatör kayışının gergisi gevşemiş. Hararet biraz yükselince kayış boşa dönmeye başlıyormuş. Senin tamirciler motoru hep soğukken kontrol ettiği için bunu anlayamadı. Ben gerekeni yaptım, ama bir benzinlikte durup radyatördeki suyun buharlaşan bölümünün tamamlayalım. Termostatu da

yaz aylarında çıkartırsan iyi olur. Bu tür motorlarda hararet sorunu yaratabilir.”

Cinco'nun ağzı açık kalmıştı. Bunun bir nedeni Meredith'in motordan o kadar iyi anlamasıysa, diğeri alınına bulaşan kara motor yağının ona daha da dayanılmaz bir çekicilik vermesiydi.

Direksiyonu sıkı sıkıya tutup bakışlarını yola çevirdi ve kamyonu hareket ettirdi. Bir şeylerin hızla kontrol dışına doğru hareket ettiği artık kesindi. Toparlanması, tekrar kendisi gibi davranmaya başlaması şarttı, ama bunu yapmanın düşünmekten çok daha kolay olacağını farkındaydı.

Kullanabileceği tek yöntem vardı. Aynı şeyleri ardarda defalarca kafasından geçirmeye koyuldu.

O bir müşteri. Ona bir dost gibi yaklaşacağım. Onun için aklımdan başka hiçbir şey geçmeyecek. O bir kadın değil, iş arkadaşı. O bir müşteri. Ona bir dost gibi...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah hava güneşliydi, ama Batı Teksas ovaları üstünde serin bir sonbahar rüzgarı esiyor, ulu meşelerin, asırlık çınarların yapraklarını karıştırarak ardında ancak eski tarz bir leydinin kolalı keten etekliğinden çıkabilecek hışırtılar bırakıyordu.

Hayatının neredeyse tamamını oralarda geçiren Cinco, rüzgardan bir 'kuzeyli'nin Kayalık Dağları'ndan ovalara doğru yola çıktığını anlamıştı. Ama en azından o günü keyifli geçirecek kadar zamanı olduğunu da biliyordu. Önceki akşam Meredith ile sessizlik içinde geçen bir akşam yemeği yedikten sonra ona etrafı biraz daha ayrıntılı tanıtmak keyifli olacaktı. Ahırlarda, at eğitim alanlarında biraz Teksas tozu yutmanın onun hoşuna gidip gitmeyeceğini kestiremiyordu, ama kendisinin iyi zaman geçireceğini kesindi.

Verandayı basamaklarında ayak sesleri duyunca ufkunu incelemeyi bırakıp döndü ve kendisini gülümsemekten alamadı. Yeni kot pantolonuyla uzun çizimleri içinde Meredith çok hoş bir görüntü sunuyordu, ama o kıyafete alışmadığı yüzündeki biraz ekşi ifadenin belliydi. Bu elbette ki, Cinco'nun karşısındaki uzun, atletik ve omurganın hoş bir kıvrımıyla Rönesans heykellerindeki kadınlarınkini andıran bir duruş almış olan oranlı vücudu keyifle seyretmesine engel oluşturmuyordu.

Ona doğru ilerleyip, "Seni hoşlanacağımı düşündüğüm bir yere götüreceğim," dedi. "Büyük ahıra gidiyoruz. Orada altmış atımız

var ve..."

"Altmış mı?" Meredith'in sesi biraz telaşlı çıkmıştı. "Altmış at mı dedin?"

"Evet. Aslında çiftlikteki at sayısı iki yüzü aşar, ama çoğu diğer küçük ahırlara dağılmıştır. Aralarından hiç değilse birisiyle dostluk kuracağından eminim."

Meredith hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Bu konuda... Yani beni onlarla tanıştırmadan önce... Benimle ilgili bilmen gereken bir şey var. Hayvanlarla sıkı fıkı olan insanlardan sayılmam. Yani sanırım onlardan fazla hoşlandığımı söyleyemeyeceğim."

Amma Cinco yeryüzünde atlardan hoşlanmayacak bir insan olabileceğine inanmıyordu. Varsa da, bunun nedeni doğru atla tanışmamış olmasıydı. Onun koluna girdi ve ana ahıra yöneltti. Yol boyunca ileri sürdüğü mazeretlere kulak asmamış, atların ne kadar iyi huylu hayvanlar olduğunu anlatarak onun sözünü yükselteceğini düşündüğü bulantıya hazırlanmak için yutkunmaya başlamıştı.

Cinco kanatların ikisini birden itip ona dönmüştü. "Buradakilerin hepsi şeceresi ailem tarafından tutulmuş safkan atlardır. Onlara hayran olacaksınız."

Meredith içgüdüsel olarak bir tehlikeyi karşılamak ister gibi bacıklarını biraz aralayarak topuklarını zemine gömdü. Bakışlarını önünde uzanan karanlık mekana dikerken, soluğunu yüzüne vuracak olan ağır hayvan kokusuna karşı tutmuş, midesinden yükselişini düşündüğü bulantıya hazırlanmak için yutkunmaya başlamıştı.

Birden karanlığın içinde püskürmeyle homurdanma karışımı güçlü bir ses geldi ve Meredith'in dönüp oradan koşarak kaçmasına ramak kaldı. At sesi bu muydu? Onlar kovboy filmlerinde olduğu gibi başlarını geriye atıp şahlanarak kişnemez miydi?

Orada olmak, o garip yere girmek zorunda mıydı?

Cinco'nun içeriye girdiğini görünce, oradan gitmek için çok geç olduğunu anladı. Zararsız birkaç hayvan karşısında kendisini komik duruma düşürmenin hiç anlamı yoktu.

"İçeriye gelsene. Burada tanışmanı istediğim eski bir dost var."

Meredith'in de ahıra girmekten başka çaresi kalmamıştı zaten. Birkaç adım attı ve etrafa göz gezdirmeye başladı. Her şeyden önce, içeriye girerken karşılaşmayı beklediği ve burnunu tıkadığı kokudan etrafa eser yoktu. Bastığı döşeme bir beton tabakasına gömülmüş çakılardan oluşuyordu ve hem temizlemesi çok kolaydı, hem de atlara doğal koşu ortamını hatırlatıyor olmalıydı. Etrafa bakınca ortamın hiç de karanlık olmadığını, ilk anda dışarıdaki parlak güneş nedeniyle öyle algıladığını anladı. Geniş koridorun iki yanında yer alan at bölmelerinin önünde temkinli adımlarla yürümeye başladı.

"İşte benim eski dostum Measles." Cinco bölmelerden birisinin önünde durmuştu. Kabinin kapısını açtı. "Yeni başlayanlar için kutsuz bir binicilik hocasıdır."

Güvenli bir uzaklığı koruyan Meredith boynunu uzatıp içeriye baktı. Cinco'nun 'dost' ve 'binicilik hocası' olarak tanıştığı yaratık devasa bir canavardı.

"Gel ve onunla ile tanış."

Meredith yutkundu. "Ben... Tanışmamız şart mı? Ona buradan el sallaması olmaz mı?"

"Hadi, Yüzbaşı! Bunda korkacak bir şey yok. Biz hayatımızın tamamını onlarla geçirdik ve özellikle de Measles bir karnıca'yı bile incitmez. Onu çocuklara binicilik dersi vermek için kullanıyoruz."

Cinco uzanıp bileğini yakalayınca Meredith fazla seçeneğinin kalmadığını anladı. Küçük bir dağ andırısa da, bir atın karşından kaçıp rezil olmaya niyeti yoktu. Çaresizlik içinde yaklaştı.

Onun tedirginliğini sezen Cinco kamyonet arızasının intikamını alma fırsatı yakaladığını anlamıştı. "Gel ve boynunu okşa," dedi. "Çok tatlıdır."

Meredith onun kendisini özellikle sıkıştırdığının farkındaydı, ama iyi vakit geçirmesi için çabalayan, ev sahipliği yapmaya çalışan bir insana terslenemezdi. Daha da önemlisi, adama Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri'nin 'Buz' lakaplı, hiçbir şeyden korkmayan savaş pilotu olarak tanıtıldıktan sonra bir ödle gibi davranamazdı. Elini uzatıp, parmaklarının ucuyla hayvanın boynuna dokundu.

Elinden omurgasına doğru hiç unmadığı bir sıcaklık yayılınca farkında olmadan gülümsemişti. Ama hayvanın güçlü kaslarını saran ve kırsak tüylerle kaplı kadife kürkünü taşıyan derisi dokunuşu altında güçlü bir titreyişle hareketlenince elini yanmış gibi aceleyle çekti.

"Aman! Ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım? Canını yaktım galiba."

Cinco onu gülümseyerek bir süre süzdü, ardından, "Atlar da insanlarınkine benzer duygular ve güdülere sahiptir," dedi. "Measles ilgi ve sevgi gördüğü zaman bizler gibi tepki veriyor."

İlgi ve sevgi. Meredith bu iki kavramı bir süre suskun kalarak düşündü. Kendisinin bedensel özelliklerine yönelik bir ilgiyi en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu bile. Sevgi ise... O üstünde epeyce uzun süre düşünmesini gerektirecek bir noktaydı.

Ve o noktada insanın aklına bir soru geliyordu. Bir hayvan bile sevgiye aç olabiliyorsa, bir insan sevgisiz nasıl yaşayabilirdi?

Bileğinin Cinco'nun uzun ve biçimli parmaklarının arasında olduğunu fark edince silkinip, dikkatini fazla gerekli olmamasına karşın yaşanmakta olan sahneye yoğunlaştırdı.

"Bir kez daha dene. Bunda korkulacak bir şey yok." Elini kaydırıp onunkinin üstüne kapatmıştı. Usulca uzanıp onu Measles'in boynuna koydu.

Meredith az önceki sıcaklığı yeniden hissetmeye başlamıştı, ama şimdi o duygunun önüne geçen daha güçlü bir şey vardı. Atın boynunda yavaşça hareket eden elini kaplayan parmaklardan bedene o zamana dek hiç tanımadığı bir elektrik akmaya başlamıştı sanki. Bedeninin kimi bölümlerinin bu enerjiyle hızla uyanmaya, göğüs uçlarının sertleşmeye başladığını hissetti. Akıldan geçen ilk şey silkinip birkaç adım gerilemek ve ne olduğunu anlamaya çalışmaktır, ama bunu yapamadı. Cinco ile omuzları birbirine değecek kadar yakın durmak yaşadığı yabancı duyguları uyarması nedeniyle ne kadar tedirgin ediciyse de, doğurduğu arzular nedeniyle o kadar keyif vericiydi.

Aynı ikilemi Cinco da yaşamış olmalıydı ki, elini birden canı yanmış gibi çekip bir adım gerilemişti. "Evet... Bir atla iletişim kurmanın bir yolu buyusa, ikinci yolu da ona binmektir."

"Şey... Ben..." Meredith saçmalamadan söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Hmmm! Bilnem ki..."

"Tamam öyleyse." Cinco pişman olacağı bir şey yapmadan sırtını ona dönmeyi başarmıştı. Kapiya yürürken omuzunun üstünden, "Ahır sorumlusunu bulup atı eyerlemesini söyleyeyim," dedi.

Yirmi dakika kadar sonra kendilerini birbirlerine bir kez daha çok yakın bir halde buldular. Bu kez büyük padoktaydılar, Cinco koşumları kontrol ederken Meredith tedirgin bir şekilde, Measles ise sabırla bekliyordu.

Meredith, "Ata neden Measles adını verdiniz?" diye sordu. "Bu kızamık hastalığı anlamına gelmiyor mu?"

Cinco doğrulunca, kendisini bir kez daha ona tehlikeli şekilde yaklaşmış halde buldu. "Üstünde benekler var. Kız kardeşim Abby atlara ilgi duymaya başladığı zaman annemle babam sorumluluk duygusuna alışması için ona bir at hediye etmeye karar verdi."

"Kaç yaşındaydı?"

Cinco kardeşinin atla karşılaştığı anda ne kadar heyecanlandığını, tüm ailenin ne kadar mutlu olduğunu hatırlayınca bir an duraksadı. O sahne gözlerinin önünde tekrar canlanmıştı, ama renkleri sanki yüzyıllar öncesinde kalmış gibi solmuştu. "Measles doğduğu zaman Abby altı yaşındaydı. Kızamık hastalığından henüz kalmıştı ve minik tayın üstündeki benekler de o zaman küçüktü. Herhalde hastalığını hatırlattığı için ona Measles adını verdi."

"Atlarla ilgilenmeye başlamak için en uygun yaş nedir?"

"Bir çocuk tayı olacak kadar şanslıysa, bu en uygundur, çünkü bir anlamda atla çocuk birlikte büyür. Ama birçok insan elbette ki yetişkinliğinde at binmeye başlar." Kolunu atın boynuna dolayıp ona sarıldı. "Öyle değil mi, yaşlı kız?"

At başını eğip Cinco'nun göğsüne yaslayınca, bunun ne anlama geldiğini kestiremeyen Meredith geriye doğru temkinli bir adım attı. Onun tepkisini gözden kaçırmayan Cinco o gün için yaptığı programın doğru seçimlerden oluşup oluşmadığını merak etmeye başlamıştı. Aslında bu kadar tedirgin ve ürkek olmasını anlayamıyordu, ama bunu onunla konuşmaya niyeti yoktu. Sonuçta o kişisel meselelerini tartışabileceği bir dost değil, bir müşteriydi. Ata binmek istemezse bunu söyler, kendisi de ısrar etmezdi.

"Measles artık çiftlik işlerinde çalıştırılmayacak kadar yaşlı, ama üstüne binilmesine bayılır. Bir anlamda artık bir evcil hayvan gibidir. Abby'yi bir köpeğin sahibini özlediği gibi özleyiyor." Ne söylediğini düşünmeden, "Ben de öyle," diye ekledi.

"Anlıyorum." Meredith omuzlarını biraz dikleştirdi. "İlk olarak ne yapmamız gerekiyor?" Kararını vermişti. İnsanların atlardan söz ederken o kadar heyecanlanmasının ve sevgi sözcükleri kullanmasının nedenini sonunda öğrenecekti.

Cinco atın yanına geçip ona yaklaşması için işaret etti. Şimdi bedenleri birbirine çok daha yakındı ve tenlerinden yayılan ısıyı bile hissedebiliyorlardı. Bu yakınlık gereğinden fazla uzayınca Meredith dikkatini onun söylediklerine yoğunlaştırmaya çalışıyordu. Şimdi söylenenleri harfi harfine yerine getiriyordu. Ayağını üzenkiye söyleyen şekilde koydu ve oradan destek alarak kendisini atın üstüne çekti. Cinco'nun binmesine yardım etmek için dizinin altına koyduğu elini hissetmemiş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Çok iyi. Şimdi dizginleri gevşek bırak."

Meredith atın üstünde çok rahat olduğunu hissedince şaşırды. O devin tepesine tırmanıp, o kadar rahat oturduğuna inanamıyordu. Aslında Measles de onun acemiliğini hemen sezmış, işini kolaylaştırır şekilde davranmaya başlamıştı. Durumu zorlaştıran şey, Cinco'nun yaklaşıp bacağının duruşunu düzeltmek için elini onun baldırına koyması oldu. Meredith koşullarla ilgili olarak söylenenlere yoğunlaşmaya çalışıyordu, ama bu hiç de kolay olmayacaktı. O elin pantolonun değil de çıplak teninin üstünde dolaşmasını öylesine

arzularken dikkatini başka bir şeye nasıl verebilirdi?

Onun garip bir dalgınlığa sürüklendiğini hissedene Cinco, "Dikkatini yoğunlaştırmaya çalış," dedi.

"Ne?" Meredith daldığı düşlerden birden öylesine silkinmişti ki, dengesi bozulur gibi oldu.

"Measles seni tanımaya çalışıyor. Ani hareketler..."

Uyarıda bulunmak için geç kalmıştı. At sırtındaki yükün ağırlık merkezinin değiştiğini hissetti ve binicisinin düşeceğini sanarak savrulma yönüne doğru yarım dönüş yaptı. Şimdi atın arkasında kalan Cinco'nun durumu kontrol altına alma şansı kalmamıştı.

"Heey!"

Meredith motosiklete biner gibi atın dönüş yönüne doğru eğilince düşüş kaçınılmaz oldu. Bunu önceden tahmin eden Cinco neyse ki hemen o tarafa koşmuştu. Binicinin düşüşünü engelleyemedi, ama ayağının üzenkiye takılı kalmadığından emin olacak kadar hızlı davranabilmişti.

Ve Meredith sırtının üstüne ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşalacak şekilde sertçe düştü.

"Meredith!" Cinco hemen yanına diz çöküp onun kollarını ve bacaklarını yoklamaya başlamıştı. "Bir şey oldu mu?"

"Ben iyiyim. Oramı buramı kucalamayı bırak!" Cinco'nun ellerini iterken birçok duyguyla aynı anda boğuşuyordu.

Her şeyden önce düşüşün kendi beceriksizliğinin eseri olduğu kesindi, çünkü Measles birkaç adım uzaklaşıp dönmüş ve az önce üstünde oturan binicisine neler olduğunu anlamak ister, hatta biraz da şaşırmış gibi bakmaya koyulmuştu. Dahası, Meredith herhangi bir acı, ya da sancı hissetmiyordu, çünkü hala attan düşmesine neden olan dalgınlığın yaratıcısı olan ellerin bedeninde bıraktığı etkiyle sarsılır haldeydi.

Measles birkaç sakın adımıyla yaklaşıp ona doğru eğilince, "Bu at benimle dalga geçiyorsa yemin ederim ki..." diye homurdandı.

"Sakin ol biraz." Zavallı atın onunla dalga geçtiği falan yoktu, ama Cinco kırkırdamasını güç engelliyordu. Meredith'in yüzünde

LINDA CONRAD

beliren öfkeyle karışık mahcubiyet ona bambaşka bir güzellik vermişti. "Şimdi yavaşça kalk."

Meredith silkindi. "Ben başımın çaresine bakabilirim!"

Cinco hiç aldırmandan onun ayağa kalkmasına yardım etti. Bu tür acemi düşüşlerini Meredith'in yaralanmadığını anlayacak kadar fazla yaşamıştı, ama... Birden duralayıp gözlerini kısarak onun yüzüne baktı. Ama bu kez farklı bir şey vardı galiba. "Neyin var, tatlım?" diye sordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Meredith'in başı eğilmemişti, ama uzun kirpikleri gözlerini gizleyecek şekilde düşmüştü. Bir süre öylece kaldı, ardından bakışlarını yavaşça tekrar Cinco'nun gözlerinin içine yöneltti. Yüzündeki ifade şimdi kesinlikle erotik bir şeyler çağrıştıran türdendi. Cinco beden ısıısının bir saniye içinde on derece birden yükseldiği sanısına kapıldı. Bakışları altında hafifçe pembeleşen ten, burnuna dolan harika koku ve aralanan dolgun dudaklar hayatında daha önce hiç yaşamadığı kadar hızla tahrik olmasına yol açmıştı. Bedeninin çok özel noktalarına doğru hızla akan kan sanki beyninin kupkuru bırakmıştı. Düşünemiyor, o garip durumdan sıyrılmak için hareket edemiyordu.

Bir şeyler yapmasının şart olduğunun bilincindeydi, ama aklından geçenler Meredith'e dokunmak, onun teninin tadını keşfetmekle sınırlıydı. Elini usulca kaldırdı, parmaklarını onun yanağına dokundurdu. Meredith'in gözlerinde çakan kıvılcımlar içindeki isteği daha da arttırmıştı. Kendisini güdülerine terk etti ve yavaşça eğilip dudaklarını onunkilere dokundurdu. Dolgun dudaklar hemen biraz daha aralanmış, uzanan ılık bir dil onun kine dokunmuştu.

Cinco ne yaptığını bir saniye bile düşünmeden onu kollarının arasına aldı, bedenini kendisinininkine sıkıca yasladı. Öptişmenin niteliği birden değişmiş, ayaküstü verilen bir öpücükten çok ön sevişme oyunu halini almıştı. Bu değişim ikisini birden ateşledi. Meredith'in elleri bedeninin teslim etmeye hazır olduğu erkeğin ensesinde kenetlenmiş, Cinco'nunkilerse onun belinden yukarılara doğru kaymaya başlamıştı.

Sağ avucu onun sol göğsü üstüne usulca kapanan Cinco yaptığı şeyin delice olduğunun farkındaydı, ama duramıyordu. Açık havada, çiftliğin ortasında o şekilde öpüşmek için aklını kaçırmış olmalıydı. Bunun bir başka kanıtı da, otuz yaşına yaklaşmış bir yetişkin olarak içinden taştan arzuları denetleyemiyor olmasıydı. Ama o anda aklından geçen tek şey, avucunun içindeki diri yuvarlağın ucunda oluşan minik tepeyi dudaklarının arasında hissetmenin ne kadar muhteşem olacağıydı.

"Hey! Kocaoglan!"

Arkadan bir yerlerden gelen ses Cinco'yu o kadar beklenmedik bir anda ve o kadar kritik bir durumda yakaladı ki, hızla dönerken neredeyse yere savruluyordu. Meredith'in de aynı halde olduğunu fark edince onun kolunu yakaladı.

"Atımla ne yaptığını sanıyorsun bakalım?"

Kadın sesi hala toparlanmaya çalışan Cinco'ya sisler içinden yankılanır gibi gelmişti. Bu... O sesin sahibi Abby Jo olabilir miydi? Gözlerini kırıştırıp daha dikkatli baktı.

Evet! Küçük kız kardeşi eve dönmüştü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cinco yanlarına koşan kadına sarılırken, Meredith de dengesini yeniden sağlamak için bocalıyordu. Onun kadının ayaklarını yerden kesip etrafında döndürmesini izlerken gülümsemeye çalıştı.

"Abby! Eve bugün geleceğini neden haber vermedin, ufaklık?"

Meredith karşısında yaşanan sahnenin pek garip olduğunu düşünüyordu. Az önce onu büyük bir tutkuyla öpen adam, şimdi başka bir kadına sarılmıştı ve kahkahalar atıyordu. Bu tuhaf olabilirdi, ama Meredith'in asıl garipsediği, kendisinin Cinco'ya verdiği tepkiydi. Nasıl olmuştu da iradesi bir anda buharlaşıp gitmişti? Adama o davetkar bakışı göndermenin anlamı neydi? Bunun nedeni ata karşı duyduğu ürküntünün duyarlılığını arttırmış olması mıydı?

Cinco uzanıp kolunu onun omuzuna atınca silkinerek elini uzattı. "Ben Meredith Powell."

"Tanıştığımıza sevindim. Ben de Abby Jo Gentry."

Durum şimdi anlaşılmıştı. Tanıştığı kişi Cinco'nun daha önce sözünü ettiği kızkardeşiydi. Ama bu da Meredith'in içindeki sıkıntıyı yatıştırmaya yetmiyordu, çünkü padokun ortasında kıstırırken yakalanmayı isteyeceği son kişi belki de oydu.

Abby, "Bugün Measles'e binmeyi mi planlıyordunuz?" dedi.

Cinco, "Sadece sahibinin ilgisizliğinden bunalan zavallı atı oyalamaya çalışıyorduk," diye atıldı.

"Saçmalama, Kocaoglan. Ben neredeyse her gün Jake'yi arayıp

onun nasıl olduğunu soruyorum."

İki kardeş çocuk gibi şakalaşırken, Meredith de Abby'ye ilk kez dikkatle bakma fırsatı buldu. Cinco'nun kardeşi için kullandığı "ufaklık" deyişi aslında Abby için çok uygundu. Oldukça kısa ve minyon yapıydı, ama çok dinç bir bedene sahip olduğu duruşundan hemen anlaşıyordu. Başındaki kovboy şapkası kulaklarına kadar inmişti, ama kumral saç buklelerini zaptetmekte zorlanıyordu.

Meredith karşısındaki kadının kendi başının çaresine bakabilecek, yere sağlam basan birisi olduğunu hemen anlamıştı. Kadınlar arasından bir dost seçecek olsa, bu Cinco'nun kardeşi olurdu.

Abby'nin gelmesi aslında çok iyi olmuştu. Cinco ile paylaşıtları öpüşme gerçekten çok hoştu, ama onun gibi etrafındaki her şeyi kontrol etmeye alışkın bir erkekle girilecek bir ilişkiye doğrusu hiç ihtiyacı yoktu. O tür tavırlardan nasibini tüm bir ömre yetecek kadar almıştı. Ayrıca Cinco köklerini o çiftlikte salmıştı ve kendisi de içine düştüğü sıkıntı hallolunca uygarlığa geri dönecekti.

Uygar dünyaya ve göklere...

Yani anlamakta zorlandığı şeylerden olabildiğince uzağa...

"Ayrıca Rahip Johnson'un dersleri başlayınca Measles'e ve onun gibi başka birçok ata ihtiyacım olacak."

Cinco bir kaşını kaldırarak kardeşine baktı. "Ne dersinden söz ediyorsun?"

Abby, "Sana geçen hafta söyledim ya," diye sızlandı. "Sözlerimin tek kelimesine bile kulak vermediğine yemin edebilirim, Cinco. İsterdim ki..."

"Elbette söylediklerini dinliyorum, ufaklık. Master yapmayı bırakıp çiftliğe geleceğini ve burada sıradan bir işçi gibi çalışacağımı söylemiştin."

Abby onun koluna bir yumruk attı. "Beni 'ufaklık' diye çağırma." Kardeşine yaklaşıp onun gözlerinin içine kötü kötü baktı. Bu yapabilmek için başını epeyce geriye atması gerekmişti, çünkü Cinco'nun kemeri neredeyse onun göğsünün hizasındaydı. "Sözlerimi iddia ettiğin kadar dikkatli dinlemiş olsaydın, çiftlikte çalışma-

nın tam olarak ne anlam taşıdığını kavradın. Jake önümüzdeki yıl emekli oluyor ve burasını onun gibi sorumluluk alacak bir kahya olmadan tek başına yönetmene imkan yok." Parmağını onun göğsüne dayayıp iteledi. "Onun yerini ben alacağım ve bu işin üstesinden gelmek için diğer çalışanlara işi bildiğimi önceden kanıtlamam gerek. Bunu kafana böylece sok!"

Meredith gülümseyerek Abby ile gerçekten birçok ortak noktaları olduğunu düşündü.

Ama Cinco kızkardeşinin tehdidine fazla aldırmamıştı. "Çiftlik işleri kadınlara göre değildir, tatlım. Dahası hepsi sıkıcı ve bedensel çalışma gerektiren şeylerdir. Sen bu işler için fazla akıllı ve eğitilisin. Çok istiyorsan buraya gelip benim yerime işin başına geçersin, ben de güvenlik şirketiyle daha fazla ilgilenme fırsatı bulurum." Abby'nin parmağını yakalamıştı ve onun çekiştirmesine karşın bırakmıyordu. "İşletme eğitimi bunun için almadın mı?"

"Demek o işler kadınlara göre değil!" Abby parmağını kurtarıp kardeşinin yakasına yapıştı.

Onun ağzını bir şey söylemek ister, ama sözcükleri bulamaz gibi öfkeyle birkaç kez açıp kapatmasını izleyen Meredith'in aklına o tür şovenice bir tavır karşısında söyleyecek bir sürü şey geliyordu, ama meseleye karışmamayı uygun buldu.

Cinco bir süre sırtarak kardeşinin yatışmasını bekledi, ardından konuyu değiştirdi. "Bana şu vereceğin derslerden biraz söz etsene. Sen geldiğinde ben de Meredith'e at binmeyi öğretmeye başlamıştım, ama galiba bu konuda sandığım kadar başarılı değilim."

Abby onun yakasını bırakıp merakla Meredith'e döndü. "Daha önce hiç ata binmediniz mi, Ms. Powell?"

"Meredith dersin daha memnun olurum. Ata daha önce binmedim, çünkü... Hayvanlarla iletişimi çok iyi olan o insanlardan değilim galiba."

"Ah! Herkes hayvanlarla, özellikle de atlarla iletişim kurabilir." Dönüp bir kaşını haylazca kaldırıp kardeşine bakmıştı. "Bunun için uygun kişiden eğitim almak yeterlidir. Yani etrafında binicilikle

serbest güreşi karıştıran birileri olmaması gerekir."

Meredith kıpkırmızı kesilmişti. Ellerini arkasında birleştirip gözlerini yere dikerken bir daha onun yüzüne bakıp bakamayacağını düşünüyordu. Oradan bir an önce kaçmak için az önce üstünden düştüğü ata atlayıp dörtmala sürmeye bile kalkışabilirdi.

Abby ona hiç alımdan devam etti. "Bense bu konuda oldukça iyiyimdir. Rahip Johnson eve döneceğimi duyunca beni okuldan aradı ve sorumlu çocuklar için açacağı yeni binicilik sınıfına eğitmen olarak katılmamı önerdi."

Cinco dönüp Meredith'e, "Yerel kilise birkaç yıldan beri büyük kentlerde başını derde sokan gençlere yönelik programlar düzenliyor," dedi. "Genç yaşlarda yasayla sorun yaşayan çocuklar gönüllü ailelerin yanına gönderilip, toplum yaşamına katılmaları, sokaklardan bir süre için uzak kalmaları sağlanıyor."

Abby, "Bir süre çiftlikte kalacaksan neden gelip benim sınıfıma katılıyorsun, Meredith?" diye atıldı.

"Ben..."

"O çocukların kimisinden yaşça çok büyük değilim. Gelirsen bana destek de olursun."

"Sanırım... Evet, gelebilirim herhalde." Meredith hayatında ilk kez farklı bir insan olma isteğine kapılmıştı. Karşısındaki genç kız sanki ona birkaç dakika içinde yaşamda çok farklı yönler olduğunu göstermişti.

"Harika! Yarın derslere başlıyoruz." Abby tekrar Cinco'ya döndü. "Rahip altı, ya da yedi çocuğu kilisenin minibüsüyle gönderecek. Dersi burada yapmayı düşündüm, ama Jake'yi bulup padokta başka işi olup olmadığını sormam gerek." Kollarını göğsünde kavuşturup kardeşine meydan okuyan bir bakış gönderdi. "Ben binicilik dersinizi biraz zamansız kestim ve buralarda fazla oyalandım galiba. Siz devam edin; sonra görüşürüz."

"Buzdolabında bir güveç daha var. Rosa yarın da izinli olduğu

için birkaç günlük yemeği hazırlayıp bıraktı."

Bir saat kadar sonra eve dönerken Cinco şapkasını girişteki portmantoya bırakan Meredith'e kaçamak bir bakış gönderdi. Onun Abby'ye padokta öpüşürken yakalanmaktan ötürü ne kadar utanç duyduğunu tahmin edebiliyordu. Bunun tek sorumlusu kendisiydi. Müşterisi ve eski dostu Kyle'nin bir arkadaşı olan insana öylesine kadar pervasızca yaklaşmasıydı, o sıkıntılı durum yaşanmayacaktı.

Bir yolunu bulup ondan mutlaka özür dilemesi gerekiyordu, ama Meredith ile eve doğru yürürken bile uygun bahaneyi oluşturamamıştı. Mutfağa yönelirken, "Güveci fırına koyayım," diye söylendi. "Yarım saate kadar yemeğe oturabiliriz."

Meredith de onu izledi. "Abby yemeğe gelmiyor mu?"

"Hayır. Lojman olarak kullanılan eski samanlığın bir odasında kalmaya karar vermiş ve çiftlik işçileriyle birlikte yiyecekmiş. Anlaşılan onlarla olabildiğince çabuk kaynaşmak istiyor."

"Mmmm! Ben burada kalmasam sen bu akşam ne yerdin?" Onun buzdolabından güveci çıkartmasını yüzündeki sıkıntılı ifadeyi yenmeye çalışarak izliyordu. "Güvec mi?"

"Sanırım hayır. Herhalde yine bir sandviç kapıp erkenden bilgisayır başına geçerdim."

Meredith gülümsemeye çalıştı. "Neden şimdi de öyle yapıyorsun? Ben hiç aç değilim ve yanlış anlamazsan uzanıp biraz kitap okumak istiyorum."

Cinco bunun özür dilemek için çok uygun zaman olduğunu biliyordu, ama yapamadı. "Aç olmadığından emin misin? Sana da bir sandviç yapabilirim."

Meredith saç örgüsüyle oynayarak başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim. Daha sonra acıkırsam buzdolabını yağmalayım." Bu kez gülümsemeyi başarmıştı. "Artık büyük bir kız oldum ve kendi başıma çaresine bakabilirim."

"Şey, tamam öyleyse... "Yarın saat üç gibi görüşürüz."

Cinco o kadar korkakça davrandığı için kendisinden nefret ediyordu. Padokta yaşanan olayı onunla konuşmazsa ikisinin de rahat-

layamayacağını biliyordu. Öte yandan zamana ihtiyacı olduğunu bilinceydi. En azından ondan ne istediğini, ne beklediğini kestirmesi gerekiyordu.

Meredith ertesi gün saat tam üçte kendisini mutfakta Cinco'yu bekler halde buldu. Bir taraftan da baştan beri haklı olduğunu düşünüyordu; federal hapishaneyi o çiftlikte kalmaya yeğlemesi çok daha doğru olacaktı.

Kendisini her zaman denetimi tam, durum ne olursa olsun kolaylıkla çözülmeyen bir kişi olarak görmüştü. Ama o adam lacivert gözlerini üstüne diktiği anda tanınamayacak hale geldiği de kesindi. Tüm sinirleri, duyuları, algılamaları, hatta benliğinde kişilik özelliklerini belirleyen ne kadar unsur varsa Cinco ile karşı karşıya geldiği anda farklı davranmaya başlıyordu sanki. Daha da kötüsü, onunla birlikteyken tüm iç dünyasının soyulup kabuklarından arındırılmış bir muz gibi ortaya çıktığı kuşkusuna kapılıyordu.

İçini çekerek, ellerini kah önünde, kah arkasında kavuşturarak mutfakta dolaşmaya başladı. Cinco'ya vereceği söylevi bir kez daha kafasından geçirmesinde yarar vardı. Gerçi söyleyeceklerini neredeyse harfi harfine ezberlemişti, ama yine de onunla yüz yüze geldiği zaman nasıl bir sıkıntıya düşeceği belli olmazdı. Ne olursa olsun, ona önceki gün, öpüşmenin ardından yaşadığı sarsaklığı için de olduğu kritik durum nedeniyle oluşmuş geçici bir denge bozulduğundan öteye gitmeyeceğini kesin bir dille ifade edecekti.

Neredeyse hiç tanımadığı erkeklerle ayaküstü öpüşen kadınlardan değildi o.

Ne kadar zamandan beri tanıdığı erkeklerle öpüşen bir kadındı acaba?

Bu sorunun aklından geçmesi bile bir anda moralinin bozulmasına neden olmuştu. O çiftliğe korunma sağlamak için gelmişti, ama bu kez de kendisini koruyucusundan sakınmak için yepyeni önlemlere ihtiyaç duyuyordu. Sanki bir kova benzin ayaklanmış, yanar

haldeki bir meşalenin yanına gitmişti.

Belki Abby ile lojmanda kalması en doğrusu olurdu. O zamana dek hep askerlerin arasında yaşamıştı ve neredeyse hiç kız arkadaşı olmamıştı. Üstelik Cinco'nun kardeşi sanki tam kendisine uyacak bir insandı. O da her zaman aktif olmayı seven, ama ağabeyi gibi etrafındaki insanlar üstünde denetim oluşturmaya çalışmayan birisiydi. Onunla birlikte biraz zaman geçirmek Cinco'nun üstünde oluşturdugu anlaşılması güç baskıyı da belki azaltırdı.

Oynaşmak... O sözcük kafasından hiç silinmiyordu, çünkü padokta Cinco ile yaşadığı şeyin tek tanımı vardı, o da oynaşmaktı. Öyle bir hareketi nasıl yaptığını hala anlayamıyordu; o tür şeylerde hiç deneyimi yoktu. Acaba bunu Cinco da anlamış mıydı?

Aklından geçen soru kamburunu çıkartmasına ve mutfağın daha hızlı adımlarla arşınlamaya başlamasına neden olmuştu. Cinco öpüşmekte deneyimsiz olduğunu anlasa ne değiştirdi ki? Cinselliğini kullanarak seksi bir yabancıнын gözüne mi girmeye çalışıyordu?

Holden ayak sesleri geldiğini duyunca sırtını dikleştirerek döndü ve en askeri duruşuyla kapıya baktı. Cinco karşılaştığı tavır karşısında tam içeriye gireceksen ayağını eşikten çeker gibi olmuştu. Şapkası hala başındaydı ve gözlerinde de başka yerde olmayı isteyip istemediğini yansıtan bir bakış vardı. Meredith bu bakışın anlamını yanlışlıkla yer bırakmayacak kadar kesin bir şekilde kavramıştı, çünkü kendisi de aynı duygular içindeydi.

"Selam... Şey... 'Buz'... Yani Meredith..."

Karşındaki kadının yüzündeki ifade o denli kararlıydı ki, dili birkaç saniye için tutulur gibi olmuştu. İçeriye girerken kafasında eksiksiz olan söylevin tek kelimesini bile hatırlayamıyordu. Söze nasıl başlayacaktı? Cinsellikle ilgili konuları tamamen unutup tekrar iki dost gibi davranmayı ona nasıl önerecekti? Onun gözlerinin içine baktığı anda aklındakilerin hepsi silinivermişti.

Birden gülü hatırladı ve silkinerek arkasına sakladığı elini öne çıkarttı. "İşte! Bu senin için."

Meredith getirdiği çiçeğe mutlaka bir tepki verecekti. Gülümse-

yebilirdi, katır tırnağı kadar sert bir savaş pilotuna gül getirdiği için onunla alay edebilir, hatta çiçeği alıp kafasına çarpabilirdi. Ama mutlaka bir tepki verecekti.

Ve Meredith onun eline avucunda çingiraklı yılan tutuyormuş gibi dehşetle baktı. Sessizlik gitgide uzuyor, Cinco ne yapacağını bilemiyordu. Ağırliğini bir ayağından diğerine aktarıırken onun yüzüne kaçamak bir bakış gönderdi ve birden yüreği paramparça oldu. İki iri gözyaşı damlası Meredith'in gözlerinden kurtulmuş, pürüzsüz yanaklarından aşağı yuvarlanmıştı. Yüzbaşı 'Buz' Powell ağlıyordu, ama ne bedenindeki tehditkar duruş değişmişti, ne de yüz ifadesi.

Cinco, "Ben..." diye kekeledi. "Benim amacım senin üzmemek değildi. Bu çiçek..." Galiba çenesini tutması gerekiyordu, çünkü ağlayan bir kadınla nasıl baş edileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Bu dostluk için verilen sarı bir gül sadece," dedi. "Bunun seni gülümseteceğini düşünmüştüm. Mutsuz ettiyse atarım, olur biter."

"Hayır!" Meredith burnunu çekerek uzandı ve gülü aldı. "Ağlamamın nedeni... Bana ilk kez birisi çiçek veriyor, biliyor musun? Sadece hiç beklemediğim anda çok şey oldum... Yani böyle bir durum karşısında ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

"Bir başlangıç yapmayı düşünüyorsan, örneğin teşekkür edebilirsin. Ama bir gülümseme bundan on kat daha iyi olur galiba." Susup gözlerini onun yüzüne dikti. Basit bir gülümsemeyi o kadar büyük bir heyecanla beklediğine inanamıyordu.

Meredith'in dudaklarının ucu hafifçe titredi. Yanaklarındaki yaşları silerken, hala biraz hüzünlü olan yüzü çok hoş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Cinco onun basit bir gülü değil tonlarca armağanı hak ettiğini düşünüyordu. Ama bunu yüksek sesle file getirecek değildi. Tek bir kavram üstünde yoğunlaşması gerekiyordu: Dostluk.

"Teşekkür ederim, Cinco. Ama bir armağanı, özellikle de dostluğun simgesi olan bir şeyi hak ettiğime inanmakta zorlanıyorum."

Cinco hazırladığı konuşmayı yapmanın zamanının geldiğini anlamıştı. Fırsatı kaçırmadı. "Dün yaşanan şey için üzgünüm. Öyle bir

davranışa kalkışmak gibi bir niyetim yoktu, ama birden... Yani çok aniden gelen güçlü bir şey..." Duralayıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Herneyse işte. Amacım kesinlikle seni utandırmak değildi. Ben her şeye en baştan başlamaya hazırım. Durumunun güç olduğunun farkındayım ve kimi aşamaları atlayarak sağlam bir dostluk oluşturursak ikimizin işinin de kolaylaşacağını sanıyorum."

Meredith ise hala tam olarak toparlanamamıştı. Her şeyden önce, o asla ağlamayan bir insandı. Bu davranış bir askere değil, sulu göz çocuklara yakışan türdendi; babası tarafından da kesinlikle yasaklanmıştı. İkincisi, tam Cinco'ya Abby'nin yanına taşınmayı, onu olabildiğince az görmeyi planladığını söyleyecekken üzereyken derin bir şoka uğramıştı. Ve şimdi ne yapacağını bilemiyordu.

Aslında artık neyi isteyip, neyi istemediğinin de bilincinde değildi. Hayatını erkeklerle onların karşı cinsten olduğunu düşünmeden arkadaşlık ederek geçirmişti. Dahası, ordudaki dostluklar sivil hayattakine hiç benzemiyordu ve o tür ilişkiler içinde kendisini o zamana dek bir kez bile huzursuz bir konuma bulmamıştı.

Öyleyse elinde sarı bir gülle karşısında dikilen kovboy neden saçlarının ucundan ayak parmaklarına kadar her tarafının titremesini neden oluyordu? Neden adamı tüm diğerlerinden farklıydı?

Boşta elini kayıtsız görünmeye çalışarak cebine tıktırdı. Onun tek istediğinin dostluk olduğuna kesinlikle inanamazdı, ama kendisini komik duruma düşürmeye de hiç niyeti yoktu. Gülmsemeye çalışarak güle baktı. "Pekala, Gentry. Her şeye yeniden başlatabiliriz. Bana ilk dostluk güllünü veren erkeğe nasıl hayır derim?"

"Harika!" Cinco'nun yüzü ışıltılı olmuştu. "Şimdi o çiçeği bir tarafa bırak. Abby'nin dersine gecikiyoruz." Onu kolundan yakalayıp kapıya yöneltmişti.

Ona direnmeyen Meredith çok garip bir gün yaşadığını düşünüyordu. Önce hayatının ilk çiçeğini almış, ardından aklından durmadan farklı şeylerin geçmesine neden olan adamın dost kalma önerisini aslında bambaşka şeyler istemesine karşın kabul etmişti. Ve

şimdi de bir grup gençle birlikte binicilik dersi almaya gidiyordu.

Anlaşılan hayatın son derece tekdüze olacağını düşündüğü o hapishane konusunda fena halde yanılmıştı.

ALTINCI BÖLÜM

"Söylesene bana..." Meredith akşamüstü saatlerinin verdiği serinlik altında padoka doğru yürürken toparlanmış, tekrar kendisi gibi davranmaya başlamıştı. "Sarı gülün dostluk simgesi olduğunu nereden biliyorsun? Ben hep bir gülün..." Omuz silkti. "Bir gülden öte başka bir şey olmadığını düşünürdüm."

Cinco birkaç saniye için duralayıp düşündü. Güllerin renklerinin ne anlama geldiğini doğduğu zamandan beri bildiği sanısına kapılmıştı bir an için. Bunu zaten herkes bilmez miydi? Meredith'in kendisine yanıt bekleyen bir yüz ifadesiyle baktığını görünce gerçeğin öyle olmadığına karar verdi. O şeyi sonsuzluk kadar uzun bir süre önce öğrenmiş olmalıydı. Belleğinin derinliklerini yoklayınca buruna bir lavanta kokusu geldi, yanağından da ipek dantellerin yumuşaklığı geçer gibi oldu.

Büyükanne Gentry!

Onun yumuşacık ellerini nasıl da özlemiş, daha önemlisi bunun farkına önce yıl nasıl varmamıştı. "Büyükanmem bir gül uzmanıydı," diye mırıldandı. "Hayatının en mutlu anlarını kendi elleriyle hazırlayıp baktığı gül bahçesinde geçirirdi. Bedensel olarak çalışmayacak kadar yaşlanınca, yanına çırak olarak beni ve kardeşim Cal'ı aldı. Biz çalışırdık, o da yanımda oturup neyi nasıl yapacağımızı söylerdi."

"Vay canına! Bu ailenin kadınları ne kadar renkli karakterler çi-

ziyor böyle!"

Cinco boğazına kadar yükselen yumrudan kurtulmak için yutkundu. "Sanırım haklısın. Gentry Çiftliği gibi toplumun birçok kesiminden yalıtılmış bir yerde yaşamak herkesi, özellikle de kadınları kendi ilgi alanlarını geliştirmeye yönlendiriyor galiba. Çiftlik yaşamının karakterlere göre değildir. İnsanı her köşede en ufak bir yanlış hareketinde canından edecek tehlikeler bekler."

Bu uyarı işini bir F-16 savaş uçağının içinde, dünyada sadece birkaç yüz insanın üstesinden gelebileceği koşullarda yapmaya alışmış bir insan için fazla caydırıcı değildi, ama Meredith çenesini tutmayı yeğledi.

Cinco, "Uyarılıktan biraz kopuk yaşamak kadınların hem ev işlerini, hem de aileyi idare etmeye yetecek bedensel yetenekler geliştirmeye yönlendiriyor," diye devam etti. "Şuradaki yonca tarlası kadar geniş alanın bir zamanlar büyükanmemin gül bahçesi olduğuna inanabiliyor musun?"

Meredith'in başını çevirip, kovboy şapkasının zaptetmekte zorlandığı gür saçlarını rüzgara teslim edişini tadını çıkartarak izledi. "Sanırım biri haricinde tanıdığım tüm Gentry kadınları bu çiftliğe saldıkları köklerin hakkını verdi." O kadından söz ederken her zaman yüreğine yayılan acının biraz dindiğini şaşkınlıkla fark etmişti. "Ama şimdi hepsi gitti. Abby dışında hepsi elbette."

"Bunu duymak üzücü. Ben büyükannele tanışmayı çok isterdim. Anladığım kadarıyla tabanca gibi bir kadınsın."

"Öyleydi."

Meredith kavrayamadığı bir nedende ötürü onun hüzünlü bir ruh haline büründüğünü anlamıştı, ama bunu dağıtmak için ne yapabileceğini kestiremiyordu. Öylesine konuşarak insanları memnun etme konusunda pek başarılı bir insan değildi, ama Cinco içi bir şeyler yapmak istiyordu. Söyleyecek anlamlı sözler bulamıyorsa, belki soru sormaya devam ederek durumu idare edebilirdi.

"Şey... Hayatındaki kadınlardan birisinin diğer Gentry kadınlarından farklı olduğunu mu söyledin az önce?"

Cinco'nun yüzünün rengi soldu, eğilip yerden bir çakıl alarak oyalandı. "Bir zamanlar aşık olmuştum, Meredith. Senin gibi kentte büyümüş, oraya ait olan bir kızdı ve ben ona evlenme teklif ettim. Çok güzeldi, çok akıllı ve bilgiliydi, en önemlisi buradan nefret ediyordu." İcini çekti ve gülümsemeye çalışırken omuz silkti. "Burada yaşamaya fırsat bulsa, büyük olasılıkla zaman içinde benden de nefret edecekti."

Meredith'in bir sonraki sorusu engellemeye fırsat bulamadan dudaklarının arasından döküldü. "İkinizin arasında istenmedik bir şey mi yaşandı?"

"O öldü."

Cinco sözcükleri öylesine tondan yoksun bir şekilde söylemişti ki, Meredith neredeyse anlamlarını yakalayamayacaktı. Yanı başında yürüyen adam nişanlısını, sevgilisini kendisiyle birlikte yaşamaktan mutlu olup olmayacağını bile anlayamadan yitirmişti. Bu duymayı beklemeyi, duysa bile üstesinden nasıl geleceğini kestiremediği bir şeydi.

Şimdi ne söyleyecekti? Konuya dönüp onun nasıl öldüğünü sorabilecek miydi? Ayrıca bunu neden o kadar fazla merak ediyordu? Karakterine hiç uymayan, çok önemli bir şey yaptı ve bir soru daha sordu. "O nasıl öldü?"

Cinco şapkasını çıkartmış, düşünceli bir yüz ifadesiyle elinde çevirmeye başlamıştı. "Bunu sana başka bir zaman anlatırım." Başını iyice kaldırıp gökyüzünü incelemeye koyulmuştu. "Sanırım birkaç güne kadar bir 'kuzeyli' ziyaretimize gelecek. Ufuktaki şu kara bulutları görüyor musun?"

"Bu serin esintinin nedeni onlar mı? Adına... O şeyin adı ne demiştin?"

"Kuzeyli. İstenmeyen bir yolcu gibi kuzeyden kopup gelir. Aslında yağmura her zaman ihtiyacımız var, ama 'kuzeyli' giderken arkasında oldukça soğuk bir hava bırakır."

Meredith yeni *dostu* ile pek de iyi iletişim kurmayı başardığını düşünüyordu. Evden çıkıp padoka yürüyene kadar onun ölmüş ni-

şanlısı ve etrafı kasıp kavuracak bir fırtınadan söz açmayı başarmıştı. Kendisini bekleyen devasa ata ulaşana kadar başka nelerden bahsedeceklerdi acaba? "Bana büyükannenin güller konusunda size öğrettiklerini anlatsana biraz," dedi. "Öteki renklerin neyin simgesiymiş?"

Cinco ona bakıp gülümsedi. "Bunu sorman ilginç. Çiçeklerden söz etmenin senin için sıkıcı olacağını düşünmüştüm."

Meredith karşılık olarak gülümsemeye çalışırken, onun dayatılmaz dudaklarının arasından çıkacak tek bir sözcüğün bile sıkıcı olamayacağını düşünüyordu.

Cinco, "Bellegimizi kurcalayıp güller hakkında nelerin aklımızda kaldığını anlayalım," dedi. "Beyaz saflığı ve sadakati simgeler. Pembeyse, hayranlığı, ya da sempatiyi. Beyaz ve pembe güllerin bir araya geldiği buket cenazeler için çok uygundur." Birden duralayıp kaşlarını çatmıştı. "Sanırım bu sonuncusu duymak isteyeceğin türden değildi. Aklımda acaba başka neler kalmış? Ah, evet! Tonları koyu pembeyle açık kırmızı arasında değişenler sevgiyi ve saygıyı ifade eder. Rengi bordoya çalacak kadar koyu olan kırmızı güllerse... Onlar aşklar tarafından sunulur."

"Başka?"

"Şu anda güllerle ilgili olarak hatırlayabildiğim başka tek şey, açmamış gencelerin uyanmakta olan bir yüreği simgelediği."

Meredith, "Bakalım kimi şeyleri doğru anladım mı?" dedi. "Bir kadın bir erkekte koyu kırmızı güller alırsa, bu adamın bir tek şeyin peşinde olduğu anlamına gelir. Öyle mi?"

Bu kez kızaran Cinco olmuştu. Güneşte bronzlaşmış teni bile bunu gizlemeye yetmedi. Meredith karşısındaki dev yapıtı Teksaslının basit bir takılma karşısında mahcup bir delikanlı gibi bocaladığına inanamıyordu. Dahası, Cinco o haldeyken sanki düşler bocaladığına inanamıyordu. Dünya aittir gibi görünüyordu.

Meredith bunun çok ilginç, keyifle oyalanılacak bir konu olduğunu düşünüyordu, ama tüm tedbir elden bırakıp onun üstüne gitme fırsatı bulamadan padokun çitlerine ulaşmışlardı. Etrafa baki-

nınca karnında yepyeni yumrular oluşmaya başladı.

Atlas! Abby'nin binicilik dersi!

Yapacak bir şey olmadığını bildiğinden, olabildiğince yürekli ve yeryüzü canavarlarıyla boğuşmaya hazır bir görüntü vermek için sırtını dikleştirdi, omuzlarını geriye attı.

Cinco ise onun kendisini izlemediğini fark etmeden çite doğru birkaç adım atmıştı. Yalnız yürüdüğünün farkına varınca dönüp Meredith'e yöneldi. "Sen iyi misin?" Elini ona uzatmıştı. "Atlardan neden bu kadar ürktüğünü anlayamıyorum, ama istersen destek olarak beni seçebilirsin."

"Ben... Aslında onlardan korkmuyorum." Meredith uzatılan ele göz attı, ardından onu tuttu. "Biraz telaşlanıyorum demek daha doğru olur sanırım." Cinco dönüp yürümeye yeltenince onu izlemekte direnmişti. Gözlerini onunkilere dikip, "Sanırım bu şey annemin ölümüyle başladı," dedi.

"Annen mi? Kaç yaşındayken kaybettin anneni?"

"Dört yaşına girerken." Meredith'in sesi her zamanki güvenli tondan biraz arınıyordu. "Yaşamam annem beni terk ettikten sonra değikti."

"Bunu söylerken ölümünü kastediyorsun, değil mi?"

Meredith omuz silkti. "Dört yaşındayken de aynı şeyleri hissediyordum, şimdi de. Babam hep o bizi terk etmiş gibi davrandı. Annem sanki ölerek ona ihanet etmişti."

Yüzüne yerleşen ifade öylesine özel duygular yansıtıyordu ki, Cinco bir şeyler yapma ihtiyacı hissetti. Ama karşısındaki kadının yaşadıklarını onca yıl sonra değiştirmesine imkan yoktu. Bunu bilmesine karşın o konuda derin güdüler hissetmesi ilginçti. "Dile getirmeyi istemediğin şeyleri benimle paylaşmak zorunda değilsin, Meredith," dedi. "Ayrıca bu binicilik dersi sana acı, ya da sıkıntı verecekse..."

"Annemin küçük bir köpeği vardı." Meredith onun söylediklerini duymamış gibi konuşmaya başlamıştı. "Adı Rachel idi. Şimdi düşündüğüm zaman türünün ne olduğunu çıkartamıyorum, ama

beyaz, uzun tüylüydü ve hayatım boyunca gördüğüm en şirin yarıktı." Bakışlarını yere çevirdi, kendi kendine güldü. "Onunla arada sırada oynardım, ama annemin köpeği olduğunu unutmama asla izin verilmezdi. Sahibesini her yere izleyen, son derece akıllı ve sadık bir hayvandı."

Cinco onun ilk kez duygusal bir konuda kendisine açıldığını anlamıştı ve sözünü kesmemek için soluk bile almıyordu. Dahası, anlattığı çocukluk anılarını daha önce başkalarıyla paylaşmış paylaşılmadığından da emin değildi.

"Annem öldüğü zaman köpekçik o kadar ağladı, kendisini o kadar perişan etti ki, kimse ona hakım olamadı. Ben zavallıyı yatıştırma için elimden geleni yapıyordum, ama beni de istemiyordu. Onun istediği insan artık hayatta olmayan annemdi."

Gözünün ucunda bir damla yaş belirecek gibi oldu, ama tüm denetimini kullanarak onun düşmesini engelledi. "Cenaze töreninden döndüğümüzde Rachel gitmişti. Ben hem annemin, hem de onu o kadar özleyen köpeğinin ardından gözyaşı döktüm. Babamsa, annemi yeni kaybetmişken bir köpeğin arkasından ağladığım için bana çok öfkelenmişti. Bana günler, haftalar boyunca insanların hayvanlarla asla gerçek anlamda bir dostluk kuramayacağı, o yönde söylenenlerin bir yanılısına olduğu üstüne söylevler, dersler verdi."

"Ama..."

Meredith bir elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Bırak da bitireyim. Çocuk sezilerim bile benim haklı olduğumu söylüyordu ve bu nedenle Rachel'in bizi terk edişinin üstesinden gelmem uzun zaman aldı. Çok küçüktüm, onu aramaya çıkmama, ya da bunun için birilerinin yardımını istemem imkan yoktu."

Omuzları anıların ağırlığı altında ezilir gibi düşmüştü. "Bir gün bahçede oynarken küçük beyaz bir köpek çitlere yaklaştı. Çok üzgün, çok sefil bir hali vardı. Dayanamayıp bahçe kapısını açtım ve onu içeriye aldım. O kadar ürktü ki, onu sevmek için uzanınca bana dişlerini gösterdi. Ya korkudan geriye savrulup düşerken, ya da minik köpeğin dişleri dokununca elim çizilmişti. Sonuçta ben bir

dizi kuduz aşısı yedim, zavallı yavru da ortadan kayboldu." Sesi zayıflayıp duyulmaz olmuştu.

"Meredith... Ben..."

Meredith elini kaldırıp onu susturdu. "Bunu bu güne kadar kim-seyle konuşmamıştım, Cinco." Yüzünde acı, ama anlamlı bir gülümseme vardı. "Olayın çocukluk anılarımdan canlandırdığım kadar kötü şekilde yaşanmadığından da eminim. Ama nedense sana anlatmak, bunu seninle paylaşmak istedim." Yüzündeki gülümseme silindi. "Galiba babam bana unutamayacağımı bir ders vermek istemişti. Yavru köpeği ortadan kaldırıp bana aşılar yaptırmakla kalmadı, beni saatler boyunca bir dolaba kapatarak cezalandırdı. Bununla da kalmamış, dolabın önüne kocaman bir köpek bağlamıştı. Ben ne zaman o karanlık yerden çıkmaya yeltensem, o koca hayvan dişlerini göstererek havlıyordu. Orada ne kadar zaman geçirdiğimi bilemiyorum ama... Kanatlarımın olmasını... O karanlık dolaptan uçarak kurtulmayı..."

Onun cümlesini yarıda bırakarak sustuğunu duyan Cinco tekrar konuşmaya başlamayacağını anlamıştı. Uzanıp onu kollarının arasına aldı. "Tamam, tatlım. Artık hiçbir şeyden korkman gerekmiyor." Ne söyleyeceğini bilemiyor, onu ata binmek konusunda zorladığı için derin bir pişmanlık duyuyordu. Başını geriye atıp onun gözlerinin içine baktı. "Hayvanlar konusunda kendini zorlamana hiç gerek yok. Durumu Abby'ye ben anlatırım ve seni bu çiftlikte oyalamak için başka şeyler düşündürüz."

Cinco elleri altındaki sırt kaslarının gerildiğini hissetti. Meredith söz konusu olduğu zaman bu alarm anlamına geliyordu.

"Dinle beni, Gentry! İlkokuldaki ilk günümde bu yana korktuğum şeylerin hiçbirisinden kaçmadım ve bence senin çiftliğin bu tür şeylere, bu yaştan sonra başlamak için uygun bir yer değil. Az önceki öyküyü sana bahane uydurmak için anlattığımı düşündüysen, çok yanlışın."

Cinco başını geriye atıp onun yüzüne baktı. Az önceki ürkek kız gitmiş, yerine birkaç saniye içinde tekrar Viking kraliçesi gelmişti.

Ve o hangisine daha fazla hayranlık beslediğini bilemiyordu. Benliğinin yarısı ürkmüş çocuğu kollarının arasında avutmak isterken, öteki yarısı savaşçıya her anlamda meydan okumak için yanıp tutuşuyordu.

Kendisini yine en olmadık anda, en olmadık açmazlarla boğuşur halde bulunca, "Tamam!" diye homurdandı. "Öyleyse gidip binicilik dersine katıl. Benim yapmam gereken başka şeyler var."

*M*eredith ilk binicilik dersinden hayatta kalmayı başararak kurtuldu, hatta o hafta iki derse daha katılma kahramanlığını gösterdi. Haftasonuna doğru havanın birden soğumasının ve etrafı garip bir tozun kaplamasının onu atlar konusunda iyice uzmanlaşmaktan kurtaracağını umuyordu.

Ama öyle olmadı. Abby hava kötüyeyince o günkü dersi ahırın içinde yapmaya ve at eyerleme konusunun üstünde durmaya karar vermişti. Yedi at ve yedi gençle daracık bir alana tıklamak Meredith'e fena halde ter basmasına neden oluyordu. Sonunda ceketini çıkartıp bir kenara astı ve derse yoğunlaşmaya çalıştı. Böylece belki Cinco'yu aklından silme çabalarında da biraz ilerleme kaydedirdi.

Ashında mutfaktaki konuşmadan sonra o konuda eskisine kıyasla daha rahattı. Cinco'nun nişanlısından pek az da olsa söz etmesi aralarındaki ilişkinin dostluk kıvamına geldiği anlamında kabul etmişti, ama bunu sinama fırsatı bulamıyordu. Onunla o günden beri hiç karşılaşmamıştı.

Binicilik dersinden sonra eve gitmiş, ama mutfakta izinden dönen Rosa ile karşılaşmıştı. Ev işlerinden sorumlu olan Latin melezi kendisini tanıtmış, Mr. Gentry'nin birkaç gün rahatsız edilmek istemediğini söyledikten sonra konuga kendisinin servis vereceğini belirtmişti.

Ve Meredith de tam beş günden beri onun ortaya çıkmasını bekliyordu. O arada binicilik derslerine devam etmiş, Rosa'ya serada

yardım etmiş, hatta çiftliğin kamyonetlerinden birisinin arızalanan direksiyon kutusunu bile onarmıştı. Hiç aksatmadan yaptığı başka bir şey de, spor odasında kasları sızlazana dek ağırlık çalışıp enerji boşaltmaktı.

O arada öğrendiği önemli bir şeyse, içinde yaşadığı çiftliğin çok büyük olduğu, elliye yakın insanın iyi organize edilmiş çalışmasıyla ayakta durduğunu. Cinco tesisin ana binasını ve eski yapılarını hiç değiştirmeden kendisiyle ailesine ayırırmıştı, ama yabancıların göremediği yerlerde devasa çarklar çalışarak ciddi paralar getiren bir işi yürütüyordu.

Meredith oraya ilk geldiği zaman modası geçmiş bir yerle karşı karşıya olduğunu düşünerek nasıl yakıldığını hatırlayınca içini çekerek derse yoğunlaşmaya çabaladı. Sınıfında onu yaşlarının ikinci yarısına gelmiş üç erkek, dört de kız vardı. Yaşları hala oldukça küçüktü, ama Abby'den öğrendiği kadarıyla çoğu kötü muamele gördükleri evlerinden kaçmış, kısa süre sonra sokaklarda yaşamayı seçmişti. Bunu da, işahlevlerinde, yetimhanelerde, oradan oraya savrularak geçirilen günler izlemişti elbette.

Meredith sıranın kendisine geldiğini fark edince içini çekerek eyerini aldı ve söylenenleri hatırlamaya çalışarak atın üstüne koydu. Bunu neden yaptığını hala anlayamamış ve artık düşünmekten vazgeçmişti. Bu yolla hiç değilse hayvanlara karşı beslediği ürküntüyü yenerdi belki.

O günkü dersin sonuna doğru sınıf birbiriyle kaynaşma belirtile-ri göstermeye başladı. Meredith ise asıl Abby'nin sabrına ve yaşarının en kötü yanlarını sokaklarda öğrenen asi gençlere hakim olmakta gösterdiği beceriye hayranlık duyuyordu.

Abby son atı da kabinine götürürken, bir tarafta toplanmış olan gençler arasından birisi, "Meredith!" diye seslendi. "Bu akşam birlikte dansa gidelim mi?"

"İkimizin de arabası yok, Bryan. Dansa atla gitmeyi öneriyorsan bunun için biraz daha beklemen gerek, çünkü ikimiz de o şeylere binmeyi hala pek iyi beceremiyor."

Bu sözler diğer gençler tarafından kahkahalarla karşılanmıştı. Kızlardan birisi gruptan ayrılıp onun yanına yaklaştı. "Bryan sersemine aldrımayın siz, bayan. Aslında bu akşam için gerçekten yardımınıza ihtiyacımız var. Okuldan tanıdığımız bir grup çocuk Roadhouse Cafe'ye gidiyor. Orada dans yarışması, geliri yardım derneğine kalacak bir ızgara partisi falan gibi bir şey düzenlenmiş. Biz de..." Dönüp destek almak ister gibi diğerlerine baktı. "Partiye bizim de gelebileceğimizi söyledik onlara."

"Yanında kaldığımız aileler bu dans fikrine ne diyor?"

Kızlardan birisi, "Hepsi olumlu karşıladı," diye atıldı. "Ama bizi oradan alacak zamanları yok."

Heather, "Herkes ailesinden izin aldı," dedi. "Ama bazıları yanımızda bir yetişkin olması gerektiğini düşünüyor. Size de bu nedenle ihtiyacımız var."

Meredith duraksamıştı. Her şeyden önce dans etmesini pek iyi bilmiyordu ve çiftlikten ayrılması tehlikeli olabilirdi. Öte yandan Abby onu gruptakilere bilgisayar danışmanı olarak tanıştırmıştı ve bir uzamanın gece gündüz klavye başında çalıştığını iddia etmek anlamsız kaçacaktı. Ortalıkta hiç değilse birkaç saat görünmesi daha doğrudu.

Jack adlı ve neredeyse hiç konuşmayan çocuk bir adım öne çıkıp Meredith'i şaşırttı. "Biz aramızda konuşurken sizin de hayatınızın hiç değilse bir bölümünde aykırı bir konumda yaşadığınız kanısına varmıştık. Eğer öyleyse bizi anlayabilirsiniz. Değilse de boş verin; çok önemli değil. Partiye gitmek için başka bir şey ayarlayabiliriz herhalde."

Meredith gençlerin duyarlılığından çok etkilenmişti. Gerçekten tüm öğrenimi askeri okullarda, kariyeri de hava filolarında geçtiği için etrafında her zaman erkekler çoğunlukta olmuş, bu da kendisini ayrıksı hissetmesine neden olmuştu.

"Ben... Ne söyleyeceğimi bilemiyorum..."

"Konu ne, Meredith?" Abby işini tamamlayıp onların yanına gelmişti.

"Gençler bu akşam Roadhouse Cafe'de verilecek bir partiye gitmek istiyor, ama yanlarında bir yetişkinin olması gerekiyor." Birden aklına parlak bir fikir gelmişti. "Onlara sen eşlik eder misin?"

Durum hızla Abby'ye özetlendi, o da diğerlerine yüzünlü buruşturarak baktı. "Çiftlik çalışanları bundan söz etmişti, ama bu akşam olduğunu bilmiyordum. Biraz izin verirsiniz Meredith ile özel konuşmak istiyorum."

Gençlerin duyamayacağı bir köşeye çekilince Abby, "Bunun gençler için iyi olacağını düşünüyorum, ama... Onları ben götüremem; bu akşam yapmayı planladığım başka bir şey vardı."

Meredith onun yaptığı program konusunda fazla konuşmak istemediğini anlamıştı. Belki de kim olduğunu söylemek istemediği bir erkekle randevusu vardı.

Abby, "İstersen kamyonetlerden birisini alıp onlarla sen git," dedi. "Bir gecelik hem şoförlük, hem de dadılık yapmak seni sıkmazsa elbette."

"Hiç sıkmaz, ama acaba buna Cinco ne der?"

"Bu aralar gün boyu bodyguard gibi tepene dikilmediğine göre, senin için uydurduğu bilgisayarcı kimliğinin güvenli olduğunu düşünüyor olmalı." Omuz silkip sırttı. "Burada o kadar küçük ve kapalı bir toplumda yaşıyoruz ki, yeni kimliğin herkes tarafından çoktan öğrenilmiştir. Gerçeği üçümüzden başka bilen yok."

"Sanırım haklısın. Çiftlik dışında geçirilecek bir akşam bana da iyi gelecek."

Abby dönüp gençlere doğru yürürken, "Bunu Cinco'ya şimdi den söyleyip olay yaratmanın anlamı yok," diye mırıldandı. "Çiftlikte olmadığımı anlarsa durumu ben idare ederim. Sen sadece keyfine bak."

YEDİNCİ BÖLÜM

Cinco vitesi o kadar sert değiştirdi ki, kol neredeyse elinde kalıyordu. Meredith'in o kadar aptalca bir şeyi nasıl yapabildiğini hala anlamıyordu. Aklını kaybetmiş olmalıydı. Ve kızkardeşi! O da tüm uyanık görüntüsünün altında bir aptal barındırıyordu anlaşılan.

Araç karayoluna çıkınca gaza biraz daha bastı. Neredeyse tüm haftayı bilgisayarının başında, bir taraftan yazdığı programı bitirmeye çalışarak, bir taraftan da Meredith'in peşine düşen katille ilgili bilgi arayarak geçirmişti. Ama çabalarının Meredith için hiçbir değeri yoktu ki, o arkasını döner dönmez yapılabilecek en sersemce şeye kalkışmıştı.

O akşam onu yemeğe davet etmeye niyetlenmese, çiftlikten ayrıldığını bile anlamayacaktı. Rosa'dan onun gittiğini öğrendiği zaman kapıldığı öfke içinde biraz daha büyüdü. Bir avuç zıpır gençle birlikte dansa gitme düşüncesi kimin başının altından çıktıysa, o kişiyle ayrıca hesaplaşacaktı.

Kamyoneti Roadhouse Cafe'nin otoparkına soktu ve araçtan inip şapkasını giyerek birkaç saniye oyalandı. İçeriye fırtına gibi girip öfkesini kusmanın hiç de akıllıca bir şey olmayacağını bilinceydi. Biraz yatışması gerekiyordu, yoksa komik duruma düşecekti. Meredith büyük olasılıkla güvendeydi ve günlerden beri ilk kez biraz eğleniyordu.

Ardarda derin soluklar alarak ilerledi ve lokale girdi. Etrafa bir-

kaç saniye bakınmak, altın rengi gür saçların nerede olduğunu görmesine yetmişti. Meredith iyiydi ve pistte genç bir çocukla dans ediyordu.

Müziğin temposu değişip ağır bir parça çalmaya başlarken Cinco da masaların arasından geçip kalabalık dans pistine ulaştı. Meredith'in dans ettiği çocuk ancak onun boyundaydı, ama yüzündeki ifade büyük kentte epey zaman geçirdiğini hemen belli ediyordu. Bu Cinco'nun canını iyice sıktı, çünkü her yabancımanın potansiyel bir tehlike odağı oluşturduğunu biliyordu.

Arkadan Meredith'e yaklaşip omuzuna dokundu. "Biraz konuşmamız gerekiyor. Dışarıda." Onu kolundan yakalayıp silkeleyerek çoktandan kopartmış ve kapıya yönelmişti.

"Bekle, Cinco!" Meredith ilk anda ona direnmemiştir, ama peşi sıra uysal bir çocuk gibi yürüyecek de değildi.

Ama Cinco kalabalığın arasında onun direnişinin farkında değildiği gibi yürüyordu.

"Cinco! Bu kadar yeter!" Normal yapılı bir insanın dengesini bozacak kadar sert bir hareketle silkindi, ama sadece onun hızını biraz azaltmayı başardı. "Şu anda duracak ve beni dinleyeceksin."

"Burada değil."

Meredith tam cevap verecekti ki gözü Cinco'nun arkasında bir şeye ilişti. "Bryan, hayır!"

Tehlikeyi arkasında hisseden Cinco yapılı bedeninden beklenmeyecek kadar hızlı döndü ve az önce Meredith ile dans eden genci karşısında buldu. Savrulan yumruktan kurtulmak için bir adım gerilemesi yetmişti. Onun bir yumruk daha sallamaya hazırlandığını görünce, "Geri dur, çocuk," dedi. "Bu seni ilgilendiren bir konu değil."

Bryan, "Onu rahat bırak," diye diklendi. "Sadece dans ediyoruk."

Cinco ikinci yumruğu onun elini iterek karşıladı, bu da çocuğun dengesini neredeyse yere kapanacak şekilde kaybetmesine neden oldu.

"Seni öldüreceğim!"

Cinco onun gururunun incindiğini anlamıştı. Elini uzatıp göğsüne dayayarak onu kendisinden bir kol mesafesinde tuttu. "Kes artık şunu. Kendini komik duruma düşürüyorsun." Koşup gelen başka birkaç genç çocuğu kollarından tutup ondan uzaklaştırdı.

Eğilip şapkasını yerden alan Cinco öbür eliyle tekrar Meredith'in koluna yapıştı. "Şimdi direnmeden benimle dışarıya gelecek misin, yoksa seni omuzuma vurup taşımak zorunda mı kalacağım."

Meredith'in kafasında binlerce düşünce birbiriyle yarıştıyordu. Bunların başında elbette ki öfke geliyordu, ama kendisini kontrol etmesi şarttı. Hemen döndü ve kapıya doğru yürüdü. Hesaplaşmayı dışarıya bırakmıştı. Otoparka çıktılar ve kapıdan üç metre kadar uzaklaşıp durdular.

Meredith en sıkı yumruğunu hazırladı ve tüm ağırlığını koluna vererek Cinco'nun yüzüne savırdı. Yumruk tam çenesine oturmuş, ama kendi elini de bir anda omuzuna kadar uyuşacak şekilde acıtmıştı.

İkisi bir ağızdan, "Ufff" diye bağırdı.

Cinco eliyle çenesini tutarak şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Bunu neden yaptın şimdi?"

Meredith de elini ovuşturuyordu. "Sersemim teki olduğun için. Hiç değilse Bryan ile dansımız bitene kadar bekleyebilirsin. Ya da beni herkesi itip kakarak sürüklemeye kalkışmak yerine dışarıya gelmemi söyleyebilirsin. Birilerinin orada olduğumu anlamasından çekiniyorsan, bunu dikkati üstümüze çekerek kendin sağladın."

Cinco hiç yanıt vermeden, çenesini ovuşturarak ve suçlu gözlerle yüzüne bakarak karşısında dikiliyordu. Az önce tam güleceği sırada bir jet motoru kadar kızgın olan Meredith'in içi birden üzüntüyle dolmuştu.

"Çok sıkı bir solun olduğunu biliyor musun?"

"Bağışla." Meredith önüne baktı. "Bryan için endişelendiğim için bu kadar sert tepki verdim sanırım. Zavallı çocuk... Olanlar ta-

mamen benim hatamdan kaynaklanıyor."

"Senin zavalı çocuk kontrolden çıkmış gibiydi ve her şeyin senin hatandan kaynaklandığını kabul etmiyorum." Duralayıp yüzünü buruşturdu, çünkü az önceki yumruk hayatı boyunca yedikleri arasında üst sıralarda yer alacak türdendi.

Meredith, "Ne olursa olsun sana vurmamam gerekirdi," dedi. "Çenene bir şey oldu mu?"

"Biraz yaklaşıp buna kendin bakabilirsin."

"Gözle görülür bir hasar verdiğimi sanmıyorum, ama bakacağım." Cinco'nun yüzündeki çapkınca bakış gözünden kaçmamıştı. Erkeklerle olur olmaz yerlerde nasıl flört edileceğini bilen kadınlar-
dan değildi, ama kimilerinin o şeyi yaptığını defalarca görmüştü. Usulca uzanıp onun çenesini avucunun içine aldı, ciddi bir yüz ifadesiyle inceledi. Niyeti işi şakaya vurmaktı, ama adamın çenesini gerçekten damgaladığını anlayınca dehşete düştü. "Tanrım! Sandığımdan çok daha sert vurmuşum. Gerçekten nasıl özür dileyeceğimi bilemiyorum, Cinco."

Aklından hiç geçmemesine karşın onun çenesine yavaşça bir öpücük bıraktı. Ve aynı anda bunu yaptığının pişman oldu. Fazlaca yaklaştığı bedenden yükselen erkeksi koku deri ceketine karşın-
ca dayanılmaz bir karışım oluşturmuştu. Davetkar hareketi hemen karşılık bulmadı. Bu aklini bir kez daha tamamen yitirmeden toparlanması için bir fırsattı, ama onun bedeninden uzaklaşmayı başarmıyordu. Dizlerinin pelteye dönmek üzere olduğunu anlayınca her şey boş verip kollarını Cinco'nun boynuna doladı.

Dudakları bir anda birbirine kenetlenmişti. Garip, ikisinin de anlam veremediği bir telaşla öpüşüyorlardı. Durum tam Cinco'nun onun bedeninde dolaşmaya başlayan elleri nedeniyle kontrolden kaçıyor-
du ki, Roadhouse Cafe'nin kapısı açıldı ve gürültü-
lü bir grup dışarıya çıkıp otoparka yöneldi.

Meredith üstünü başını düzeltti. "Ben..." Boğazı konuşamaya-
cak kadar kurumuştur. "Ben topluma açık ortamlarda erkeklerle bu şekilde öpüşmem." Aslına bakılırsa, ister topluma açık olsun, ister

kapalı, hiçbir yerde Cinco ile olduğu gibi öpüşmemiştir.

Cinco onu usulca bırakırken gülümsedi. "Öyle mi? Ne şekilde öpüşürsün?"

Meredith onun sesindeki alaycı tavrı fark etmişti, ama aynı şekilde karşılık veremeyecekti. "Öpüşmem," demekle yetindi.

"Sevgililerinle, çıktığın erkeklerle de mi öpüşmezsin?"

"Ben... O tür ilişkilerim yok benim. Yani son zamanlarda yok. Eskiden olmuştu ve... Bir kez de nişanlandım. Sanırım uzun zaman-
dan beri bu şekilde şey yaptığım... Böylesine yaklaştığım ilk erkek sensin."

Cinco'nun birden ciddileşen gözlerinin rengi siyaha yaklaşıp-
ca kadar koyulaşmıştı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Onun çok ciddi olduğunu yüz ifadesinden anlayınca şaşkınlığı iyice büyüdü. "Ama neden?"

Meredith omuz silkti. "Zaman yokluğu... Tutku yokluğu... Ne dersen de." Kimi şeyleri ona nasıl açıklayabilirdi ki?

Ama Cinco'nun ağzı şaşkınlıkla aralanmış bir halde yüzüne baktığını görünce bunun için en azından çabalaması gerektiğini anladı. "Sana babamdan söz etmişim, değil mi? Amiral Stanton Powell."

Cinco başını usulca salladı ve onun yüzüne dikkatle bakmaya devam etti.

"Babam annemin ölümünün hemen ertesinde hayatımın tamamını kontrol etmeyi en önemli görev olarak seçti. Buna düşüncelerim bile dahildi. Ne giydiğim, ne şekilde beslendiğim, hangi okulla-
ra gideceğim, arkadaşlarımla kimler olacağı, her şey... Hayatımın en ufak ayrıntısı bile o ve onun şaşmaz askeri kusursuzluğu tarafından belirleniyordu."

"Yani senin kimi ilişkiler kurmanı bile engelledi, öyle mi?"

Meredith kendisini gülümsemeye zorladı. "Öyle oldu. Başka kızların yaptığı şeyleri denememe bile izin yoktu."

"Yaz tatillerinde ne yaptın?"

"Onun anlayışı içinde kendimi geliştirmek için çalıştım. Sa-

vunma teknikleri öğrendim, keskin nişancı dersleri aldım, uçmayı ve yelken kullanmayı öğrendim." Derin bir iç çekerek omuzlarını düşürdü. "Galiba beni sevgili, hatta arkadaş edinemeyecek kadar meşgul etmeye çalışıyordun."

"Ya üniversite?"

"Babam Hava Harp Akademisi'ne gitmeye karar vermişti. O bir deniz komutanıydı ve kızını kayırır gibi algılanmamak için Hava Kuvvetleri'nin benim için en uygunu olacağını düşünüyordu. İkinci seçimiye Kara Harp Akademisi idi, ama uçmak benim çok hoşuma gitmişti." Cinco'nun gözlerinde soran bir ifade olduğunu algılayınca susup bekledi.

"Neden ona karşı çıkmadın? Neden isyan etmedin? Kaçabilir, hiç değilse biraz eğlenmek için kaçamak yapabilirdin. Bana çok güçlü bir bağımsızlık tutkun var gibi gelmişti."

Bu Meredith'in de kendi kendine milyonlarca kez sorduğu bir soruydu. Aklından geçtiği zaman onu yanıtlamaya hiç kalkışmamıştı, ama Cinco'nun ağzından çıkınca bunu yapmak kaçınılmaz hale geliyordu. "Sorduğun soruların yanıtından emin değilim," dedi.

Cinco kaşlarını çatı ve başını bir yana eğerek ona inanılmaz bir şey söylemiş gibi baktı.

"Gerçekten öyle. Ben küçükken bana sürekli olarak söylediği her şeyi yapmam gerektiğini, onu sevdiğimi kanıtlanmanın tek yolunun bu olduğunu söylerdi. Benim için harcadığı değerli zamanının ve çabasının değer bulmasının tek yolunun bu olduğunu eklemeyi de unutmazdı."

"Ya onun istediği şekilde davranmazsan? O zaman ne olacağını da söyler miydi?"

"O zaman beni terk edecekti. Tıpkı... Tıpkı annemin bizi bırakıp gittiği gibi." Sesinin son cümlede çatladığını fark etmişti, ama o koşullar altında güçlü görünmek için yapacağı bir şey yoktu.

"Tanrım! Meredith, hayatım..." Cinco onu kollarının arasına almak için uzandı, ama Meredith bir adım geriledi.

"Sonunda Hava Harp Okulu'nda onun denetimi dışına kaçmayı

başardım ve arkadaşlıklar, başka şeyler... Yani flört etme fırsatı da bulabileceğim ilişkiler kurmaya niyetlendim. Ama yaşitlarımda olan deneyim bende yoktu. Dahası, yanlış bir şey yapıp babamı utandırmaktan ölesiye korkuyordum."

Ne kadar aptalca davrandığını bir kez daha hatırlayınca önüne bakarak gülümsedi. "Onun uzaktan da olsa hala beni ve hayatımı kontrol ettiğini anlayamıştım." Acıklı bir öyküyü gereğinden fazla uzattığını düşündü ve özetlemeye karar verdi. "Sonuçta aşık oldum, ya da öyle olduğunu sandım. Adam önce bana her türlü ilgiyi yöneltti, son derece nazik davrandı ve benim için Evren'deki tek doğru erkek olduğu mesajını verdi. Bir hafta içinde nişanlandık, sonra da..."

"Meredith... Bunları bana anlatmak zorunda değilsin. Sanırım söylemek istediğin şeyi anladım."

Meredith onun yüzüne söylediklerini duymamış gibi baktı. "Onunla sevişmek bana hiçbir şey ifade etmedi. Kitaplarda okuduğum ürpertilerin, titremelerin, ısıltılı dorukların hiçbirisini yaşamamıştım. Ben de yazılanların abartı olduğunu, her şeyin aslında o şekilde gerçekleştiğini düşündüm."

Sesi gitgide zayıflıyordu. Cinco'nun yüzüne baktı ve onun kendisini dikkatle, ama büyük bir sessizlik içinde dinlediğini gördü. O kadar özel şeyleri o kadar büyük bir rahatlıkla ona anlattığına inanamıyordu. Ama o noktadan öte susamayacağını da bilincindeydi.

"Kulağıma çalınanlar her şeyin aslında farklı olması gerektiği şüphesini içime salınca da, eksikliğim, ya da hatanın bende olduğunu düşündüm. Bunun nedeni ondan çok fazla şey istemem, aşırı danyatmalarda bulunmam olmalıydı."

Meredith duralayınca Cinco şapkasını düzelterek ve ellerini ceplerine sokuşturarak oyalandı. Nereye bakacağını, nasıl davranacağını kestiremiyordu.

"Sonra nişanım birden Akademi'den ve Hava Kuvvetleri'nden ayrıldı. O zaman bunun nedenini kimse anlayamamıştı." Gözleri kısıldı ve acı anılar nedeniyle görüşü bulutlandı. "Onun babam tara-

findan beni terk etmezse kariyerini kaybetmekle tehdit edildiğini anlamam bir yılını alacaktı. Babam kimi düzenlemeler yapmış, nişanlının donanma tarafından kabul edilmesini sağlamıştı."

"Bunu öğrenince babanla aran fena halde bozulmuş olmalı."

"Kesinlikle öyle olmadı. Ben o arada uçuş okuluna geçmiş, mesleğimde ilerlemeye başlamıştım." Meredith'in yüzünde neşeden yoksun bir gülümseme belirdi. "Babama mesleğimi engelleyecek çok önemli bir hatamı telafi ettiği için şükran duymaya başlamıştım. O zamandan beri erkeklerle ciddi bir ilişkiye girmek için ihtiyaç duyduğum zamanı ve enerjiyi bir daha bulamadım."

"Ya geçen son birkaç yıl? Generalin yaveri ve özel kaptan pilotu olarak görev yaptın. O arada birlikte olabileceğin birçok erkekke tanışmış olmalısın."

"Ah, evet! Bunu elbette ki denedim, çünkü durumum garipliğinin ben de farkındaydım. Ama birkaç yıl önce babam bir kalp krizi geçirdi ve emekli olup benim kendisiyle yaşamam için çok ısrar etti. Artık her şeyin nasıl geliştiğini anlayabilecek yaşıyordum, ama ona hayır deyemedim. Ne de olsa babamdı."

"Yani hem işini yaptın, hem de babanla ilgilendin, öyle mi?"

"Evet. Ve babam öldüğü güne kadar benim hayatımı denetleme iddiasından vazgeçmedi."

Meredith ile Cinco'nun ortasında dikildiği otoparka uzun bir sessizlik hakim oldu. Sadece lokalden çıkan müzik ve insan sesleri duyuluyordu.

Sonunda Cinco, "Sizin aranızdaki sevgi değil, her koşulda denetlemeye yönelik bir çabaymış," diye mırıldandı. "Yaşamının geri kalanını babanla olan ilişkinin ışığı altında değerlendirme kararında olduğunu hiç sanmıyorum. Sonuçta sen zeki ve eğitimli bir insansın, dahası..."

"Elbette ki öyle bir eğilimde değilim. Ama o etkiden tam olarak kurtulamadığımı da bilincindeyim."

Cinco onu kollarının arasına almak, annesinin ölümünden beri yoksun kaldığı sevgiyi onun belğine aktarmak istiyordu. Kendi

anne ve babası çok farklıydı ve hayatı boyunca onların sevgisini bir kez bile sorgulamak zorunda kalmamıştı.

Ama bir şey söylemedi, uzanıp onu usulca tutmak, bedenine yaslamakla yetindi. Yaşamda kimi acıların öylesine söylenecek sözlerle dindirilemeyeceğini bilecek kadar deneyimliydi.

Otoparktaki arabalardan birisinin kornası çaldı.

Hala dakikalar önceki konumunda duran Meredith ile Cinco birden silkinerek birbirinin kollarından sıyrılmıştı. Ne kadar zamandan beri birbirlerine sarılmış halde durduklarını ve o ses olmasa ne kadar duracaklarını ikisi de bilmiyordu.

Meredith, "Saat kaç?" diye sordu.

"Ne?" Cinco ondan kopmanın benliğinde yarattığı ani boşluk karşısında bocalıyordu.

"Saat! Abby'ye çocukları çok geç olmadan evlerine dağıtacağım söz vermiştim. Saat kaç oldu?"

Cinco başını kaldırıp yıldızlara baktı. "Galiba onu biraz geçiyor."

"Hemen gidip onları toparlamam gerek. On birden önce evlerinde olmalılar."

"Telaşlanma. Çiftliği arayıp iki araç daha göndermelerini isteyeceğim. Böylece hepsi evine söz verdiğin saatte dönmüş olur."

Meredith gözle görülür şekilde rahatlamıştı. "Teşekkür ederim," dedi.

O sırada kulübün kapısı açılmış, bir grup genç dışarıya çıkmıştı. Cinco ile Meredith'in yanına yaklaştılar ve içlerinden birisi öne çıktı. "Eve dönmek için gecikiyoruz, Meredith. Artık gitsek iyi olacak."

"Haklısın, Heather. Ben de zaten şimdi sizi toplamak için içeriye geliyordum."

Genç kız gözlerini onunkilerden kaçırdı. "Ben herkesi topladım. Bryan hariç. Onu hiçbir yerde bulamadık."

Meredith ile Cinco'nun boğazından aynı anda aynı anlama gelen bir ses yükseldi. Cinco hemen kapıya yönelirken, "Ben gidip bu yerin sahibiyle konuşacağım," dedi. "Onu uzun yıllardan beri tanırım. Bryan'ın eve gittiğinden eminim, ama onu bulamazsak bile not bırakabiliriz. Sanırım aramızdaki olaydan ötürü içerleyip sizlerden uzak kalmaya karar verdi." Diğerlerinin kendisine dikkatle baktığını görünce hissettiği suçluluk duygusu büyümişti. "Nota çiftliğin telefon numarasını da yazacağım. Gecenin hangi saati olursa olsun gelip onu alırsız. Biriniz bu arada yanında kaldığı aileyi arasin ve eve dönüp dönmediğini kontrol etsin."

Cep telefonuyla konuşarak kapıya doğru yürüyen Cinco'yu izleyen Meredith işleri berbat etme konusunda son zamanlarda kimseyle yarışamayacağını düşünüyordu. Bryan'a bir şey olursa vicdanının onu hayatının sonuna dek rahat bırakmayacağını endindi.

O gece her şey, her geçen saat Meredith için biraz daha kötüye gidecekti.

Saat on bire doğru çocukların dağıtılması faslı bittikten sonra hemen eve döndü ve Bryan'ın evinde kaldığı aileyi aradı. Hala eve dönmemişti.

Onun telaşını izleyen Cinco, "Lütfen biraz sakin olur musun?" dedi. "Bryan'ı bulacağız."

"O kötü bir çocuk değil. Sadece biraz haşın bir tip ve bu akşam..."

"Bu akşam olanlardan sadece ben sorumluyum. Bu nedenle de çiftliğin her çalışanı, her aracı onu bulmak için seferber edildi. Abby de bu işle özel olarak ilgileniyor."

"Abby mi? Onun bu akşam meşgul olduğunu sanıyordum. Bana bile kiminle randevusu olduğunu söylemediğine göre onu nasıl buldun?"

Cinco'nun kashları hayretle kalktı. "Sana söylemedi mi? Lise yıl-

larından beri kasabada olduğu zaman asla kaçırmadığı haftalık bir poker oyunu vardır. Cumartesi akşamları oraya gittiğini kilisedeki-ler hariç herkes bilir."

Meredith tüm telaşına karşın gülümsedi. Bu gerçekten de tam Abby'nin yapacağı bir şeydi. "Bryan'ı bul, Cinco," dedi. "Senden şimdiye kadar fazla şey istediğimi sanmıyorum, ama bu benim için çok önemli."

"Sanırım benim için daha da önemli, çünkü düşüncesiz davranıp çocuğun gururunu kıran sersem bendim. Ayrıca yaya olarak fazla uzağa gitmiş olamaz; onu en geç bir saate kadar buluruz."

Bryan bulunup evine teslim edilene kadar saat gecenin ikisi olmuştu. Onun klüpte yaşadığı sahneyi görüp birlikte gezinmeyi öneren bir gençle birlikte kamyonette bira içmeye dalmış, ama sonunda Gentry Çiftliği'nin çıkarttığı araçlardan birisi tarafından bulunmuştu.

Meredith ile Cinco çocuğun kaldığı evi ziyaret edip her şeyin bir yanlış anlaşılardan kaynaklandığını açıkladıktan sonra çiftliğe döndü, ama o arada saat gece yarısını epey geçti. Meredith uzun bir uçuştan dönmüş gibi bitkin bir halde odasına giderken, Cinco da şafakla başlayacak olan işgününden önce birkaç saat uyuma umuduyla kendi odasına çekilmişti.

Meredith soyunup yatağına uzandı, ama tüm yorgunluğuna karşın uyuyamadı. Cinco'nun kayıp çocuk için her şeyini ortaya koymasından çok etkilenmişti. O gece yaşananlar onun sadece ilkeli ve iyi bir insan olduğunu göstermiyor, ne kadar inatçı bir savaşıçısı olduğunu, olanaklarını ne kadar etkili kullanabildiğini de ortaya koyuyordu.

Onda yakınları için kaygı duyan, onları belli etmeden izleyerek kollayan bir yön de vardı. Ve bu konudaki hassaslığını Meredith için de ön plana sürmeye başlamıştı, ama hedefinin öyle bir korumacı anlayışa hiç ihtiyacı yoktu.

Ne de olsa tüm yaşamı benzer bir tavır tarafından berbat edilmişti.

Meredith bu düşüncelerle boğuşarak uyuyamayacağını anladı ve çarşafı bir tekmede üstünden atıp yataktan kalktı. Son derece huzursuzdu, çünkü o gece yaşananlar ne kadar sarsıcı ve yıpratıcı olursa olsun, içinden Cinco'nun yanında olma ihtiyacı taşıyordu. O kovboy kendisine ya cehennem azabı olarak, ya da cennet armağanı olarak sunulmuştu.

Otuz yaşına yaklaşan bir yetişkinin aradaki farkı kavrayamaması ise, ancak kendi ayıbı olabilirdi.

Pencereye yaklaşıp oradaki koltuklardan birisini çevirdi ve omuzuna aldığı battaniyeye sarınarak oturdu. Uyuması gerektiğini biliyor, ama kızıl bir çizginin kendisini göstermeye başladığı şafak çizgisine bakarak o zamana dek olan geçmişini, Cinco'yu, öyle bir yerde yaşamının ilk anda sandığından ne kadar farklı olduğunu düşünmekten kendisini alamıyordu.

O pencerenin, o sessiz, insanın içine dinginlik veren manzaranın karşısında ne kadar kaldığını bilemiyordu, ama güneş ufku kızıla boyayarak yükselmeye hazırlanıyordu. Önünde uzanan uçsuz bucaksız topraklara hala karanlıktaydı. Birden karanlığın içinde bir yerlerde zayıf bir ışık belirir gibi oldu. Bu ancak bir çakmaktan çıkmış olabilirdi ve evin hemen yakınındaki ağaçlardan birisinin dibinde çakmıştı.

Meredith yerinde doğruldu, dikkatini o noktaya yoğunlaştırdı. Kendisini ovanın ardından gösteren güneş orada bir şey bekler gibi oturan bir adamın silüetini açıkça ortaya çıkartmıştı. O açıdan ağacın altında duran kişinin Cinco olup olmadığını seçemiyordu, ama güneş birkaç dakika içinde biraz yükselir ve adamı sigarasından derin soluklar çekerek yüzünü aydınlatmaya devam ederse...

Meredith birden olduğu yerde donakaldı. Doğmaya başlayan güneşin evin pencerelerinden yansıttığı ışıklar oradaki adamın kim olduğunu görmesini kolaylaştırmıştı. O General VanDerring'i öldüren kişi, yani Richard Rourke idi.

Yerinden fırlayıp geriye doğru birkaç adım atarak pencereden uzaklaşmaya çalıştı. Uçarken çok daha tehlikeli durumlarla karşılaşmıştı, ama o andaki kadar paniklediğini hiç hatırlamıyordu. Usulca gerilerken sırtı bir şeye dokundu ve hayatı boyunca o ana dek yapmadığı bir şeyi yapmasına neden oldu.

Ciğerlerini solukla doldurup bir çığlık attı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*M*eredith'in çığlığını duyduğunda Cinco yatağının kenarında oturuyordu. Birkaç dakika önce ne olduğunu anlayamadığı bir şey uyanmasına neden olmuş, içindeki tedirginlik büyüyünce kalkıp giyinmiş ve odasının kapısını aralamıştı.

Çığlık koridorda yankılanınca, tek bir saniye bile duraksamadan fırlayıp yıldırım gibi koşarak Meredith'in diğer kanattaki odasının önüne vardı. Kapıyı çalmaya gerek duymadan ardına kadar açmıştı. "Meredith!"

Odadaki tek ışık pencereden içeriye sızandı, ama Cinco yatağın üstündeki dağınıklığı algılamakta zorlanmamıştı. Hemen o tarafa koştu. "Bir şeyler söyle, Meredith. İyi misin?"

Yatağın başucunda tıkırtılar oldu, ardından oda aydınlandı. Cinco beklemediği anda yanan lambanın ışığında gözlerini kırıştırdı ve ona baktı. Meredith yatağın yanında ayakta duruyordu ve omuzunda battaniye vardı.

"Seni uyandırdım mı? Rahatsız etmek istemezdim. Özür dile-
rim."

"Çığlık attın. Ne oldu?"

"Ben hiç çığlık atmam." Cinco'nun kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdığını görünce, "Galiba az önceki ilkti," dedi. Korkusu hızla öfkeye dönüşüyordu. Neye kızdığını bilemiyordu, ama öfkesinin karşısında dikilen adama yöneleceği kesindi. "Bu yerdeki güvenlik önlemleri

iddia ettiğin kadar sağlam olsaydı, bunların hiçbirisi yaşanmazdı."

Cinco uzanıp onu omuzundan yakaladı. "Bunlar dediğin ne? Ne oldu?"

Meredith elini kaymaması için sıkı sıkıya tuttuğu battaniyerin içinden çıkartıp pencereyi işaret etti. "Dışarıda karanlıkta durmuş beni izleyen bir adam gördüm."

"Ne?" Cinco hızla pencereye yürüdü. "Kim?"

"Çoktan gitmiş olmalı. O kişi Richard Rourke ise ben çığlıklar atarken orada dikilip zaman kaybetmez herhalde."

"Rourke mi? Bu çiftlikte mi? Buna imkan yok. Çitlerden ve dikenli tellerden geçtikten sonra karanlıkta da olsa kimse tarafından görülmeden buraya kadar gelemez."

Meredith başını iki yana salladı. "Burasının ne kadar iyi korunduğunu biliyorum, ama ne gördüğümün de farkındayım."

Cinco tekrar ona yaklaştı. "Şimdi bana gördüklerini tam olarak anlatır mısın?" Sesi daha yumuşak ve sakin çıkmaya başlamıştı.

"Benimle bir çocukla, ya da aptalla konuşur gibi konuşma. Göz görüşüm yapılan tüm testlerde normal insanınkinden yüksek çıktı. Rourke'nin boyunda ve yapısında bir silüet gördüm. Sigarasının ateşi yüzünü aydınlatıyordu. Çiftlik çalışanları arasında sigara içen var mı?"

Cinco başını iki yana salladı. "Çiftlik yapılarının içinde ve yakınında sigara içmek yasaktır. Alışkanlıklarını terk edemeyenler varsa bile yangın riskinin çok yüksek olduğunu bilir ve sigara içmek yerine tütün çiğnerler." Meredith'in yüzüne dikkatle baktı. "Uyuklayıp düş görmediğinden emin misin?"

Meredith battaniyeye biraz daha sıkıca sarılmıştı. "Düş görünce çığlıklar atarak uyanan hanım evlatlarına benziyor muyum?"

Cinco bu soruya yanıt vermek yerine tekrar pencereye yürüdü ve perdeleri çekti. "Giyinsen iyi olur. Ben birkaç el feneri ve bir silah alacağım. Gördüğün karartının ne olacağını araştırmaya karar verdim, ama bir şey bulamayacağımdan eminim."

Odadan çıkıp merdiven sahanlığındaki dolaptan aradığı şeyleri

aldı ve konsoldaki telefonu açıp bir şeyler söyledi. Arkasını dönünce Meredith'i giyinmiş halde karşısında bulmuştu.

"Ben hazırım."

"Sen beni aşağıda bekleyeceksin. Bana araştırmaya katılması için birkaç kişinin gelmesini istedim."

Meredith bir şey söylemek için ağzını açtı, ama hemen vazgeçti. Cinco'yu o gibi durumlarda tartışmaya kalkışmayacak kadar tanımıştı artık.

Cinco birkaç dakika sonra Meredith'in penceresinin karşısındaki ağaca yaklaşıyordu. Ortalık hala tam olarak aydınlanmamıştı ve ayrıntıları görmek için el fenerinin sağladığı ışıktan yararlanması gerekiyordu. Işığı önünde dolaştırarak ağır adımlarla ilerlemeye koyuldu.

Birkaç metre sonra aniden durmuştu. Fenerin ışığı yerdeki beyaz bir şeyin üstünden geçmişti ve o mesafeden bile bunun bir sigara izmariti olduğu görülebiliyordu. Dikkatle o noktaya yaklaştı. Etraftaki diğer kimi izler de orada birisinin durduğunu belli ediyordu.

"Lanet olası!" Eğilip izmariti aldı ve parmağını ucuna dokundurdu. Sabah ayazına karşın hala ılık olduğuna göre yere atılalı en fazla on beş dakika kadar olmuştu.

Cinco bir dizi lanet daha homurdandı. Bunların bir bölümü o kadar aptalca davrandığı için kendisine yönelikti. Odada dikilerek konuşmak yerine Meredith'e ilk anda inanıp dışarıya fırlasaydı adamı belki yakalayabilirdi. Dişlerini birbirine kenetleyip hızla eve doğru yürüdü. Etrafı araştıran diğerlerine yayılmaları için bir el işareti yapmayı da ihmal etmemişti.

O dakikadan sonra Meredith asla yalnız kalmayacaktı. Bu konuda ne düşünürse düşünsün, kendi istediği şekilde davranmak zorundaydı.

Sonraki birkaç gün Meredith için ilginç geçti, çünkü yanında

sürekli birisinin olması sıkıntı veriyordu, ama çiftliği tanıdıkça oraya ısınmak hoştu.

Rourke'nin tekrar ortaya çıkmasına yönelik gergin bir bekleyiş vardı ve kimse bundan söz etmek istemiyordu. Güvenlik önlemlerinin artırılması diğer kimi beklenmedik gelişmelerle birleşince bir personel sorunu doğmuş, gündelik işlere Cinco'nun da bedensel olarak yardım etmek zorunda kalmasına yol açmıştı. Bu aslında Meredith'in işine geliyordu, çünkü Cinco'nun yanından hiç ayrılmaması konusunda ısrar etmesi nedeniyle, gitgide hoşlanmaya başladığı çiftlik çalışmalarına o da katılıyordu.

Çitlerin dışına kaçmayı başaran bir grup tayı izleyip vahşi hayvanlara yem olmaktan kurtarıldılar, aralarındaki yaralı bir minigi birlikte tedavi ettiler. Dikenli tellerdeki gedikleri belirlemek için yapılan periyodik kontrole da birlikte çıktılar, ama neyse ki Cinco at yerine kamyonet kullanmayı kabul etti.

Meredith o arada çiftliğin Rosa adlı emektarıyla ahablığı ilerletmiş, evde olduğu zamanı onunla geçirir olmuştu. Boyu neredeyse kendisinininkine yaklaşacak kadar uzun olan Rosa'nın kahverengi gözlerinin Cinco'dan söz ederken ışıldaması hoşuna gidiyordu.

O akşam da, Rosa'ya yeni bir çilekli pasta tarifini denerken yardım ediyor, bir yandan da Cinco ile ilgili biraz daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordu. Önüne çektiği çilekli krema kasesinin dibini sıyrırken, "Bana biraz Cinco'nun annesinden ve babasından söz etsene," dedi.

Yaşı elliye yaklaşan melez kadının yüzü aydınlandı. "Harika insanlardı onlar. Buralarda ne kadar sevildiklerini anlatmaya kalkışsam mutfakta sabahlarız herhalde."

"Ne zaman öldüler."

"Onların gidişi için o sözcüğü kullanmıyoruz, çünkü kayboldular ve cesetleri hiç bulunmadı."

"Nasıl oldu bu?"

"Bir dostlarının yatırıla tatile çıkmışlardı. Tekne fırtınada arkasında iz bırakmadan kayboldu." Duralayıp üzüntüyle içini çekti.

"Tam on iki yıl geçti o lanetli günlerin üstünden. Aslında..." Etrafa kimsenin olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "Gitmelerinden birkaç ay önce garip şeyler olmaya başlamıştı. Gecenin olmadık saatlerinde yabancılardan telefonlar falan geliyordu. Ailenin avukatı olan Senor Adler ile birkaç kısa yolculuğa da çıktılar o ara. Çocukları da giderken yanlarına alınyorlardı."

Meredith, "Çocuklar o sırada kaç yaşındaydı?" diye sordu.

"Cinco on yedi, Abby on iki, Cal ise dokuz yaşındaydı. Cinco tek başına hem kardeşleriyle ilgileni, hem de üniversiteye gitti."

"Tek başına sayılmamış; yanında sen de varmışsın."

Rosa gülümsedi. "Çiftliğin idari işlerine de avukat yardım etti. Ve bir de kahya Senor Jake Gomez var elbette. O Abby için ikinci bir baba gibidir."

Meredith düşüncelere daldı. Cinco o yaşta anne ve babasını kaybetmekle kalmamış, küçük bir ülke ölçülerindeki çiftlikle, iki küçük kardeşle ve geleceğini oluşturma kaygılarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Zavallı Cinco... O kadar sorumluluğu tek başına sırtlamak zorunda kalan zavallı genç ve...

"Selam, hanımlar! Akşam yemeği hazır mı?"

Meredith döñüp kapıda dikilen ve hiç de 'zavallı' bir hali olmayan adama göz attı. Onun yüzündeki multheşem gülümsemeye bakınca asıl acınacak hâle düşen kendisi oluyordu. Cinco duştan yeni çıktığı için hala ıslak olan saçları, düğmelerini tam iliklemeye zahmet etmediği için kaslı göğsünün büyük bölümünü göler önüne seren gömleğiyle gerçekten soluk kesiciydi.

Onun görüntüsünden etkilenmeyen tek kadın Rosa olmalıydı ki, ocaaktaki tencerenin kapagına uzanan eline bir tokat atıp, "Sofranın kurulması için Meredith'e yardım et," dedi. "Her şey hazır."

Rosa servisi yapıp onları yemekte yalnız bıraktı, ama bunun bedeli bulaşığın yıkanması olacaktı. Meredith ile Cinco keyifle yedikleri yemekten sonra önce sofrayı topladı, ardından yardımlaşarak bulaşığı yıkadı. Tam onlar işlerini bitirmişti ki, mutfakın bahçeye açılan kapısı menteşelerinden sökülürcesine sert bir şekilde açıldı.

Abby içeriye top mermisi gibi dalmıştı. "Hey! Yemek bitti mi? Vayyyy!" Masanın üstündeki çiklekli pastaya gözünü dikmişti. "Şundan bir parça alabilir miyim?"

Onun parmağını pastanın kremasına daldırmak üzere olduğunu gören Cinco, "Yiyeceksen bir hanımefendi gibi masanın başında yerini alman ve çatal kullanman gerek," diye atıldı.

"Tamam, tamam!" Abby uzatılan tabağı aldı ve pastadan bir dilim kesti. "Aslında senden bir konuda daha yardım istemek için gelmişim, Kocaoğlan."

Cinco son tabağı kurulayıp rafa yerleştirirken, "Bu kez ne istiyorsun?" dedi.

Abby onun sesindeki bakınlığı duymazdan gelmişti. "Jake çiftlikte çalışan veterineri diğer altı adamla birlikte Amadillo'daki böğaları almaya gönderdi. Yolda acil bir şey olursa... Anladın işte; her zamanki önlemler. Ben de bugün kasabadan yaşlı doktor Wright'i getirip gündelik kontrolleri yaptırđım."

Cinco ellerini beline koymuş, kardeşinin baklayı ağzından çıkartmasını bekliyordu.

Abby ona sırtıttı. "Geçen gün kaçan tay üstünde iyi iş çıkarttın. Tellerin bacağına açtığı yaralar iyileşti bile. Ben de belki veterinerlik hobini biraz daha ilerletmek istersin diye düşündüm." Birden ciddileşmişti. "Bugünkü kontrolde Maggie'nin erken doğum yapma olasılığı olduğu ortaya çıktı. Veteriner birisinin gece boyu onun başında beklemesini istiyor."

Cinco, "O kişi ben miyim?" diye sordu.

Abby minik burnunu büktü. "Herkes bu ara personel azlığı nedeniyle fazla mesai yapıyor ve çok yorgun. Senin buna gönüllü olacağını düşünmüştüm."

Cinco hiç sızlanmadan atın başında sabaha kadar beklemeyi kabul edince Meredith şaşmıştı, çünkü onun ne kadar yorgun olduğunu biliyordu. "Bu akşam yapacak bir şey bulamayacağım galiba," diye söze karıştı. "Ben de seninle geleyim, Cinco."

Meredith etrafa gözlerini kırıştırarak bakıyordu. "Atlar bu yerde mi doğum yapıyor?"

"Hayır, o iş için yandaki toprak zeminli mekan kullanılıyor. Yavrunun dünyaya daha doğal ortamda merhaba demesini isteriz. Burası veteriner ve doğumu bekleyenler için ayrılmış olan yer."

Meredith, "Tıpkı bir doğumevinin bekleme salonu gibi," dedi. "Bu kanepeler, sehpa, dergiler... Atların doğum yapmasını biraz abartıyor olabilir misin, Cinco?"

"Hiç sanmıyorum. Biz burada sadece kendi atlarımıza değil, çevre çiftliklerdeki damızlıklar tarafından gebe bırakılmış tüm atlara servis veriyoruz. Burada doğan ünlü yarış atlarının listesini görsen şaşırırsın."

Meredith buzdolabını açıp içine göz attı. "Bu çiftlikte artık herhangi bir şeye şaşırabileceğim konusunda yanlışsın. Burada her şey ilk geldiğinde sandığımdan çok farklı."

Cinco güldü. "Örneğin?"

"Örneğin sığır yetiştirilen çiftliklerde koyun beslenmediğini sanırdım."

"Öyleyse koyuncularla sığırcıların kavga ettiği çok fazla kovboy filmi seyretmişsin. Bizimki gibi büyük işletmelerde varlık toprağın kendisiyle ve becerileriyle sınırlıdır." Bir köşede duran ısıtıcıyı çalıştırıp kahve hazırlamaya koyuldu. "Bu nedenle toprağın bize verebileceği her türlü olanağı değerlendirmek zorundayız. Sığır, at, koyun, hatta etinden, sütünden, yününden yararlanmak için keçi bile besleriz."

Meredith kanepenin bir köşesine ilişip dikkatle onu dinlemeye koyuldu. O zamana dek sadece kovboy filmlerinde gördüğü bir Teksas çiftliğine o kadar kısa bir süre içinde öylesine ilgi duyduğuna inanamıyordu. "Ben neden bunları gündelik yaşam içinde görmüyorum."

"Çünkü ülkenin en büyük çiftliklerinden birisindesin ve içinde yaşadığın bölüm sadece geleneksel çiftlik çekirdeğini oluşturuyor."

Bize miras kalan özgün havayı zedelemek için kimi modern binalar buradan uzak bölümlerde kuruldu."

Meredith onun kahveleri hazırlarken gözünün önünde salınıp duran bedenine dalıp gitmişti. "Tüm bu toprakları idare etmek kolay değildir herhalde," diye mırıldandı.

"Tamamına tek başıma yetişmeme imkan yok. Bu nedenle bir bölümünü kiraya veriyorum."

Meredith kahvesini alıp fincandan yayılan kokuyu içine çekti. "Yani çiftlikte kiracıların da mı var?"

"Evet. Çiftçilerden rüzgar biçenlere kadar birçok insan bu topraklar üstünden kazandıklarıyla evine ekme götürüyor."

"Kim dedin? 'Rüzgar biçenler' mi?"

Cinco güldü. "Bu da senin için yabancı bir deyim, değil mi?" Kanepeye, onun yanına yerleşti. "Çiftlik arazisi içinde kalan ve günün, mevsimin, yılın her döneminde rüzgar alan kimi tepeleri bu gücün yararlanarak elektrik toplayan girişimcilere kiraya veriyor."

Konuşulan şeyler gerçekten Meredith için çok ilginçti, ama Cinco'nun kanepeye oturmasıyla birlikte her şey beyninden buharlaşıp gibi olmuştu. Teni hızla az ötesindeki bedenden yayılan ısıyı algılayacak kadar hassaslaşırken, kanepenin gözüne ilk anda görüldüğü kadar büyük olmadığını düşünüyordu. Galiba en iyisi ayakta kalmaktı.

Onun kalkıp masanın etrafında dolaşmaya başladığını gören Cinco, "Bu kadar tedirgin olmana hiç gerek yok," dedi. "Kameralar çalışıyor, mikrofon da açık. Doğum başlarsa hemen haberimiz olur."

Meredith çaresizlik içinde tekrar kanepeye ilişti, Cinco da atı kontrol etmek için içeriye gitti. Birkaç dakika sonra döndüğünde Meredith'i uzun uzun esnerken bulmuştu. "Sen de çok yorgunsun. Çizmelerini çıkart da ayaklarını ovayım."

"Ne? Hmmm!" Meredith ona karşısında Rourke varmış gibi baktı. Aslında hangisinin daha tehlikeli olduğunu kestiremiyordu, çünkü birkaç basit kelime aklından en olmadık şeylerin geçmesini

neden olmuştu.

"Getir ayağını." Cinco onun ayaklarını yakalayıp kucağına koydu ve çizmelerini çıkarttı. "İşte... Şimdi daha rahat değil misin?"

Hayır! Meredith şimdi hiç rahat değildi. Cinco'nun her dokunuşu elektrikle tutulmuş gibi titremesine neden oluyordu. O kadar basit ve masum dokunuşların aklını öylesine karıştırılması inanılacak bir şey değildi.

Birden ayaklarını Cinco'nun ellerinden kurtardı, doğrulup ona sokuldu. Bunları yapanın kendisi olduğuna inanamıyordu. Gerçek Meredith sanki bedeninden sıyrılıp bir köşede dikilmiş, kanepedeki tamamen yabancı kadının hareketlerini izlemeye koyulmuştu. Göğsü n i yanında oturan adamın gövdesine yaslayan kadının dudaklarını arasında dökülen sözler kulağına çalınca dehşete düştü.

"Seviş benimle, Cinco."

Cinco başını ona doğru biraz çevirince dudak dudağa geldiler. Yumuşacık, duygu dolu bir öpüşme başlamıştı. Ama içlerinde bir yerlerden kopan heyecan bu yaklaşmanın bambaşka yerlerde biteceğinin habercisiydi. Dilleri telaş içinde diğerininkini buldu, eller günlerden beri dokunmak istedikleri yerlere doğru kaydı.

Meredith gömleğinin eteklerini çekştirerek pantolonundan çıkarttı ve düğmeleri çözmeye bile gerek görmeden başından sıyrıp aitti. Bir taraftan da, "Lütfen," diye mırıldanıyordu. "Şimdi... Hemmen..."

Cinco onun isteklerini yerine getirmekte ağır kalıyordu, ama bunun için kendince bir nedeni vardı. "Seni izlemek, bedeninin tamamını görmek istiyorum," dedi. "Bunun için çok uzun süre bekledim."

Meredith elini sırtına attı ve ipek sutyeninin kopçasını çözdü. Şimdi onun hareketleri de yavaşlamıştı. Doğrulup ayağa kalktı ve bu kez de kot pantolonundan kurtuldu. Geriye sadece tek bir çamaşır parçası kalmıştı, ama onu üstünden Cinco'nun sıyrıp almasını istiyordu. "Dokun bana," diye fısıldadı.

Onu büyülenmiş gibi izleyen Cinco birden harekete geçmişti.

Uzanıp elini Meredith'in belinin çok hoş bir kıvrımla kalçalara doğru genişlediği yere koydu ve onu kendisine doğru çekti. Dudakları tekrar birleşirken avucunu güzelliğine inanmadığı dolgun göğsün üstüne kapamıyordu.

Meredith göğüslerindeki okşamalar yerini alev alev yanan dudaklara bırakınca başını geriye atıp inledi. Cinco'nun üstündeki her giysi parçası o anda ona ulaşmayı delicesine istediği şeyle arasında engel oluşturur gibi geliyordu. Elini onun kemerine attı. Parmaklar önce tokanın, ardından da fermuarın üstünde uçarcasına dolaşırken aklından geçen tek şey, onun da bir an önce kendisi gibi çıplak kalmasıydı.

Giysi parçaları birbiri ardından etrafa fırlatıldı. Şimdi ikisinin bedeninin en özel noktaları da diğerinin okşamalarına açıktı. Cinco ılık parmakların ardında titreşimler bırakarak çok tehlikeli yerlerde dolaşmaya başladığını hissedince boğazından yükselen inlemeyi engelleyemedi. O okşamalara ne kadar dayanabileceğini dayanacağını kestiremiyordu, ama bu pek uzun sürmeyecekti. Meredith'i kalçalarından kavrayarak üstüne çekti.

Ve birden duraladı.

Kolları arasındaki kadının yüzünde tanıştıkları günden o yana ilk kez gördüğü bir ifade belirmişti. Gözlerinde yaşamak üzere olduğu şeyden ürktüğünü yansıtan bir bakış vardı sanki. "Bunu yap-mak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Ben... Elbette çok istiyorum." Meredith yüzünü onun boynuna gömdü. "Ama o kadar güzel ki..." O ana kadar her şey gerçekten çok güzeldi ve sevişmenin varacağı noktanın hayatı boyunca aklından çıkmayacak kadar unutulmaz olmasından korkuyordu. Her şeye boşverip oturuşunu değiştirirken, "Şimdi," diye inledi.

O anı zaten uzun zamandan beri bekleyen Cinco onu belinden kavradı. Bembeyaz ipeksi tenin sarmaladığı güçlü kaslar ellerinin altında gerilmişti. Meredith'in belini yay gibi gerdüğünü hissedince onu kucağına usulca bastırdı. Tek beden haline gelirken ikisinin eğerlerindeki hava da birkaç saniye içinde boşalmıştı. Başlarını

geriye atıp derin birer soluk alırken ikisi de dudakları arasından kurtulan inlemeyi bastırmaya kalkışmadı bile.

Meredith'in tilm denetimi ele almak üzere olduğunu hissedene Cinco çok geç olmadan biraz geri çekildi ve onun gözlerinde taşan düş kırıklığını yatıştırmak için, "Korunmamız gerek," dedi ve yerdeki pantolonuna uzanıp cüzdanından bir prezervatif çıkarttı.

Birkaç saniyelik telaşlı bir kıpırdanmadan sonra tekrar eski konumlarını almışlardı. Cinco arkasına yaslanıp onu üstüne çekti ve sevişmenin tilm denetimini ona bıraktı. Meredith kalçalarını önce yavaşça, ardından gittikçe hızlanan bir tempoyla hareket ettirmeye başlayınca uyum sağlamaktan başka yapacak şey kalmıyordu. Eğilip dudaklarıyla onun göğüslerinin uçlarını buldu.

Sonraki bir dakika boyunca yakaladıkları ritim gitgide çılgın bir hız kazandı ve ikisinin de daha önce yaşamadığı kadar büyük bir patlamayla son buldu. Gözleri sıkı sıkıya yumulmuş, dudakları ciğerlerini havayla doldurmak için aralanmış, bedenleri birbirinden hiç ayrılmayacakmış gibi kenetlenmişti. Bunu artçı kasılmalar, kopacak gibi gerilen kasların ürpertilerle gevşemesi izledi.

Meredith onun geniş göğsü üstüne yığılırken, o anda her hücresinin doyum ve mutlulukla dolu olduğunu düşünüyordu. Öyle bir duyguyu nasıl olup da o zamana dek yaşamadığını düşünürken göz kapakları düştü. Derin bir uykuya teslim olmak üzereydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cinco uyandığında Meredith'i kollarının arasında uyur halde buldu. Teninin beyazlığı kanepenin koyu kahverengi döşemesiyle çok hoş bir karşıtlık oluşturuyordu. Uzulca kalkıp köşedeki dolabı açtı ve bir battaniye çıkartarak Meredith'in üstüne örttü.

Sessizce giyinirken bir taraftan da doğum odasındaki Maggie'nin durumunu gösteren monitörleri kontrol ediyordu. Her şey ilk anda normal gibi görünürken birden birkaç ayrıntı dikkatini çekti. At kulaklarını geriye yatırmış, burun deliklerini olabildiğince açarak havayı koklamaya başlamıştı. Şimdi dinleme hoparlöründen tedirgin soluklar da duyuluyordu.

Bunların normal doğum belirtileri olmadığını bilen Cinco dikkat kesildi. Bir şey atı tedirgin etmişti ve o hayvanların duyularına en hassas alarmlardan bile daha fazla güvenirdi. Kapıyı açıp yan bölmeye geçerken o da havayı kokladı ve sorunun ne olduğunu anladı.

Duman! Havada duman kokusu vardı.

Hemen bekleme odasına dalarken, "Meredith!" diye seslendi.

Meredith aynı anda kanepede dikilmişti. "Ne var?"

"Hemen kalkman gerek. Yakınlarda bir yerde yangın var. Atı buradan çıkartmalıyız."

Alarm zamanlarında hızlı davranmaya alışkın olan Meredith'in Cinco'nun şaşkın bakışları altında giyinmesi sadece birkaç saniye almıştı. Dahası, tamamen uyanıktı.

Birlikte doğum odasına atıldılar. Onlar Maggie'yi çözene kadar duman dedektörleri devreye girmiş, aların çıkmaya başlamıştı. Bunu tavandaki otomatik püskürtme ağızlarının açılarak etrafa su saçması izledi.

Cinco sesini ona duyurmak için bağıarak, "Sen geride dur!" dedi. Kapıdan önce atla birlikte ben çıkacağım. Ben yangın senin ortaya çıkman için düzenlenmiş bir komplo olabilir."

Kayar kapının önünde bir saniye durakladı, ardından açtı. Sanki tüm çiftlik ayaklanmış, üstlerine doğru koşmaya başlamıştı. Cinco atın yularını yanına ilk gelen adamlardan birisine uzatıp, daha yaşlıca olan bir kovboya döndü. "Yangın tam olarak nerede, Jake?"

"Ahırın arkasındaki saman balyaları tutuşmuş." Dönüp birilerine alarını kapatmasını söyledi. "Bunun çiftlik çalışanlarının bir bölümü burada yokken, ya da hastayken olmasına inanmıyorum."

Cinco başını iki yana salladı. "Samanların birdenbire nasıl böyle parladığını anlayamıyorum." Aların susmuştu, ama bağıarak yangın hortumlarına saldıran adamların sesi at kişnemelerine ve yangının gittikçe yükselen çatırtılarına karışıyordu.

O sırada Abby de saçları karmakarışık bir halde yanlarına geldi. "Sen iyi misin, Meredith?"

"Bir şeyim yok. Abby bu şey... Şuraya bak! Alevler neredeyse çatıyı sarmak üzere!"

Cinco, "Siz hemen buradan uzaklaşın," dedi. "Helikopterler nerede kaldı?"

Birisi, "Elimizde tek pilot var, o da çoktan havalandı," diye seslendi. "İrmaktan su alıyor."

Abby ceketini çıkartıp sırtıslıklam olan Meredith'in omuzuna koydu ve kolundan çekistirerek onu yangın bölgesinden uzaklaştırdı. "Ne aksilik be! Tek helikopter pilotu var, o da gün boyunca çiftlik sınırlarında kontrol uçuşları yaptı."

"Ben de pilotum ve yüzlerce saatlik uçuşum var. Öteki helikopterlerle neden ben uçmuyorum?"

"Olmaz. Buna izin verirsem Cinco ikimizi de öldürür."

"Neden? Bir kadının çiftlik üstünde uçuşmasının kimliğini ortaya çıkartabileceğini düşündüğü kesin, ama bu acil bir durum."

"Sorun orada değil, Meredith." Abby durdu ve yangın yerinden uzaklaştırılan bir kamyonetin kasasına sırtını yasladı. "Bunu sana söyleyen kişinin Cinco olması gerekirdi, ama galiba benim yapmam gerekecek."

Meredith ıslak saçlarını yüzünden çekip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nedir o şey?"

"Cinco birkaç yıl önce Ellen adlı bir kızla nişanlıydı."

"Bunu bana söylemişti. Ellen'in öldüğünü de biliyorum."

"Ama nasıl öldüğünü bilmiyorsun. Nişanlısı nikah için buraya gelirken Cinco daha az yorucu ve güvenli olacağını düşünerek onu alandan alması için küçük bir uçak gönderdi." Duralayıp önüne bakarak başını iki yana salladı. "Ve uçak düştü, pilot kurtuldu, ama Ellen hayatını kaybetti. Annemle babamın kaybolmasından sonra Cinco'da zaten bir güvenlik takıntısı başlamıştı. Nişanlısının ölümü yakınlarının güvenliği konusunda iyiden iyiye hassaslaşmasına neden oldu. O şirketi kurup bu konudaki ilgisini profesyonel yaşama yöneltmese, normal sayılamayacak kadar takıntılı bir adam olup çıkacaktı."

"Abby, ben..." Meredith alını ovuşturdu. "Bunu bilmiyordum."

"Olasılıkla bilmediğin başka bir şey de, Ellen'in ölümüne neden olan kazadan sonra ailede kimsenin Cinco'yu tedirgin etmemek için küçük uçaklara binmediği." Elini onun koluna koydu. "İlişkinizin ne düzeyde olduğunu bilmiyorum, ama bu uçuş konusu aranızda devasa bir dağ gibi yükselecek. Benim senden kişisel ricam onu ne olursa olsun incitmemen."

Meredith başını usulca salladı. Artık Cinco'nun kimi zaman neden o kadar korumacı olduğunu anlayabiliyordu. Çok iyi kavradığı başka bir şey de, onlarla ilgili çözülmesi olanaksız gibi görünen kimi konulara yeni bir tanesinin daha eklendiği idi.

Ertesi sabah çiftlikte her şey yoluna girmiş gibiydi, ama herkes ölesiye yorgundu. Neyse ki beklenen boğalar çiftliğe ulaşmış, onları almaya giden adamlar da hemen çalışmalara katılmıştı. Henüz düş alıp temizlenme fırsatı bulamayan Cinco gelir gelmez gebe atla ilgilenmeye koyulan veterinerin ofisine girdi.

"Nasıl gitti?"

"Anlaşılan doğum belirtileri sizi yanıltmış, Mr. Gentry. Sanırım daha birkaç günlü var."

Cinco gülümsedi. "O sahte belirtiler Maggie'nin hayatını kurtardı. Yangın başladığında hemen yandaki odada olmasak oradan asla çıkamazdı. Geçen gün ayağındaki kesigi tedavi ettiğim taya bakma fırsatın oldu mu?"

Veterinerin yüzü ciddileşti. "Baktım ve o konuda da size bir haberim var."

"Ne oldu? Gerekliği gibi müdahale edememiş miyim?"

"Hayır, her şey çok doğru yapılmış. Ancak... Hayvanın ayağındaki kesik dikenli telden çok, bir bıçak tarafından yapılmış gibi. Birisi onu bilerek yaralamış."

Cinco külfetmemek için dişlerini birbirine kenetledi ve teşekkür ederek veterinerin ofisinden çıktı. Ama asıl tedirgin edici haber eve giderken rastladığı Jake tarafından verilecekti. Yangının başladığı saman balyalarının kalıntıları üstünde yapılan kısa bir araştırma olayın kundaklama olduğunu anlamaya yetmişti. Çevrede bariz bir yanmış benzin kokusu vardı.

Adımlarını sıkıştırarak eve doğru yürüyen Cinco bunun ne anlamı geldiğini biliyordu. Çiftlikteki herkesi tanırdı ve onun kişisel güvenlik araştırmasından geçmeyen kimse işe alınmazdı. Bu durumda ardarda yaşanan olayların tek bir açıklaması olabiliirdi: Richard Rourke kendisini suçlayabilecek tek tanığın nerede olduğunu bulmuş ve çiftliğe sızmayı başarmıştı.

Meredith! Onu düşününce adınıları yavaşladı, verandanın basamaklarına ulaşırken durdu. Çok rahatsız edici bir gerçeği kavramış-

tı. Katı görünüşünün gerisinde yumuşak bir iç dünya taşıyan o kadına aşık oluyordu. Ve bu olabileceklerin en kötüsüydi, çünkü Meredith içine düştüğü sıkıntılı durumdan sıyrılır sıyrılmaz kente ve göklere dönmek için can atıyordu. Kendi dünyasıysa Gentry Çiftliği'nden başka bir yer olamazdı.

Belki daha da kötüsü duygularına kapılıp dikkatinin yoğunluğu-nu kaybetmesi ve Meredith'i koruyamaması olurdu. Hatalı davranarak sevdiği bir kadını daha kaybederse yaşayamazdı.

Hızla basamakları tırmanıp eve girdi. Meredith'in nasil olduğuna bakacak, ardından koruma önlemlerine katılması için şeriften yardım isteyecekti.

Sonraki birkaç gün olaysız geçti. Gerçi Meredith şerifin verdiği iki sürekli korumanın denetimi altında çalışan çiftlik görevlilerinin silahlı olarak yanından ayrılmamasından ötürü oldukça tedirgindi, ama bunu Cinco ile tartışmaya kalkışmamıştı bile.

Ona karşı tek bir konuda mücadeleye girişmiş ve uzun tartışmalardan sonra çiftlik içindeyken silah taşıma iznini kopartmıştı. Artık dışarıya çıkarken koltukaltı kılıfında otomatik bir tabanca taşıyor, bu da etrafında sürekli ona göz kulak olacak birileriyle dolaşmanın verdiği sıkıntıyı biraz azaltıyordu.

Aslında artık koruma altında olmayı da eskisi kadar yadırgamıyordu. Bunun yerine kendisini oyalayacak şeyler bulmaya çalışıyor, bunda hiç zorlanmıyordu. Hayvanlarla arasını düzeltceğini düşünerek Abby'den aldığı özel binicilik dersleri bir yana, 280 bölgeye ayrılmış 90.000 dönümlük bir çiftlikte sıkılmak neredeyse imkansızdı. Yine de dışarıya çıkmadan evin içinde bir şeylerle oyalanmak, peşinde üç silahlı adamla dolaşmaktan, daha cazip gelmeye başlamıştı.

"Merhaba, tatlım!" Cinco mutfaka girip Meredith'in yaptığı şey-e bakınca dikkat keldi. "O merdivenin tepesinde ne işin var? Ev kazalarının tanıma yakın bölümü..."

"Saçmalama, Cinco!" Meredith dolabın kapağını kapatıp merdivenden indi. "Uçağının merdiveni bundan iki misli yüksek ve ben inip çıkarken kimse elimi tutmuyor."

"Orada ne arıyordun?"

"Bir şey aramıyorum. Rosa izinliyken dolapları temizledim ve düzelttim. Şimdi de..." Onun ellerini arkasında tuttuğunu gömüştü. "Elinde ne var senin?"

Cinco gülümseyerek ona bir demet kırmızı gül uzattı. "İki gün-den beri seni çok ihmal ettim ve bağışlanmak için bunları getirdim."

Meredith çiçekleri alırken uzanıp onu yanağından öptü. Göz göze gelmişlerdi ve ikisinin bakışlarında da hüznü vardı. Yangının çıktığı geceden sonra ayrı odalarda yatmaya devam etmişlerdi. Aralarında sözlerle dökülmeyen, ikisini de daha derin yakınlaşmaların etkisinden korumaya yönelik bir anlaşma yapılmıştı sanki. Aynı dünyaların insanlarıydı onlar.

Ve ikisi de ayrılığın çok uzakta olmadığını, daha fazla yakınlaşmanın daha derin acılara yol açacağını biliyordu.

Suskunluk uzayınca Meredith bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı, ama bunu yapmadı. Ön kapı açılıp kapanmış, Abby'nin tanıdık ayak sesleri aışap döşemede yankılanmıştı.

"Selam, millet! İkinizi birarada bulmam iyi oldu. Bu bana zaman kazandıracak." Eviye yürüyüp ellerini yıkamaya koyuldu. "Binicilik sınıfım bugün mezun oluyor. Gençler bunu kutlamak için bir parti düzenlemiş." Ellerini kurulayıp masanın yanındaki sandalyelerden birisine çöktü ve Cinco'ya baktı. "Meredith'in ve seninin de onlarla birlikte olmanı istiyorlar."

Cinco güldü. "Özellikle beni çok özlemişlerdir herhalde."

Meredith vazoya koyduğu gülleri masanın ortasına yerleştirdi. "Cinco'nun bana getirdiği çiçekleri gördün mü?"

Abby, "Çok güzeller," dedi ve tekrar Cinco'ya döndü. "Ne diyorsun, Romeo? Partie gelecek misin?"

"Benim o saatlerde girif ve Rourke'yi arayan federal ekibin şeyiyle bir toplantım var." Duralayıp içini çekti. "Uzun bir sessizlik

döneminden sonra birçok eyaletten Rourke'nin görüldüğü ihbarları gelmeye başladı. Bu da durumu iyiden iyiye içinden çıkılmaz hale koyuyor."

Abby, "Neden?" diye sordu.

"Biz adamın buralarda olduğundan eminiz, çünkü gençliğinde üç kez kundaklama suçundan yargılanıp mahkum olmuş. Ben çiftlikteki bakım kulübelerinden birisinde saklandığını düşünmeye başladım."

"Tüm araziye yayılmış, en yakını birbirine kırk kilometre uzaklıkta olan elliye yakın irili ufaklı bina var." Abby ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı. "O kadar yeri nasıl arayacaksınız?"

"Biz de zaten şerif ve federallerle bunu görüşmek için toplanacağız. O saate kadar da Teksas Rangerleri'nden gelen iz sürücüleri-ne eşlik edeceğim." Meredith'e döndü. "Partiye istersen sen katıl."

İki saat kadar sonra Cinco'nun cep telefonu çaldı. Atını yavaşlatıp, açık arazide birbirine onar metre arayla ilerleyen gruba durmalarını işaret etti ve telefonu açtı. Şerif Alvarez'in gergin sesini duyunca dikkat kesilmişti.

"Sana bir iyi, bir de kötü haberim var, Cinco. İyi haber Rourke'nin Kanada'ya geçmeye çalışırken sınır devriyesi tarafından yakalandığı."

"Her taraftan ihbar gelmesinin nedeni buymuş anlaşılan. Adam ülkeden kaçmak için harekete geçmiş."

"Öyle. Kötü haberi de sen tahmin edebiliyorsun herhalde."

"Evet. Çiftlikteki saldırıları gerçekleştiren kişi hala buralarda ve bizim elimizde de bu kez eşkal yok."

Şerif Alvarez, "Ben de tamı tamına öyle düşündüm," dedi.

Cinco telefonu kapatırken atını panik içinde mahmuzlamamak için kendisini güç tutuyordu. Gerçek bir sersem olduğu böylece kanıtlanmıştı. Rourke gibi bir profesyonelin gereksiz eylemlerle

varlığını belli etmek yerine doğrudan hedefe vuracağını ilk anda düşünmeliydi. Böyle bir acemiliği nasıl yapabilmişti?

Bu sorunun yanıtını iyi biliyordu işte.

Meredith'e aşık olmuş, güvenlik takıntısı da işe karışınca onun tehlikede olduğunu düşündüğü anda mantıklı düşünmek yerine ayrıntılara takılıp kalmıştı.

Aşk! Bu uzun zamandan beri aklının kenarından bile geçmeyen bir kavramdı. Ona gerçekten aşık olmuş muydu? Bunu tartışmaya kalkışmak, onunla süreli bir beraberlik kuracağını ummak kadar safça olurdu.

Evet, ona aşık! Hayır, birlikte olamazlardı.

Bunları kabullenmek bile aklının başına gelmesini sağlamıştı. Atını döndürüp, Rangerlerin şaşkın bakışları altında eve doğru dört-nala sürmeye başladı.

Meredith gençlerin ahırda sergilediği oyunu gülerek alkışlı-yordu. Birbirleriyle tamamen kaynaşmışlardı ve artık uyumlu bir grup oluşturuyorlardı. Bir kişi hariç. Bryan oyunda rol almamış, arkadaşlarını ahırın en karanlık köşelerinden birisine çekilip sessiz-ce izlemekle yetinmişti.

O konuda gerçek sıkıntılar olduğunu birkaç gün önce öğrenen Meredith, çocuğu düşündüğü zaman işine gömüldüğü sıkıntıyı bir kez daha içinde hissetti. O gençlerin hepsini çocuk olarak görmüştü, ama Abby'nin söylediğine göre Bryan içlerinde en büyüğüydü. Sokaklarda işlenen bir düzine kadar suçun faili olarak yakalandığı zaman üstünde kimlik yoktu ve yaşının on yedi olabileceği ancak kaçtığı yetimhanenin kayıtlarından belirlenmişti. İşin en kötü tarafı, dansa gidildiği gece Cinco ile yaşanan olaydan sonra grup aktivitelerinden oldukça kopmasıydı.

Meredith bu konuda derin bir pişmanlık hissediyordu. Cinco onu kapattığı kafesin kapısını biraz aralamış olsa, genç adamın gönlünü almak için bir şeyler yapabilirdi.

Abby ellerini kaldırarak ahırda kopan şamataı yatıştırdı. "Harikaydınız arkadaşlar. Şimdi benim de size bir sürprizim var. Atlarınız sizinle vedalaşmak istiyor. Artık hepiniz binici olduğuna göre, bugün açık arazide bir gezinti yapabiliriz. Ne yazık ki, hava oldukça serin ve yağmur gelebilir. O nedenle kısa kesmek zorundayız, anlaşıldı mı?"

Gençlerden bir heyecan bağırtısı koptu, ama Bryan'ın sessiz kaldığı Meredith'in dikkatinden kaçmamıştı. Abby atların eyerlenmesini denetlerken, korumayla görevli şerif yardımcısına programı bildirmek için dışarıya çıktı.

"Gençlerle kısa bir at gezintisine çıkacağız. Kalabalık olacağımız için korumaya gerek kalacağını sanmıyorum. En geç yirmi dakikaya kadar döneriz."

Şerif yardımcısı elini şapkasına götürerek onun selamladı. "Ben de size bir haber vermek için yanınıza geliyordum. Şerif Rourke'nin yakalandığı haberi verdi, ama bu henüz kesinlik kazanmadı. Ayrıca etrafta bir de kundakçı var. Yolunuzun onunla kesişmesi hiç işimize gelmez. Merkez binalardan fazla uzaklaşmayın."

Meredith adamın yanından ayrıılırken derin bir soluk aldı. Bunu hangi duyguyu yatıştırmak için yaptığını bilemiyordu. Rourke yakalandığı için kendi hayatına dönebilecekti, ama bu Cinco ile yollarının kısa süre içinde ayrılacağı anlamına geliyordu.

Yani bir anlamda özgür kalırken, aslında sürgüne gidiyordu.

Ahıra girerken özgürlükten ne anladığını düşündü. Yalnız, her türlü sıcak duygudan uzak yaşamı mıydı özgürlük olarak adlandırıldığı şey? Evet... Oradan kopunca istediği gibi uçma olanağını elde etmesi için önünde tek bir adım kalacaktı ama... Göklerin sonsuzluğunda heyecandan yoksun sivil uçuşlar yaparken toprağa sıkı sıkıya bağlı olan Cinco'yu aklından silebilecek miydi?

Silkelenip şüphelerden sıyrılmaya çalıştı. Cinco'yu ne kadar çok severse sevsin, göklerin sunduğu özgürlükten, bulutların önünde uzanan gizeminden kopamazdı. Uçmak onun her şeyiydi.

Geride bıraktığı ahır kapısında bir uğultu kopunca dönüp arka-

sına baktı. Sertleşen rüzgar sıradan bir sonbahar yağmurdan fazlasının yaklaştığını haber verir gibiydi. Abby'ye döndü, onun gençlere verdiği sözü yerine getirmekte kararlı olduğunu gördü ve hemen diğerleriyle birlikte atını yerlemeye koyuldu.

Hazırlıklarını tamamlayıp açık arazideki gezintiye başlamaları on beş dakika kadar zamanlarını almış, bu da rüzgarın sertleşmesine yetmişti. O tür havalara sadece uçağın kokpitinde yakalanmaya alışkın olan Meredith başını öne eğdi, omuzlarının arasına sakladı. Yağmur çiseliyordu ve sağanağa dönüşmesine fazla zaman kalmamıştı. Biraz daha o şekilde at sürdü ve dönüp diğerlerinin ne yaptığını anlamak için arkasına baktı.

Yalnızdı!

Açık arazide evi bile gözden kaybedecek kadar ilerlemişti ve tek başınaydı.

"Endişelenme, bebeğim. İlerlemeye devam et."

Kulağına gelen sese dönünce, sisin içinden atını ustaca süren Bryan'ın çıktığını gördü. "Bana Meredith diye hitap etmen daha doğru olur, Bryan. Nereye doğru ilerlememiz gerekiyor sence?"

"Kurtuluşuna doğru."

Onun atını kendisinininkine dizleri birbirine sürtünecek kadar yakın sürmesi Meredith'i çok tedirgin etmişti. "Biraz uzaklaş," dedi. "Bu şeyin üstünde hala tam olarak rahat hissetmiyorum kendimi. Ve ahırlara dönerken bana ne gibi bir şeyden kurtulmam gerektiğini anlat." Bir şeylerin yolunda gitmediğini ve önlem alması gerektiğini anlamıştı.

"Seni 'muhteşem' Gentry'den kurtarıyorum. Haftalardan beri onun tutsağı olduğunun farkındayım ve seni kurtarmak için çiftlikte her türlü karışıklığı yarattım. Bu bizim son şansımız."

Meredith her şeyi yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. Çiftliğe yapılan saldırıların sorumlusu Rourke değil, Bryan idi. Eyerde dönüp arkasına baktı. Ne ev gözüklüyordu, ne de Abby ile grubun geri kalanı.

"İlerlemeye devam et, bebek. Kulübeye fazla bir şey kalmadı."

Meredith onun bakım malzemelerinin durduğu kulübelerden birisinden söz ettiğini anlamıştı. Soru, onu oraya kadar izleyip izlemeyeceğiydi. Topuklarıyla sağrısına dokunup atını yürütürken durumu kafasında tartmaya koyulmuştu. Hem silahlı, hem de o tür durumlar karşısında deneyimliydi. Bryan'ı kolaylıkla saf dışı bırakabilirdi. Ama sonuçta o kalbi kırık, erken yaşlarda sokaklara düşüp yaşamın en kötü yönlerini tanımış bir çocuk, kendisiyse bir yetişkindi.

Öyleyse onu gitmeyi istediği yere kadar izleyip birkaç cümleyle öğüt vermek kimseyi incitmezdi. "Pekala," dedi. "Sözünü ettiğin kulübeye gidelim ve biraz konuşalım. Ama o fasıl bitince Cinco ile yüzleşecek, ondan özür dileyeceksin."

Bryan sisin içinde yankılanan hırçın bir kahkaha patlattı. "Özür dilemek mi? O alçağı bana yaptığı şeyden ötürü onu ellerimle parçalayacağım."

"Dinle beni, Bryan. Şu anda yapmaya kalkıştığın şey insan kaçırmak anlamına gelir ve Cinco bunu öğrenirse..."

"Gelip seni kurtarır, değil mi?" Elini cebine sokup bir şey çıkarttı. "Abby'nin cep telefonunu yürüttüm. Kulübeye ulaşınca Muhteşem Gentry'yi arayacak ve gelip seni nasıl kurtaracağını göreceğiz."

ONUNCU BÖLÜM

Cinco makul düşünemediğinin bilincindeydi. Meredith'in telefon mesajına alalı on dakika olmuş, ama o hala toparlanamamıştı. Bryan! Gentry Çiftliği'ne elini kolunu sallayarak giren ve tüm o sorunlara neden olan kişi on yedi yaşında bir çocuktu.

O konu kapanınca çiftlikteki güvenlik önlemlerini tekrar gözden geçirecek ve Abby ile sorunlu gençlerle çalışma konusunda tekrar konuşacaktı. Ama öncelikle yapılması gereken şey Meredith'i götürüldüğü kulübeden kurtarmaktır. Kulübe kırk kilometre kadar ötede, dikenli tellerin onarımı içinde ileri depo olarak kullanılan bir yerd. Normal koşullar altında oraya ulaşmak yarım saatten biraz fazla zaman alırdı, ama toprak yolun o yağmurdaki yumuşadığı düşünülürse şimdi bir saatten fazla sürecekti. Şerif yardımcılarının beklediği kamyonetlere doğru yürürken karşısına helikopter pilotlarından birisi olan Matt çıktı.

"Bir dakika beklesene, Cinco."

"Çok acelem var, Matt. Hemen ilgilenilmesi gereken bir durum doğdu ve ben..."

"Biliyorum, patron. Abby'nin gençlerinden birisinin konuştuğu Tripple Creek'deki depoya götürüldüğünden haberim var. Bu koşullar altında oraya arabayla ulaşmanız bir saatten fazla zaman alır. Ama ben seni helikopterle götürürsem on beş dakikada kulübede olursun."

Cinco duraladı. "Çocuk helikopterin sesini duyarsa..."

"Duymayacak. Rüzgar kuzeyden esiyor. Ben güneyden yaklaşırsam sesi duymaz. Hava da sorun değil, çünkü yağmur ve rüzgar kestirmeye yüz tuttu."

Cinco bu öneriyi reddetmesi gerektiğini biliyor, ama hala duraksıyordu. Sonuçta Meredith onun sorumluluğu altındaydı. Gerçi şerif yardımcıları hazırda, ama oraya ilk ulaşmanın kendisi olması gerekiyordu. Acemice davranıp işleri o noktaya getiren her kimse, tehlikeyle ilk

yüzleşen de o olmalıydı.

"Tamam, Matt. Öneri için teşekkürler. Sen helikopteri kalkışa hazırla, ben de şerife bilgi vereyim. Kalkış noktasında buluşuruz."

Meredith kulübeden dışarıya çıkıp havaya baktı. Rüzgar ve yağmur azalmıştı. İlerideki çalılıktan kuru dallar toplayan Bryan'a göz attı. Son bir saati onu yapmaya kalkıştığı şeyden vazgeçirmek için dil döke-rek geçirmişti. Bunu yapmasının nedeni çocuğun kendisi, ya da Cinco için tehdit oluşturması değildi. Zaten sabıkalıydı ve böylece başını daha büyük derde sokmuş olacaktı.

"İçeriye gel, Meredith. Ateşi yaktım."

Durum o kadar can sıkıcı olmasa, Meredith onun ciddiyeti karşısında gülümseyebilirdi bile. Hatta telefonda konuşurken bir ara Cinco'yu yanıltıp kulübeyi bulmasını geciktirmeyi, o arada Bryan'ı ikna etmeyi bile düşünmüştü. Gentryler nasılsa kendi başlarının çaresine bakabilirdi, ama o çocuğun yardımı ihtiyacı vardı.

"Burada her şey varmış. Anlaşılan uzun çalışma dönemlerinde kulübeyi istasyon olarak kullanıyorlar. Kahve ister misin?"

"İyi olur." Bryan tedirgindi.

"O arada biraz konuşuruz." Meredith gazı kontrol edip çaydanlığa uzandı. "Tüm bu olanlardan kendimi sorumlu tutuyorum. Roadhouse Cafe'de olanlardan sonra senden doğru düşüst özürl bile dilemedim."

"Hayır, tatlım. Bunu dert etme. Senin bu çiftlikte zorla tutulduğunu biliyorum. Asıl seni daha önce kurtarmadığım için ben üzülüyorum."

Meredith dönüp, "Durum sandığın gibi değil," dedi. "Bu sadece senin kafanda yarattığın bir senaryo. Ben buraya kendi istegimle geldim ve kimsenin zorlamasıyla kalmıyorum."

"Ve şimdi özgürsün." Bryan söylenenlerin tek kelimesini bile duymamış gibiydi. "Kasabadan bir kamyonet çalıp karayolunun kenarına gizledim. Gentry ile işim biter bitmez buradan kaçacağız. Kent sokaklarını iyi bilirim. Orada benimle güvende olacaksın."

Meredith soluğunu bikkınlıkla koyuverdi. Güvenliği için durmadan kendi istemediği şeyleri yapmaya çalışan erkeklerden gerçekten usanmıştı. Kahveleri koyup Bryan'a döndü. "Beni hiç dinlemiyorsun. Seninle kente falan gitmeyeceğim ve sen de kimseyle hesaplaşmaya

kalkmayacaksınız."

"Lanet olsun!" Bryan fırlayıp sert bir el hareketiyle uzatılan kahveyi döktü. "Senin de beni umursadığın yok!"

Meredith üstüne dökülen sıcak kahveden sakınmaya çalışırken açık vermişti. Bryan'ın elini hızla ceketinin içine daldırıp silahını kapmasına zamanında tepki verip engel olamadı. Hemen döndü ve 38"liğin namlusunun göğsüne yöneldiğini gördü.

"Sakin ol. O şeyin üstünde olduğunu ne zaman fark ettiğini biliyorum, ama biraz düşünmende yarar var. Çiftlikte tutsak olsam silah taşımama izin verirler mi sanıyorsun?"

"Bu umrumda bile değil. Artık siz zengin züppelerin söylediklerini yapmaktan usandım. Bundan sonra benim dediğim olacak."

Cinco yaklaşık bir dakikadan beri kulübenin dışındaydı ve durumu tartıyordu. Matt onu yüz metre kadar ileride indirmişti, şerifle adamları da yoldaydı. Meredith'in sağlığı yerindeydi ve kendisini koruyabilecek durumda olduğuna göre bir saldırıya kalkışmadan önce şerifi beklemek belki daha doğrudu.

Bunlar Meredith'in silahı bırakmakla ilgili bir şeyler söyleyene kadar aklından geçenlerdi. O sözler kulağına gelince mantığı anında devreden çıktı; hemen müdahale etmeye karar verdi. Tüfeği ateşe hazır hale getirdi, kapının tokmağını avucunun içinde birkaç saniye sıktıktan sonra içeriye daldı.

"O silahı bırak, evlat, Hemen!"

"Hiç sanmıyorum, kovboy." Bryan hızla Meredith'e doğru kaymıştı. Asıl sen tüfeği bırak."

"Cinco, hayır!" Meredith onun içeriye girmesiyle affallamıştı, ama hemen ikisinin arasına girdi. "İkiniz de bırakacaksınız silahları."

Cinco çocuğun glindeki silahı tanımıştı. Meredith gibi birisinin nasıl olup da dolu bir tabancayı o koşullar altında kaptırabildiğini merak ediyordu.

Bryan, "Unut o dediğin şeyi, bebek," diye hırladı. "Muhteşem Gentry'nin sırf sana hava atmak için kafamı uçurmasına izin vermem. Önce o silahını bırakacak."

İçindeki öfke gitgide büyüyen ve dizginlenmesi imkansız bir hal

alan Cinco o yeniyetmeyi eline geçirirse neler yapacağını düşünmeye başlamıştı..

"Silahı bırak, Cinco."

Cinco başını kararlı bir şekilde iki yana salladı. İçeriye girdiğinden beri parmağı tetiğin üstüne hiç gitmemişti, ama tüfeği indirmeye de niyeti yoktu.

"Beni önemsiyorsan bunu yaparsın."

"Seni hayatımdan bile daha çok önemsiyorum. O nedenle de seni bu çocuğun insafına bırakamam. Seni delicesine seviyorum ve kaybetme riskini hiçbir şekilde almayacağım."

Meredith'in gözleri bir an için irileşti, ardından gülümsedi. "Beni sevdiğini söylüyorsun, ama ne kadar güvendiğini göstermiyorsun. Ne yaptığımı bildiğini sana nasıl kanıtlayabilirim?"

Cinco onun yüzüne baktı ve gözyaşlarıyla mücadele etmek için alt dudaklarını ısırarak güldü.

"Ben de seni seviyorum ve Bryan'ın ikimizden birisini vurmayaacağı garantisini veriyorum. Şimdi bana sevgini ve güvenini göster. O silahı bırak. Yalvarıyorum sana."

Fena halde bocalayan Cinco ciğerlerindeki tüm hava boşalana kadar bağırarak istiyordu. Aşık olduğu kadın da onu sevdiğini söylemişti, ama içinde oldukları durum koşup onu kollarının arasına almasını engelliyordu. Bir an için kaderini gördü. Hayatı boyunca hiçbir kadını o kadar çok sevmemişti. Bunu kanıtlayanın yolu ikisinin hayatını da tehlikeye atmaksa bundan kaçamazdı.

Önce silahın namlusunu aşağıya indirdi, ardından gözlerini onlara üstünden çekmeden eğilip tüfeği yere bıraktı. "Tamam, sevgilim. Senin istediğin şekilde olacak." Öleceklerse birlikte öleceklerdi.

Bryan, "Çok dokunaklı bir sahnel" diye bağırды. "Ama benim me demi bulandırıyor. O tüfeği ayagınla bana doğru it, Gentry."

"Lütfen bunu yapma, Bryan." Meredith şimdi tüm dikkatini gentry adama yöneltmişti. "Sen de söz verdiğini gibi o silahı indireceksin. Bana şans verişen yemin ederim sana bir çıkış yolu bulmak için her şeyi yapacağım."

"Bu adam seni büyülemiş. Ondan kurtulmanın tek bir yolu var, ölecek." Silahı Cinco'ya doğrultup tetiği çekti. Bunu o kadar hızlı

mıştı ki, kimse engelleme fırsatı bulamadı.

Ama zaten bir şey de olmamıştı. Kulübenin içinde mekanik bir tı-kırtı yankılanmış. Cinco ile Bryan şaşkınlıkla silaha bakakalmıştı.

"Ah, Bryan... Neden makul davranmayı seçmedin?" Meredith çocuğun ileri uzanan bileğini yakaladı ve kaldırdığı kolunun altından geçip kendi etrafında yarım tur döndü. Bryan'ın kolu korkunç bir çatır-tıyla kırılıırken ve bedeni havalanıp sırtüstü yere düşerken Cinco hala kıpırdıyamamıştı.

"Lanet olsun! Bu cadı kolumu kırdı!"

Cinco eğilip tüfeği aldı ve Meredith'i belinden tutarak yanına çekti. "38'liğin kurşunlarını ne yaptın, tatlan?"

"Dışarıda boşalttum." Meredith ona sırttı. "Kafası karışmış bir çocuğun dolu bir silahı ele geçirmesine izin vereceğimi mi sanmıştın yoksa?"

Şerif ve yardımcıları gelip duruma el koydular ve birkaç soru sorduktan sonra Bryan'ı teslim aldılar. Meredith çiftliğe onlarla birlikte dönecek. Cinco da yağmurun dinmesiyle birlikte ortaya çıkacak olan bozkır kurtlarından korumak için atları alıp gelecekti.

Bu plan Meredith tarafından reddedildi. "Bu çiftliğe geldiğimden beri her yere peşimde sen olduğun halde gittim. Şimdi de ben seni yalnız bırakmıyorum. Çiftliğe atla dönülecekse bunu birlikte yapacağız."

Diğerleri kamyonetlere binip yola koyulurken, Cinco da kolunu Meredith'in omuzuna dolamıştı. "Birden aklıma daha iyi bir plan geldi," dedi. "İçeride ateş yanıyor ve dolaplarda bir sürü battaniye var. Neden oraya dönüp hava tamamen düzeleneye kadar biraz ısınmıyoruz?"

"İyi fikir. Anladığım kadarıyla ısınmak için kahveden yararlanmayı düşünmüyorsunuz."

"Aklımda kesinlikle başka yöntemler var. Bu kez sevişmemiz ilk seferki kadar kısa olmayacak. O boş silah karşısında terileme tepkisi kaldığın için sana uzun uzun işkence yapmayı düşünüyorum."

"Senin yerinde olsam hiç merhamet etmezdim, aşkım." Boynunda dolaşmaya başlayan sıcak dudaklar soluğunu şimdiden kesmişti bile.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Meredith ertesi gece dolabındakileri çantalarına tıkıştırıyor, bir taraftan da çevresindeki dünyanın gerçekten çözülüp dağıldığını mı, yoksa kendisine mi öyle geldiğini düşünüyordu. Yirmi dört saat önce hayatta daha mutlu olamayacağını düşünürken, şimdi Evren'in sonunun geldiği söylense aldırış etmeyecek haldeydi.

Bryan konusunda başarısız olduğu kesindi, ama şerif o sabah arayıp çocuğun akli dengesizliği olduğuna dair kayıtlara rastlandığını söyleyince, onun için gerçekte yapabileceklerinin kısıtlı olduğunu anlayarak biraz rahatlamıştı. Ve Cinco... Hayatında insanın ruhunun en ince noktalarına dokunmayı bilen bir erkek, bir dost varken insan nasıl mutlu olamazdı?

Ama kulübeden ayrılp yüzünü gösteren yıldızlar altında eve doğru gitmeye koyuldukları zaman, geride bıraktıkları her metrede sanki bir şeyler kaybetmişlerdi. Neşeli halleri sönmüş, konuşmaları seyrekleşmiş, sonunda çiftliğin ana yapısına ulaştıkları zaman birbiriyle birkaç kelimeden fazla konuşmayan, somurtkan iki insan olup çıkmışlardı.

O geceyi Cinco'nun yapması gerektiğini söylediği işler nedeniyle ayrı odalarda geçirmişler, ertesi sabah kahvaltıda iki yabancı gibi selamlaşmışlardı. Meredith'in o kahvaltıdan tek hatırladığı, Cinco'nun yumurtasını atıştırırken gitmeye hazır olduğu zaman isterse onu havaalanına bırakabileceğine dair homurdanmalarıydı.

Eşyalarını çantalara tıkıştırımayı bitirince yatağın üstüne çöktü. Yaşlar bir kez daha göz pınarlarına hücum etmişti ve ağlamayı adet

haline getirdiği için kendisinden nefret ediyordu. Aşk hayatta ihtiyacı olan tek ve son şey değildi. Oradan ertesi sabah ayrılacak ve her şeyi olması gerektiği gibi yeniden düzenleyecekti. Ve içine düştüğü durum kendisinden başka kimsenin hatasından kaynaklanmadığına göre, bunu tüm sorumluluğu üstlenerek yapacaktı.

Tam bütün kararlılığına karşın kendisini bitkin bir halde sırtüstü yatağa bırakıyordu ki, koridorda Abby'nin tanıdık ayak seslerini duymuştu. Zaten bir saniye sonra aralık kapıdan içeriye zapt edilmesi imkânsız kumral buklelerin sardığı bir baş uzandı.

"Selam, Meredith. N'aber?"

"Her şey bildiğin gibi, Abby." Meredith çantaları kapatmakla oyalanıp akmak üzere olan gözyaşlarını ondan sakladı. "Savcı aradı ve istediğim yere gidebileceğimi, yalnız tansıklık yapmaya hazır olmamı söyledi. Merkezi Seattle'de olan o havayolu da, önümüzdeki hafta yeni bir sivil havacılık kursu açıyor. Beni kabul etmişler. Gidip orada yaşayacağım yeri hazırlamam gerek."

Abby'nin ağzı dehşete düşmüş gibi açık kalmıştı. "Bizi terk mi ediyorsun? Gerçekten gidiyor musun? Cinco'nun gitmesine izin verdiğine inanamıyorum. O seni çok önemsiyor ve..."

"Ve buradan olabildiğince çabuk uzaklaşmam için bana şirketin özel uçakını hazırlıyor." Meredith işi sakaya vurup gülümsemeye çalıştı, ama bu çabasının sonucunun bir felaket olduğunun bilincindeydi. "Onun beni önemsedığını biliyorum ve benim duygularım da o yönde. Bu nedenle de uçmaya karşı olan korkusuna karşın benim her gün o şeyi yaptığımı bilerek yaşamasını istemiyorum."

Abby başını büyük bir üzüntüyle iki yana sallarken, "Aşk denen şu şeyi anladığımı hiç sanmıyorum," diye mırıldandı.

Onun üzüntüsü karşısında Meredith'in yüreği paramparça olmuştu. "Ben de anlamazdım, ama o şeyin dostluğu değişik ve çok özel bir şekilde paylaşmanın bir yolu olduğunu öğrendim. Aşk insanın benliğini kökünden değiştirebilecek kadar güçlü bir duygu olabilir, ama aslında sevdiği kişiyi önemsemeyi ve onun gibi düşünmeyi öğretiyor."

Bir an duraksayıp dile getirmeyi o ana dek hiç düşünmediği duygularını anlatmayı noktaladı. "Üstelik insana o duyguya kapılana dek yaşadığı tüm acılardan toprağa boşalan elektrik gibi kurtulma olanağı

da sağlıyor. Ama aşık olmanın en muhteşem yanı, birisinin sana inandığını, yapmak istediklerini önemseddiğini öğrenmek. Bu durumda senin yapman gereken şey de, aynı şekilde düşünmek. Hissettiğin tüm acıya karşın bunu yapıp karşıdaki insana yaşama alanı açmak için inan ki hiç zorlanmıyorsun."

Abby gözlerini onun yüzüne dikip bir süre baktı, ardından içini inler gibi çekti. "Aşk denen şeyi anladığımı hala sanmıyorum."

Cinco bir şeyleri kırmak, parçalamak, moleküllerine ayırmak istiyordu. Bürosunun içinde kafese kapatılmış bir kaplan gibi dolaşmaya devam etti. O sabah sevdiği kadını kendi elleriyle göklere teslim edecek bir adam için bu pek de yadırganacak bir ruh hali sayılmazdı.

Ama bunu nasıl yapabilecekti? Onun hayatından uçup gidişini öylesine izleyecek gücü nereden bulacaktı?

Parmaklarını saçlarının arasından çaresizlik içinde geçirdi. Kimileri güvenlik takıntısı olduğunu söylerdi ve olasılıkla bunda haklıydı. Öyleyse aşkın insanın düşündüğü, inandığı her şeyi riske atacak kadar tehlikeli bir şey olduğunu neden bilmiyordu? Yüreğini sevdiği insana emanet ettiği zaman onun ulaşılmaz bir kasa içinde güvende olması gerekmiyor muydu?

Anlaşılan öyle değildi.

Her şeyden önce söz konusu kişi herhangi birisi değil, Meredith idi. O yaşamını kendisinin ellerine emanet etmişti. Dahası... Kendisi de o koşullarda elinden asla bırakmayacağı silahı yere atarak ona hayatı pahasına güvenmemiş miydi?

Birden beyininde bir ışık yandı. Hayatını birbirinin ellerine teslim eden iki kişinin birisinden diğeri asla zarar gelmezdi. Gerçek aşk birbiri ne olursa olsun incitememektir belki. O belki geleceği, kaderiydi. Ruhunun yitirdiği parçasıydı Meredith.

O kadın uğruna risk alınabilecek tek şeydi.

Bu yeni bakışla harekete geçen Cinco hızla işe koyuldu. Plan basitti, ama yapılması gereken şey çok, zaman azdı.

Meredith yola çıkacağı sabah kahvaltıya indi ve Rosa'dan aldığı

haberle ruh hali biraz daha karardı. Cinco kahvaltısını erkenden yapıp çıkmıştı. Masaya oturup dikkatini tabağına vermeye çalıştı, ama önünde koyulanları yemekten çok çatalıyla karıştırıyordu.

Sonunda kahvaltıya ilgi göstermediği için Rosa'nın gönlünü aldı ve eşyalarını indirmek için son kez odasına çıktı. Başı önünde merdivenleri çıkarken benliği parçalanmış gibiydi. Kendisine ait bir yaşamı olduğunu biliyor, ama sevdiği adamı nasıl olup da o kadar kolay terk ettiğini inanmıyordu.

Odasının ona birkaç hafta içinde hayatı boyunca yuva dediği birçok yerden fazla anlam ifade ettiğini anlayınca dışlarının arasından küfrederik çantalarını yükledi ve orada daha fazla oyalanmadan aşağıya indi. Baş ağrımaya başlamıştı ve...

Ve verandaya açılan kapıdan çıkınca karşısında Cinco'yu bulmuştu. Yüzüne olabilecek en aptalca gülümsemeyi yaptırdığını fark edince, başını çevirip bakışlarını ondan kaçırdı.

"Gidiyor musun?" Sorunun çok saçma kaçtığını anlayan Cinco elerini ceplerinden çıkarttı ve Meredith'in çantalarına uzandı. "Ver onları bana. Ötekileri çoktan kamyonete yerleştirdim."

Onu karşısında bulunca dizleri gevşeyen Meredith çantaları bir robot gibi uzatmıştı. Kendisini birden idama giden yolda ilerleyen bir mahkum gibi hissetti. Ama belki gerçekten öyleydi. Cinco olmadan geçecek bir hayat gerçek hayat sayılabilir miydi?

"Benim eşyalarım hazır. Rosa ile Abby'ye veda etmek birkaç dakikamı alacak. Beni burada mı beklersin, arabanın içinde mi?"

Meredith sonunda düşündüğünden farklı bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Afedersin," diye mırıldandı. "Neler olduğunu bana da söyle misin?"

Cinco eve girerken durup ona döndü. "Ben sadece gitmeden önce kardeşime ve Rosa'ya veda etmek..."

"Gitmek mi? Sen nereye gidiyorsun ki?"

Hayatının en büyük olayıyla yüzleşmek üzere olduğunu bilen Cinco ciddileşip ona döndü. "Elbette ki seninle geliyorum, sevgilim. Yaşadığımız onca şeyden sonra seni buradan yalnız göndereceğimi mi sanıyordun?"

Meredith'in ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. "Benimle mi? O küçük özel

jetle mi?"

"Elbette." Cinco durumun keyfini çıkartmaya başlamıştı. "Buradan Seattle'deki yeni evimize kadar bu kamyonetle gitmeyi planlamıyordun herhalde."

"Ama sen... Ben senin o tür uçaklardan..."

"Ben sadece yakınlarımın o türlü uçaklara binmesinden kaygı duyuyorum. Bu benim korktuğum anlamına gelmez." Duralayıp gülümsedi. "Ayrıca ben doğuştan endişeli bir insan olabilirim. Bu beni sevmene engel oluşturun mu?"

Meredith cevap veremedi; yutkunmakla yetinmişti.

"Geçen gün seni kurtarmak için fırtınada helikoptere atlayıp gelen, zirhi ısıtılı şövalye ben değil miydin?"

"Ya ev... Çiftlik... Buradaki işler..." Meredith hala içine döküldü derin şaşkınlıktan sıyrılamamıştı. "Benim uçmam konusu..."

Cinco gülümsedi. "Sorununum güvenlikle değil, güvenle ilgili olduğum anlamdım. Yakınlarımla, sevdiğim insanların ıtpkı annem ve babam gibi beni bırakıp gideceğini sanıyordum. Ama biz birbirimize koşullar ne olursa olsun güvenebileceğimizi gösterdik ve ben o korkuyu yendim." Onu usulca kollarının arasına aldı. "Hiçbir şeyin senden önemli olmadığını anladım, Meredith. Kabul edersen seninle birlikte Seattle'ye gelmek istiyorum."

Meredith ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Ya çiftlik..." diye kekeledi. "Bu çiftliği kim işletecek?"

"Elbette ki Abby. Ben buraya döndüğüm zaman on dokuz yaşındaydım ve her şeyi yapmama aile avukatımız Ray Adler ile Jake yardım etti. Abby benim o zaman olduğumdan çok daha deneyimli ve bana yardım eden insanlar onun da yanında olacak." Şimdi sıra en büyük sorunun sorulmasındaydı. "Benim seninle gelmeni kabul ediyor musun?"

"Etmiyorum." Meredith'in sesi düz ve duygudan yoksundu.

Ondan bir adım uzaklaşan Cinco sendelemiş, yere yığılacak hale gelmişti. "Bana bunu yapma."

Meredith'in yüzü bir gülümsemeyle ağır ağır aydınlandı. "Bunu kabul edemem, çünkü bu harika yeden kopmana hayatım pahasına karşı koyarım. Burada kalacağız, sen çiftlikle ilgileneceksin, ben de

LINDA CONRAD

pilotlardan birisinin yerini alacağım. Gentry Çiftliği'ni gelecek nesillerin yuvası yapacağız."

Cinco duyduklarına inanamıyordu. Boğazına yerleşen yumrudan kurtulmak için yutkundu. "Yani bir çiftçinin eşi olmayı büyük bir havayolunun pilotu olmaya, büyük kentte yaşamaya yegleyecek misin?"

Meredith kollarını onun boynuna doladı. "Bu bir evlenme teklifiyse kabul ediyorum. Gentry Çiftliği'ni ve seni çok seviyorum." Onun yüzüne bir kaşını kaldırarak baktı. "Bu söylediklerinden sonra beni buradan uzaklaştırmak için cesaretin varsa silahlı çatışmaya girmen gerekecek."

Abby'nin öyküsünü okumak için,
önümüzdeki aylarda yayınlanacak olan

Abby Gentry ve 'Yaban'
adlı kitabımızı bekleyin.